

การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วย
กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

DEVELOPMENT OF SOCIAL SKILLS AMONG STUDENTS WITH AUTISM IN GRADE
THREE USING PEER-MEDIATED INTERVENTION AND ROLE PLAY

ศิริฉันทย์ ชัยธรรณาวัดมน

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2562

การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนนอกทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการ
สอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ศิริพันธ์ ชัยธรรนาวัฒน์

ปฏิญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

DEVELOPMENT OF SOCIAL SKILLS AMONG STUDENTS WITH AUTISM IN
GRADE THREE USING PEER-MEDIATED INTERVENTION AND ROLE PLAY

SIRATHAN CHAITHORNTHANAWAT

A Thesis Submitted in partial Fulfillment of Requirements
for MASTER OF EDUCATION (Master of Education (Special Education))

Faculty of Education Srinakharinwirot University

2019

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน
ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ของ

ศิริพันธ์ ชัยธรรณาวัดมนี

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธาวัลย์ หาญขจรสุข) (อาจารย์ ดร.มลิวัลย์ ธรรมแสง)

..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิดา มิตรานันท์) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร วิบูลพัฒน์วงษ์)

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดง บทบาทสมมติ
ผู้วิจัย	ศิริพันธ์ ชัยธรรนาวัฒน์
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2562
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุธาวลัย หาญขจรสุข

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนออทิสติกที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง ซึ่งได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ และมีใบรับรองแพทย์ ว่ามีภาวะออทิสซึม ไม่มีความพิการซ้อน และไม่สามารถริเริ่มการสนทนากับเพื่อน จำนวน 2 คน แบบแผนการวิจัย คือ แบบแผนการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) รูปแบบ Multiple Baseline Across Subjects โดยแบ่งเป็นระยะเส้นฐาน และระยะจัดกระทำ 3 ระยะ รวมใช้เวลา 15 วัน ในการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ 1) แผนการสอนสำหรับฝึกนักเรียนออทิสติก 12 แผน 2) แผนการสอนนักเรียนปกติที่เป็นกลุ่มเพื่อน 12 แผน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ 3) แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก วิเคราะห์ข้อมูลโดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกเป็นรายบุคคล โดยการพิจารณาด้วยสายตา (Visual Inspection) แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปกราฟเส้น ผลการวิจัยปรากฏว่า ทักษะทางสังคม ในด้านการริเริ่มการสนทนากับเพื่อนของนักเรียนออทิสติกหลังได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

คำสำคัญ : เด็กออทิสติก, นักเรียนชั้นประถมศึกษา, ทักษะทางสังคม, การสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อน, การแสดงบทบาทสมมติ

Title	DEVELOPMENT OF SOCIAL SKILLS AMONG STUDENTS WITH AUTISM IN GRADE THREE USING PEER-MEDIATED INTERVENTION AND ROLE PLAY
Author	SIRATHAN CHAITHORNTHANAWAT
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2019
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Suthawan Harnkajornsuk

This research aims to develop the social skills of students with autism in Grade Three using peer-mediated intervention and role play. The target group in this research consisted of two autistic students in Grade Three at Satit School in the second semester of the 2018 academic year. The autism of these students were diagnosed by a doctor. The subjects included one female and male with autism students. Their social skills can be divided into three areas : (1) initiating conversations; (2) using four Wh questions; and (3) ending conversations. This research used a Single Subject Design Multiple Baseline Across Subjects. The instruments utilized in this study included (1) lesson plans for social skills using peer-mediated intervention and role play (twelve situations); (2) social skill recording for students with autism. This study was recorded on a camera recorder. The duration of the teaching role play was for four weeks, four days a week, and ninety minutes per day, with a total of fifteen times, and initiated with their friends five minutes a day, a total of twelve times. The data were analyzed using percentage, visual inspection and presented in the form of line graph. The findings of the study were the social skills of the two autistic students after being taught by using peer-mediated intervention and role play was greater before taught by using peer-mediated intervention and role play.

Keyword : Autistic, Primary Student, Social Skills, Peer-Mediated, Role Play

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาช่วยเหลือและให้ข้อเสนอแนะอย่างดีจาก ผศ. ดร.สุธาวัลย์ หาญจรสุข อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ ผศ.ดร.ชนิดา มิตรานันท์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม อ.ดร.มลิวัลย์ ธรรมแสง อาจารย์ผู้เป็นประธานในการสอบวิทยานิพนธ์ และ ผศ. ดร. กนกพร วิบูล พัฒนะวงศ์ อาจารย์ผู้เป็นกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษาในการแก้ไขข้อบกพร่อง และให้ข้อคิดเห็นต่างๆ ตลอดระยะเวลาในการทำวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รับความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล รวมถึงการอำนวยความสะดวกต่างๆ เป็นอย่างดี โดยมีรายนามผู้สนับสนุนดังนี้ อ.เพ็ญพักตร์ ยอดโสภณ Mr.James Barr ครู ญาณิฐา อูปาทัง น.ส.มนัสนันท์ ม่วงแสง นายวิวัฒน์ เจริญญณรงค์ น.ส.จุฑามาศ ลากพิสิฐพิทยา ตลอดจนนักเรียนในชั้นเรียนที่ได้อาสามาเป็นกลุ่มเพื่อนในการช่วยเหลือทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก และ ผู้ปกครองของนักเรียนออทิสติกและกลุ่มเพื่อน

ผู้วิจัยขอแสดงความดีใจและคุณค่าที่ได้มีส่วนร่วมในการสนับสนุนและช่วยเหลือนักเรียนออทิสติกให้รู้จักการพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับทุกท่านที่กล่าวไปข้างต้น และหวังว่างานวิจัยฉบับนี้จะมีประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องการศึกษาและพัฒนานักเรียนออทิสติกต่อไปในอนาคต

ศิริพันธ์ ชัยธรรนาวัฒน์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนออทิสติก	9
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคม	22
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน.....	26
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ.....	32
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	36
การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย	36
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	38

วิธีการวิจัย.....	46
วิธีการดำเนินการทดลอง.....	47
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
สรุปผลการวิจัย.....	57
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	68
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	68
กลุ่มเป้าหมาย.....	68
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	68
วิธีการดำเนินการทดลอง.....	68
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	69
บรรณานุกรม.....	73
ภาคผนวก.....	78
ภาคผนวก ก.....	79
ภาคผนวก ข.....	81
ภาคผนวก ค.....	94
ภาคผนวก ง.....	96
ภาคผนวก จ.....	100
ภาคผนวก ฉ.....	102
ภาคผนวก ช.....	104
ภาคผนวก ซ.....	115
ภาคผนวก ฌ.....	120
ภาคผนวก ฎ.....	124

ประวัติผู้เขียน..... 127

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ระดับความรุนแรงสำหรับนักเรียนออทิสติก (DSM-V).....	10
ตาราง 2 คะแนนพฤติกรรมในการเข้าสังคมของนักเรียนออทิสติกในแต่ละระยะจัดกระทำ.....	44
ตาราง 3 แสดงระดับคะแนนร้อยละของทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยการสอนด้วย กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติของ นักเรียนออทิสติกคนที่ 1	58
ตาราง 4 แสดงระดับคะแนนร้อยละของทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยการสอนด้วย กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติของ นักเรียนออทิสติกคนที่ 2	60
ตาราง 5 สรุปหัวข้อและคำถามที่ใช้ในแผนการสอนนักเรียนออทิสติกและกลุ่มเพื่อน.....	97
ตาราง 6 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจหาค่าดัชนี ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสังเกตพฤติกรรมการริเริ่มเข้าสังคม	116
ตาราง 7 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจหาค่าดัชนี ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการ การแสดงบทบาทสมมติ.....	117
ตาราง 8 แสดงคะแนนทักษะสังคม 3 ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1.....	122
ตาราง 9 แสดงคะแนนทักษะสังคม 2 ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2.....	123

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 แผนงานวิจัยหลายเส้นฐานต่างบุคคล ระยะของการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ.....	46
ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการดำเนินการสอนทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกตามแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ	50
ภาพประกอบ 3 กราฟแสดงร้อยละของพฤติกรรมทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกทั้ง 2 คน	62

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ออทิสติก (Autistic) หรือที่รู้จักกันในชื่อกลุ่มอาการออทิสซึม (Autism Spectrum Disorders: ASD) เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่งที่บกพร่องทางพัฒนาการ โดยเฉพาะด้านของภาษาการสื่อสาร และทักษะทางสังคมซึ่งแสดงออกทางพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้คือ การแยกตัวตามลำพัง เมื่อถึงวัยที่ควรสื่อสารด้วยคำพูดก็พูดไม่ได้ทั้งๆ ที่ไม่มีความผิดปกติทางด้านการได้ยิน แสดงพฤติกรรมซ้ำๆ ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงกิจวัตรประจำวัน ไม่สบตาผู้อื่น (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553, น. 6) เนื่องจากนักเรียนออทิสติกจะแสดงอาการออกมาหลายระดับ จนไม่มีนักเรียนออทิสติกที่จะแสดงอาการเหมือนกันทุกอย่าง เป็นภาวะที่ไม่แสดงออกทางรูปร่างหน้าตา ถ้าดูจากภายนอกก็ดูเหมือนนักเรียนทั่วไป ซึ่งนักเรียนออทิสติกต้องเข้าเรียนมาระยะหนึ่งจึงสามารถสังเกตเห็นความผิดปกติได้ ปัญหาดังกล่าวอาจดูเล็กน้อยเมื่ออยู่ในวัยเด็ก ซึ่งผู้ปกครองมักมองข้ามและคิดว่า โตขึ้นไปจะพัฒนาหรือดีขึ้นตามลำดับได้เอง แต่เมื่อนักเรียนออทิสติกเริ่มเข้าสู่วัยเรียน ปัญหาที่ไม่ได้รับการแก้ไขจะส่งผลให้เกิดปัญหาในการเล่น การเข้ากลุ่ม และการทำงานร่วมกับผู้อื่น เพราะนักเรียนคิดเหมือนกับคนที่เอาแต่ใจ ไม่คิดถึงจิตใจผู้อื่น เพราะนักเรียนออทิสติกคิดแบบตรงไปตรงมา ไม่ยืดหยุ่น และไม่ยอมเปลี่ยนแปลง (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553) พฤติกรรมเหล่านี้เป็นปัญหาทางพัฒนาการทางด้านสังคม ในลักษณะมีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมส่งผลให้นักเรียนออทิสติกขาดเพื่อน มีปัญหาในการทำงานกลุ่ม นอกจากนี้นักเรียนออทิสติกจะมีการแสดงออกทางสังคมไม่เหมือนกัน เช่น เรียกแล้วไม่หัน ไม่สบตาเวลาสนทนา เล่นไม่เป็น สื่อสารเป็นคำพูดไม่ได้ ดังนั้นนักเรียนออทิสติกทุกคนจำเป็นที่จะต้องช่วยเหลือโดยเฉพาะทางด้านทักษะทางสังคม

ปัญหาที่เด่นชัดที่สุดของนักเรียนออทิสติก คือมีความบกพร่องในด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งถือเป็นความบกพร่องที่เด่นชัดที่สุดของกลุ่มอาการออทิสติก ถึงแม้ว่านักเรียนออทิสติกจะได้รับการส่งเสริมทางพัฒนาการจนสามารถพูดสื่อสารได้แล้วก็ตาม แต่ปัญหาที่มักหลงเหลืออยู่ก็คือ ความบกพร่องด้านทักษะทางสังคม ซึ่งนักเรียนออทิสติกส่วนใหญ่ มักอยู่ในภาวะที่มีพัฒนาการด้านภาษาล่าช้าร่วมกับความบกพร่องด้านทักษะทางสังคม และยิ่งมีความลำบากในการสังเกตมากยิ่งขึ้น เมื่อนักเรียนออทิสติกบางคนไม่ได้แสดงอาการจน กริตรีอง ทำร้ายตัวเอง แต่ก็ไม่ต่อต้านการที่จะต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่น และก็ไม่ตอบสนองกับใครๆ เช่นกัน (Witwer และ Lecavalier, 2008, น. 1622) ซึ่งการที่นักเรียนออทิสติกมีรูปร่างหน้าตาเป็นปกติ

บางครั้งก็เห็นนักเรียนออทิสติกพูดตามโทรทัศน์หรือตัวการ์ตูน ทำให้ในเวลาที่ยกตัวก็มักไม่มีใครสนใจมากนัก ทำให้บางครั้งรอบครัวเข้าใจว่า เด็กมีปัญหาเพียงแค่พูดล่าช้า เพราะไม่มีปัญหาด้านพฤติกรรม หรือมีแต่ก็อยู่ในเกณฑ์ที่รับได้ ซึ่งการที่ไม่ได้พัฒนาทักษะทางสังคมนี้จะส่งผลต่อการใช้ชีวิตและการเรียนของนักเรียนออทิสติก ซึ่งถ้าไม่ได้รับการแก้ไขจะนำไปสู่ปัญหาทางจิตใจและพัฒนาการด้านอื่นๆ โดยความบกพร่องเกี่ยวกับความเข้าใจทางอารมณ์ ได้แก่ ไม่เข้าใจอารมณ์ของคู่สนทนา ไม่สามารถตีความอารมณ์ที่ผู้อื่นแสดงออกได้ ไม่สามารถอธิบายความสนใจและอารมณ์ของตนเองเมื่อสนทนากับผู้อื่น ถ้าเป็นในวัยเด็ก คือไม่สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ ไม่สามารถแสดงออกด้วยท่าทางเพื่อการสื่อสาร ไม่สบตาขณะสนทนาและบกพร่องในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ได้แก่ ไม่สามารถริเริ่มที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เล่นกับเพื่อนไม่เป็น ขาดความสนใจผู้อื่นขณะทำกิจกรรม เป็นต้น

ทักษะทางสังคมนั้นเป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งในการดำรงชีวิต เพราะทักษะดังกล่าวใช้เพื่อการมีปฏิสัมพันธ์ และการสื่อสารระหว่างคนในสังคม โดยทักษะสังคมประกอบไปด้วยกลุ่มของทักษะต่างๆ เช่น ทักษะการสื่อสาร การพูด การฟัง การทำงานร่วมกันเป็นทีม ฯลฯ รวมทั้งความสามารถในการเข้าใจถึงสถานการณ์ที่หลากหลาย กฎกติกาต่าง ๆ ในสังคม ความสามารถในการรู้จักผู้อื่น และการคิดคำนึงถึงคนรอบข้างอย่างเข้าใจ เป็นต้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความสัมพันธ์ในทางบวก (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2551) ซึ่งการที่นักเรียนออทิสติกไม่สามารถสร้างปฏิสัมพันธ์ ทั้งในการเป็นผู้เริ่มต้นและเป็นผู้ตอบสนองสัมพันธ์ภาพดังกล่าวกับเพื่อนในวัยเดียวกันได้ ทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน และจะมีผลกับการคบหาเพื่อนในวัยเดียวกัน และคงความสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเดียวกันได้ลำบาก เช่น ไม่เข้าใจว่าต้องทำอะไรหรือพูดอย่างไร ในสถานการณ์ที่อยู่กับผู้อื่นในสังคม ด้วยความที่ไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของสังคม (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553, น. 78) จะมีผลทำให้นักเรียนออทิสติกมีความรู้สึกโดดเดี่ยว วิตกกังวล และซึมเศร้า (นาถลดา ตะวันกาญจน์โชติ, 2559, น. 3)

ในปัจจุบันได้มีวิธีการสอนหรือแนวคิดในการสอนทักษะทางสังคมเกิดขึ้นมากมาย เนื่องจากนักเรียนออทิสติกเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายมากขึ้น ได้รับการยอมรับมากขึ้น ทำให้มีโรงเรียนหลายแห่งเปิดโอกาสให้นักเรียนออทิสติกได้เข้าเรียนมากขึ้น ซึ่งปัญหาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกเป็นปัญหาหลักสำคัญ ดังนั้นการจัดการในชั้นเรียนจะทำได้ยาก อันเนื่องมาจากการเรียนรวม ซึ่งครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชาไม่สามารถดูแลแต่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ 1-2 คนในห้องได้ ประกอบกับเพื่อนนักเรียนวัยเดียวกันไม่เข้าใจถึงลักษณะ หรือปัญหาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ดังนั้นเวลาที่จะต้องทำงานกลุ่ม

นักเรียนออทิสติกจึงมักไม่เป็นที่ต้องการของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน หรือนักเรียนทั่วไปอยากจะเข้าหานักเรียนออทิสติก ก็เข้าหาไม่ถูกวิธี หรือไม่รู้ถึงวิธีการช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิธีการสอนที่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนผู้วิจัยคือ การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน (Peer-Mediated Intervention :PMI) ซึ่งวิธีนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนทั่วไปสามารถช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้ เช่น การสอนวิชาการให้กับนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมหรืออารมณ์ (Dunn, Shelnut, Ryan, และ & Katsiyannis, 2017, น. 497) การสอนทักษะการอ่าน (Calhoon, 2005; Nikki และ Jolivette, 2016) ฝึกทักษะทางสังคม (Trottier, Kamp, และ Mirend, 2011, น. 26-39)

การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน เป็นรูปแบบที่ผู้ฝึกจะมีการฝึกกลุ่มเพื่อน เพื่อเป็นตัวแบบในการชักชวนให้นักเรียนออทิสติกสนใจ มีการฝึกการโต้ตอบการสนทนาเมื่อเพื่อนชักชวน (Social initiations) ฝึกการขอร้อง และแสดงความคิดเห็นอย่างเหมาะสม ฝึกการให้ความสนใจกับคู่สนทนา การสลับกับเป็นผู้ฟัง และผู้พูดเป็นต้น วิธีการดังกล่าวจะช่วยให้เรียนออทิสติกมีทักษะทางสังคมที่ดีขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เพื่อนวัยเดียวกันมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนออทิสติกมีทักษะทางสังคมที่ดีขึ้น และอีกวิธีที่เป็นที่นิยมในการสอนทักษะทางสังคมคือ การใช้บทบาทสมมติ ซึ่งเป็นการสอนโดยการให้นักเรียนรับเอาบทบาทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง (นันทน์ภัส นิยมทรัพย์, 2560; วีระ ไทยพานิช, 2555) โดยครูผู้สอนทำการสร้างสถานการณ์ เพื่อให้นักเรียนได้แสดงออกทางความคิดตามสิ่งที่คิดว่าควรจะเป็น และมีการแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิดและพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้ และสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนในเรื่องของความรู้สึก พฤติกรรมและปัญหาต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม (สุพิน บุญชูวงศ์, 2538, น. 69) ซึ่งเป็นการแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีการที่ดีที่สุดในการสอนมารยาททางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก (ทวิศักดิ์ สิริรัตน์เรขา, 2560) คือ เมื่อเห็นอะไรที่นักเรียนออทิสติกทำผิด ครูสามารถทำสิ่งที่ถูกต้องโดยทำให้นักเรียนออทิสติกดูก่อน และแก้ไขให้ถูกต้องโดยการจับมือทำ ข้อดีของการใช้บทบาทสมมติ คือทำให้นักเรียนคุ้นชินกับสถานการณ์ที่ไม่เคยทำมาก่อน เช่น ปกติไม่เคยยกมือไหว้ หรือกล่าวทักทายใครก่อน หรือการทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับการสนทนา เช่น ไม่มองหน้าสบตา เล่นเสียง หรือใช้คำพูดแปลกๆ กลางที่สาธารณะ ซึ่งในการพูดเตือน เพื่อให้แก้ไขกลางที่สาธารณะอาจทำได้ยาก และมีข้อจำกัดต่างๆ ซึ่งการแสดงบทบาทสมมตินั้น นอกจากทำให้นักเรียนคุ้นชิน และเป็น การแก้ไขพฤติกรรมให้ถูกต้องแล้ว ยังเป็นการฝึกให้พร้อมกับสถานการณ์ที่นักเรียนจะต้องเจอในชีวิตจริงอีกด้วย

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง พบว่านักเรียนออทิสติกที่อยู่ในการดูแลของผู้วิจัย ทั้ง 2 คน มีลักษณะที่เหมือนกันคือ ไม่เป็นผู้ริเริ่มในการสื่อสารกับผู้อื่น แต่สามารถตอบคำถามได้ และเข้าใจในสิ่งที่ถาม หรือคำสั่งให้ปฏิบัติอย่างง่ายๆ สมวัยได้ มีลักษณะการสื่อสารแบบถามคำตอบคำ ไม่ยกมือไหว้ถ้าไม่ชี้หน้าด้วยวาจาหรือกระตุ้น เล่นกับเพื่อนไม่เป็น ไม่เข้าหาผู้อื่น ชอบแยกตัว จะมีการแสดงออกแตกต่างกันเล็กน้อย เช่น นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 จะมองเฉพาะคนที่สนิทหรือเห็นเป็นประจำเท่านั้น ส่วนเพื่อนวัยเดียวกันหรือคนที่ไม่สนิทด้วย ก็จะไม่สบตา และนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 มักไม่มองหน้าสบตา และชอบแยกตัว โดยในเวลาพัก จะชอบโยนบอลเล่นคนเดียวอยู่ตามลำพัง

จากปัญหาและความสำคัญข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนโดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ โดยผลที่ได้จากการวิจัยจะช่วยทำให้นักเรียนออทิสติกสามารถริเริ่มหรือเข้าใจการเข้าสังคมได้ด้วยตนเองอย่างเหมาะสม เพื่อให้สามารถเรียนในชั้นเรียนปกติ และชั้นเรียนรวมได้โดยที่ไม่มีปัญหาเรื่องการเข้าสังคม ตลอดจนรู้จักริเริ่มที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนได้ตลอดเวลาและสถานที่ได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อนในชั้นเรียนในอนาคตต่อไปได้ แต่ข้อจำกัดของวิธีดังกล่าวคือ สามารถทำได้เพียงกลุ่มเล็กๆ และสามารถทำได้ในบริบทของโรงเรียนเท่านั้น และถ้านักเรียนทั่วไปเข้าใจความบกพร่องของทักษะสังคมของนักเรียนออทิสติก และมีความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือตามวิธีดังกล่าว จะช่วยให้พัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกได้ทุกที่ทุกเวลา ตลอดจนเปิดกว้างให้เกิดบริบทของการเรียนรวม (Inclusion) ทำให้ลดความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ ก็จะเป็นประโยชน์อย่างสูงสุดกับทุกฝ่าย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้จะช่วยทำให้นักเรียนออทิสติกสามารถริเริ่มที่จะปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนอย่างเหมาะสมโดยการรู้จักใช้คำถามเพื่อสื่อสารอย่างง่าย กลุ่มเพื่อนเองก็ได้รู้วิธีการพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก ผู้ปกครองก็สามารถนำไปใช้แนะนำ

กลุ่มเพื่อนกลุ่มอื่นๆ ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และเป็นตัวอย่างในการพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับให้นักเรียนออทิสติกคนอื่นๆ ในโรงเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนออทิสติก หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ มีความสามารถในการ ฟัง พูด อ่าน และเขียน สามารถตอบคำถามเป็นคำๆ ได้ แต่ไม่มีความสามารถในการริเริ่มการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นกับผู้อื่น และไม่มี ความพิการซ้อน จำนวน 2 คน

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ทำการจัดการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยใช้ระยะเวลาทั้งสิ้น 12 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การใช้การสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะทางสังคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนออทิสติก หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ มีความสามารถในการ ฟัง พูด อ่าน และเขียน สามารถตอบคำถามเป็นคำๆ ได้ แต่ไม่มีความสามารถในการริเริ่มการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นกับผู้อื่น ไม่มี ความพิการซ้อน และไม่มีปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว

2. ทักษะทางสังคม หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกของนักเรียนออทิสติก ในการเข้าสังคม โดยการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนทั่วไป ประกอบไปด้วย การริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน และการจบบทสนทนา โดยพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากแบบประเมินพฤติกรรมกรริเริ่มเข้าสังคมของนักเรียนออทิสติก ดังนี้

2.1 การริเริ่มการสนทนา หมายถึง พฤติกรรมที่สื่อให้เห็นว่านักเรียนออกทิสติกแสดงออกในการริเริ่มการสนทนา ได้แก่ เรียกชื่อ โบกมือ และกล่าวคำทักทาย

2.2 การสนทนา หมายถึง พฤติกรรมที่สื่อให้เห็นว่านักเรียนออกทิสติกแสดงออกในการสนทนากับกลุ่มเพื่อนด้วยคำถามพื้นฐาน ได้แก่คำถามหัวข้อ ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ทำไม 2-4 คำถาม

2.3 การจบบทสนทนา หมายถึง พฤติกรรมที่สื่อให้เห็นว่านักเรียนออกทิสติกแสดงออกในการจบบทสนทนา ได้แก่ สบตา โบกมือ และ กล่าวลา

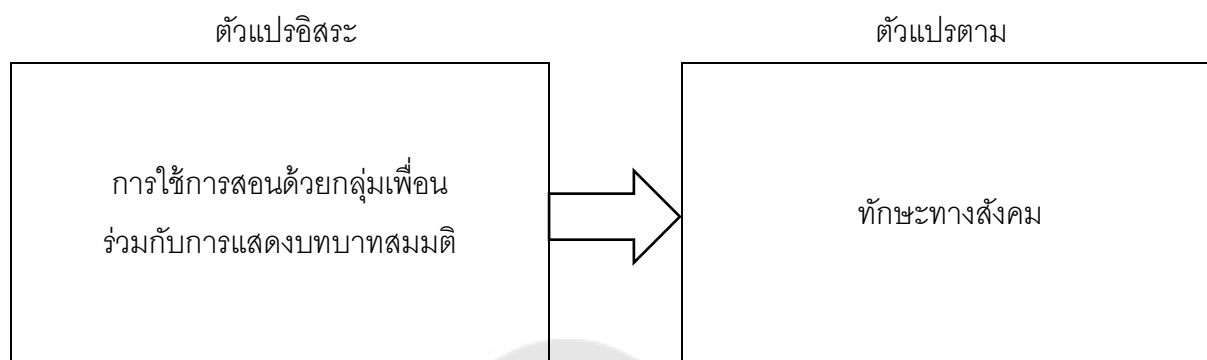
3. การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน หมายถึง การสอนทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออกทิสติก โดยให้เพื่อนของนักเรียนออกทิสติกที่เป็นนักเรียนทั่วไป ซึ่งได้รับการฝึกด้วยการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อให้สามารถเป็นต้นแบบและช่วยในการสร้างทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออกทิสติก

4. การแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง การสอนเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนออกทิสติกและนักเรียนทั่วไป ก่อนการมีปฏิสัมพันธ์ในสถานการณ์จริง โดยการที่ครูกำหนดสถานการณ์สมมุติ โดยมีทั้งหมด 12 สถานการณ์ ดังนี้ 1) วันหยุดสุดสัปดาห์ 2) ปิดเทอม 3) มื้อเย็นเมื่อวาน 4) สัตว์เลี้ยง 5) เกมตอแพ็ค 6) ซอรับประทานอะไร 7) กีฬาที่ชอบ 8) การ์ตูนเรื่องโปรด 9) งานอดิเรก 10) วิชาที่ชอบ 11) ขนมที่ชอบ 12) สถานที่ที่ชอบไปเที่ยว โดยแยกฝึกนักเรียนออกทิสติกและนักเรียนทั่วไป มีขั้นตอนดังนี้ กำหนดสถานการณ์ อุปกรณ์ การแสดงบทบาทสมมติ ตัดบทการแสดง แสดงเพิ่มเติม และการให้ข้อเสนอแนะ โดยให้นักเรียนออกทิสติกไปริเริ่มทักทายกลุ่มเพื่อนในสถานการณ์จริง เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคม

สมมติฐานในการวิจัย

ทักษะทางสังคมของนักเรียนออกทิสติกหลังได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนออทิสติก
 - 1.1 ความหมายและลักษณะเฉพาะของนักเรียนออทิสติก
 - 1.2 การวินิจฉัยนักเรียนออทิสติก
 - 1.3 สาเหตุของการเกิดออทิสติกและอุบัติการณ์
 - 1.4 ปัญหาของนักเรียนออทิสติก
 - 1.5 ทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาของนักเรียนออทิสติก
 - 1.6 การช่วยเหลือนักเรียนออทิสติก
 - 1.7 วิธีการสอนนักเรียนออทิสติก
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคม
 - 2.1 ความหมายของทักษะทางสังคม
 - 2.2 ความสำคัญของทักษะสังคม
 - 2.3 วิธีฝึกทักษะทางสังคม
 - 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนออทิสติกและทักษะทางสังคมโดยใช้เพื่อน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน
 - 3.1 ความหมายและความสำคัญของการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน
 - 3.2 ขั้นตอนของการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน
 - 3.3 หลักการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน
 - 3.4 ข้อดีของการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน
 - 3.5 การสอนด้วยกลุ่มเพื่อนในการสอนทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก
 - 3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

- 4.1 ความหมายและความสำคัญของการใช้บทบาทสมมติ
- 4.2 ขั้นตอนของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ
- 4.3 ข้อดีและข้อบกพร่องของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ
- 4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนออทิสติก

1.1 ความหมายและลักษณะเฉพาะของนักเรียนออทิสติก

นักเรียนออทิสติก (Autistic) เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่ง ที่บกพร่องทางพัฒนาการโดยเฉพาะด้านของภาษาและการสื่อสาร ได้มีการศึกษาพฤติกรรมการสอนและด้านอื่นเกี่ยวกับนักเรียนออทิสติกกันอย่างกว้างขวาง มีนักการศึกษาหรือนักวิชาการได้กล่าวถึงความหมายของนักเรียนออทิสติก ไว้ดังนี้

นักเรียนออทิสติก หมายถึง เด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่ง ที่บกพร่องทางพัฒนาการโดยเฉพาะด้านสังคม พัฒนาการทางด้านภาษา ไม่สามารถสื่อความหมายกับบุคคลรอบข้าง ซึ่งเป็นการชะงักงันของพัฒนาการด้านภาษา ซึ่งเริ่มมีอาการตั้งแต่วัยเด็ก ซึ่งส่งผลกระทบต่อพัฒนาการด้านอื่นๆ อันเนื่องมาจากหน้าที่ของสมองบางส่วนทำงานผิดพลาดไป (ผดุง อารยะวิญญู, 2546, น. 1; เพ็ญแข ลิ้มศิลา, 2540, น. 1; รจนา ทรรทรานนท์, 2547, น. 11; วินัดดา ปิยะศิลป์, 2537, น. 10; สมทรง ต้นประเสริฐ, 2546, น. 11) นอกจากนี้ยังมีประเด็นอื่นๆ ที่น่าสนใจในความหมายของนักเรียนออทิสติกอีกหลายด้าน เช่น มีการแสดงออกคือ การแยกตัวตามลำพัง เมื่อถึงวัยที่ควรสื่อสารด้วยคำพูดก็พูดไม่ได้ทั้งๆ ที่ไม่มีความผิดปกติทางด้านภาษาได้ยิน (สมทรง ต้นประเสริฐ, 2546, น. 11) แสดงพฤติกรรมซ้ำๆ ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงกิจวัตรประจำวัน ไม่สบตาผู้อื่น (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553, น. 6) ขาดจินตนาการที่พัฒนามาจากการเรียนรู้ตามวัยอย่างเหมาะสม พฤติกรรมที่แสดงออกมาให้เห็นบ่งบอกถึงความผิดปกติทางด้านพัฒนาการตั้งแต่แรกเกิดถึงวัยเด็กตอนต้น ซึ่งภาวะออทิสซึมสามารถเกิดขึ้นได้กับมนุษย์ในทุกชาติ ทุกภาษา โดยไม่เกี่ยวข้องกับระดับการศึกษาและฐานะความเป็นอยู่ (รจนา ทรรทรานนท์, 2547) นักเรียนออทิสติกต้องให้การศึกษาพิเศษในลักษณะที่แตกต่างจากการศึกษาที่ให้นักเรียนทั่วไปเพราะมีความบกพร่องในพัฒนาการด้านการสื่อความหมายไม่ว่าจะเป็นการใช้สีหน้า ท่าทาง หรือการใช้ภาษา ถ้อยคำ มีปัญหาพฤติกรรม ปัญหาทางสังคม และพฤติกรรมที่แปลกๆ ซ้ำๆ

ฟิลล์ (M, 1990, น. 710) กล่าวว่า เด็กออทิสติกจะมีพฤติกรรมที่เฉพาะ มีพัฒนาการที่ผิดปกติ และพบได้ตั้งแต่ช่วงแรกของชีวิต มีความผิดปกติทางพฤติกรรม พัฒนาการทางสังคม การสื่อความหมาย การพูด การใช้ภาษา จินตนาการ มีพฤติกรรมซ้ำๆ ความผิดปกติพบได้ในเด็กทั่วโลก โดยไม่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานทางสังคม เช่น เศรษฐกิจ การศึกษา และพบว่า มีจำนวนเด็กออทิสติกที่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง 4 เท่า

จากที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่า นักเรียนออทิสติก หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านภาษาและสังคมอย่างชัดเจน โดยเฉพาะการสื่อความหมาย ซึ่งไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ โดยอาจจะมีสาเหตุจากการทำงานบางส่วนที่ทำงานผิดพลาดไป จนทำให้แสดงออกถึงความบกพร่องทางความคิดและพฤติกรรมต่างๆ มีการชะงักงันด้านภาษา มักแยกตัวออกมาตามลำพัง ไม่สบตาผู้อื่น ไม่ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งพบความผิดปกติทางด้านพัฒนาการตั้งแต่แรกเกิดถึงวัยเด็กตอนต้น

1.2 การวินิจฉัยนักเรียนออทิสติก

ปัจจุบัน DSM-V ได้เปลี่ยนหลักเกณฑ์ใหม่โดยการวินิจฉัยจะสรุปรวมกันทั้งหมดว่ามีความผิดปกติเป็นออทิสติก ซึ่งจะอาศัยความผิดปกติพฤติกรรม 2 ด้าน คือ ด้านสังคมที่ถูกรวมกับด้านภาษาและการสื่อสาร โดยจัดเป็นความผิดปกติด้านเดียวกัน โดยเกณฑ์ถูกจัดใหม่นี้แบ่งระดับความรุนแรงเป็น 3 ระดับดังนี้

ตาราง 1 ระดับความรุนแรงสำหรับนักเรียนออทิสติก (DSM-V)

ระดับความรุนแรง	การสื่อสารทางสังคม	ข้อจำกัด/พฤติกรรม
ต้องให้การสนับสนุนอย่างมาก	ไม่สามารถแสดงความต้องการออกมา เป็นภาษาและอวัจนภาษาได้ มีข้อจำกัดในการริเริ่มการเข้าสังคม และตอบสนองต่อบุคคลอื่นได้น้อยมาก เพิกเฉยต่อบุคคลอื่น	พฤติกรรมไม่ยืดหยุ่น มีความยากลำบากมากในการเลียนแบบหรือเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ แสดงออกถึงความทุกข์ในการ
ต้องให้การสนับสนุนเป็นรูปธรรม	แม้จะมีการช่วยเหลือก็ยังคงมีความบกพร่องในทักษะการสื่อสารมีข้อจำกัดในการริเริ่มการเข้าสังคม เพิกเฉยต่อบุคคลอื่น	พฤติกรรมไม่ยืดหยุ่น มีความยากลำบากในการเลียนแบบหรือเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ มีพฤติกรรมในการทำซ้ำๆ ให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง

ระดับความรุนแรง	การสื่อสารทางสังคม	ข้อจำกัด/พฤติกรรม
ต้องการให้สนับสนุน	ถ้าไม่มีการช่วยเหลือใดๆ จะมี ความยากลำบากในการสื่อสาร มีความยากในการริเริ่มการเข้าสังคม ตลอดจน ตอบสนองต่อบุคคลอื่นๆ ได้ไม่เหมาะสม	พฤติกรรมไม่ยืดหยุ่น มีความลำบาก ในการเปลี่ยนกิจกรรม มีปัญหา ในการวางแผนและจัดการตนเอง

ที่มา : Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, Fifth Edition. (2013, มิถุนายน)

เพ็ญแข ลิ้มศิลา (2545, น. 15-20) ได้ระบุถึงการวินิจฉัยนักเรียนออทิสติก ว่ามีวิธีการปฏิบัติ ดังนี้

1. สอบถามประวัติอย่างละเอียดจากบิดาและมารดา หรือผู้ใกล้ชิดเกี่ยวกับประวัติ การตั้งครรภ์ การคลอด การเลี้ยงดู รวมไปถึง พัฒนาการต่างๆ ของร่างกาย สังคม และ การสื่อความหมาย

1.1 การแสดงพฤติกรรมของนักเรียนเมื่ออยู่ที่บ้าน

1.2 ประวัติของครอบครัวที่มีบุคคลที่มีปัญหาเหมือนนักเรียนหรือไม่

1.3 ประวัติที่แสดงอาการเจ็บป่วยของนักเรียน เช่น การกระทบกระเทือนที่สมอง

2. ตรวจ ประเมิน และวินิจฉัยโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

3. สังเกตพฤติกรรมเพื่อทำการวินิจฉัย โดยพฤติกรรมที่สังเกตมีดังต่อไปนี้

3.1 ด้านร่างกาย ถ้ามีขนาดร่างกายที่เล็กหรือใหญ่จนเกินไป มักพบปัญหา ด้านสุขภาพ และปัญหาการรับประทานอาหาร เช่น เคี้ยวไม่เป็น กลืนลำบาก ทานไม่รู้จุกอิ่ม

3.2 ด้านการเคลื่อนไหวมีความผิดปกติ เช่น งุ่มง่าม หกล้มบ่อย การเคลื่อนไหว ไม่ประสานกันระหว่างมือและตา

3.3 การตอบสนองด้านสายตา เช่น หลีกเลียงการสบตา จ้องมองผิดปกติ มองของหมุนๆ หรือของใกล้ตามมาเกินไป

3.4 การตอบสนองต่อเสียง เช่น ไม่ตอบสนองต่อเสียงบุคคล หูทวนลม ตกใจ กับเสียงของบางสิ่ง หรือแสดงอาการตอบสนองต่อเสียงบางอย่างมากเกินไป

3.5 การตอบสนองต่อการสัมผัส ซึ่งรวมถึง การดมกลิ่น ชิมรส เช่น มักดม หรือ เลียสิ่งที่ไม่ใช่อาหาร ทนต่อความเจ็บปวด หรือแสดงความเจ็บปวดมากจนเกินจริง

3.6 การแสดงพฤติกรรมซ้ำๆ เช่น ชอบดูโฆษณาซ้ำๆ นั่งเก้าอี้สีเดิมๆ หรือถามคำถามเดิมๆ พูดเลียนแบบ ซ้ำซาก

3.7 ขาดจินตนาการ เล่นสมมติไม่เป็น เล่นของเล่นชนิดวิธี ไม่เข้าใจกติกา

3.8 การปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมและการแสดงออกทางอารมณ์ นักเรียนไม่ยืดหยุ่น เมื่อมีการเปลี่ยนแปลง แสดงออกไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงโดยไม่ทราบเหตุผล

3.9 ด้านสติปัญญา มีความสามารถด้านต่างๆ ล่าช้ากว่าพัฒนาการเมื่อเทียบกับเด็กวัยเดียวกัน บางคนมีความสามารถพิเศษบางด้านโดดเด่น เช่น มีความจำที่ดี เป็นต้น

4. การตรวจพิเศษทางห้องปฏิบัติการ หรือเครื่องมือพิเศษ จุดประสงค์เพื่อประกอบการรักษา ไม่ได้ทำเพื่อวินิจฉัย

5. การตรวจสอบทางจิตวิทยา เพื่อดูระดับของสติปัญญา สามารถทำได้เมื่อเด็กพูดได้และเรียนรู้ได้

นิชร เรื่องดารกานนท์ (2551, น. 26) ได้ระบุถึงการวินิจฉัยนักเรียนออทิสติกว่า ปัญหาในการวินิจฉัยมักเกิดกับกลุ่มเด็กที่มีลักษณะความผิดปกติเล็กน้อย เนื่องจากพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนบางด้านซึ่งดูคล้ายปกติหรือมีพัฒนาการใกล้เคียงเด็กทั่วไป ทำให้แพทย์ส่วนหนึ่งไม่สามารถให้การวินิจฉัยได้อย่างมั่นใจในระยะแรก หรือบ่อยครั้งในแพทย์ปัจจุบันใช้คำว่า “สเปกตรัม” ของออทิสซึม ซึ่งให้การวินิจฉัยว่าเป็นกลุ่มอาการออทิสซึม แต่มีลักษณะไม่ครบถ้วนตามเกณฑ์ความผิดปกติที่เคยต้องมีครบทุกด้าน

ด้วยความรู้ความเข้าใจที่มีมากขึ้น ทำให้มีข้อสรุปปัจจุบันว่านักเรียนออทิสติกอาจจะมีอาการหรือความผิดปกติได้หลากหลาย บางคนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือซ้ำมากในทุกด้าน ขณะที่บางคนมีความผิดปกติเล็กน้อยในทุกด้านหรือบางด้าน เชื่อว่าถ้ามีความผิดปกติเล็กน้อยแต่เลี้ยงดูไม่เหมาะสม ก็อาจจะมีลักษณะทางคลินิกที่เบี่ยงเบนและซ้ำมากขึ้นจนเห็นได้ชัดเจนในเวลาต่อมา

สรุปการวินิจฉัยนักเรียนออทิสติก นอกจากปัญหาด้านสังคมที่เด่นชัดของนักเรียนออทิสติกแล้วยังคงต้องมีการประเมินพัฒนาการด้านอื่นๆ ควบคู่กันไปด้วย และนอกจากนี้อาจมีภาวะอื่นๆ แทรกซ้อน เช่น มีความบกพร่องทางสติปัญญา สมาธิสั้น มีความผิดปกติด้านภาษาและอื่นๆ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีข้อบ่งชี้ในการวินิจฉัยโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

1.3 สาเหตุของการเกิดออทิสติกและอุปนิสัยการณ

นักการศึกษาหรือนักวิชาการได้กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดออทิสติกและอุปนิสัยการณไว้ดังนี้

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2548, น. 209) ได้กล่าวถึงสาเหตุทางด้านชีววิทยา โดยเฉพาะปัจจัยด้านยีนปัจจุบัน ทำให้เกิดความผิดปกติของสมองส่วนกลาง (Central Nervous System) ซึ่งอาจเกิดจากการที่เซลล์สมอง และความสมดุลของสารเคมีในระบบประสาทส่วนกลาง มีความผิดปกติแต่ทั้งนี้นอกจากจะศึกษาเพื่อหาสาเหตุแล้ว ยังคงหาปัจจัยที่พบร่วมกันด้วย ดังนั้นข้อสรุปว่าสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งทำให้เกิดออทิสติกจึงไม่ถูกต้อง รายงานพบว่าอุบัติการณ์ออทิสติกในประชากรทั่วไป พบว่ามีอัตราส่วน 1:1,000 และพบอีกว่าอัตราการเกิดซ้ำในลูกคนถัดไปของครอบครัวที่เคยมีลูกเป็นนักเรียนออทิสติก จะมีโอกาสเกิดในลูกคนถัดๆ ไปสูงถึงร้อยละ 6-8 ซึ่งข้อมูลทางพันธุศาสตร์ในปัจจุบันพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างยีนบนโครโมโซมกับลักษณะออทิสติก ตำแหน่งที่ 15q11-13, 7q และ 16p ซึ่งเป็นยีนที่กระทบต่อการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาของนักเรียนออทิสติก

เพ็ญแข ลิมศิลา (2545, น. 30) ได้กล่าวถึง ออทิสติกว่ามีสาเหตุต่างๆ มากมายที่ทำให้พัฒนาการทางสมองผิดปกติไป ซึ่งอาจเกิดตั้งแต่ระหว่างนักเรียนที่อยู่ในครรภ์มารดา เช่น มารดาที่เป็นโรคหัดเยอรมัน ในระหว่างการคลอด เช่น การขาดออกซิเจนระหว่างคลอด หรือภายหลังการคลอด เช่น โรคใช้สมองอักเสบ แม้แต่การเป็นหัด โภครณ ก็ทำให้เกิดภาวะแทรกซ้อนจนเป็นสาเหตุที่ทำให้สมองผิดปกติได้ นอกจากนี้ ยังมีมาหลักฐานหลายอย่างที่แสดงให้เห็นถึงนักเรียนออทิสติกที่มีความผิดปกติทางด้านสมอง เช่น ร้อยละ 25-30 ของนักเรียนออทิสติกมีอาการของโรคลมชักในระยะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น

จากการตรวจคลื่นสมองไฟฟ้าในนักเรียนออทิสติก พบว่ามีอยู่ 2 บริเวณคือ บริเวณที่ควบคุมด้านความจำ อารมณ์และแรงจูงใจ และ บริเวณที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย 2 ตำแหน่ง ซึ่งเซลล์ตามบริเวณดังกล่าวของสมองเป็นเซลล์ที่พัฒนาได้ไม่เป็นไปตามวัยของนักเรียน โดยอัตราส่วนพบได้ทั่วไป 1 : 2,000 และในแฝดไข่ใบเดียวกัน พบถึง 1 : 50

รจเรข แสงนิล (2548, น. 7) ได้ระบุถึงสาเหตุสำคัญของออทิสติกว่า เกิดจากความบกพร่องของระบบประสาทส่วนกลาง (Central Nerves System) ซึ่งอาจเกิดจากการที่ภาวะของสารเคมีของระบบประสาทส่วนกลางไม่สมดุล (Brain cell difference and chemical imbalance) และยังพบความผิดปกติของ เวอร์มิส ที่อยู่ในสมองส่วน ซีรีเบลลัม ทำให้นักเรียนออทิสติกมีปัญหาทางด้านสติปัญญาและการเรียนรู้

จากการค้นคว้าจึงสรุปได้ว่า สาเหตุของการเกิดออทิสติก นั้นได้มีการศึกษาค้นคว้าหลายปัจจัย แต่ยังไม่สามารถระบุชี้ชัดได้ว่าเกิดจากสาเหตุใด แต่มีผลกระทบที่เห็นได้ชัด คือ มีความผิดปกติที่สมองและระบบประสาทส่วนกลาง โดยเป็นความไม่สมดุลทางสารเคมีในสมอง ระบบประสาทส่วนกลาง ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นระหว่าง การตั้งครรภ์ ระหว่างคลอด หรือ หลังคลอด ซึ่งทำให้มีความบกพร่องด้านพัฒนาการทางสมองผิดปกติไป

1.4 ปัญหาของนักเรียนออทิสติก

ลักษณะพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนออทิสติก มีดังนี้

1.4.1 อารมณ์รุนแรง นักเรียนออทิสติกบางคนมีอารมณ์อ่อนไหวมาก รับประทานคำตำหนิไม่ค่อยได้ อารมณ์เหมือนอยู่ในช่วงวัยเด็ก มีความกลัว และ ความวิตกกังวลมาก ถ้าไม่พอใจ หรือโกรธ ก็จะส่งเสียงโวยวายทันที หงุดหงิดง่าย ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้

1.4.2 กรีดร้อง เนื่องจากนักเรียนออทิสติกไม่มีภาษาในการสื่อสาร สิ่งที่นักเรียนต้องการ เด็กอาจกรีดร้องเพื่อเอาชนะ หรือสิ่งอื่นๆ ที่นักเรียนต้องการ แต่บางครั้งนักเรียนอาจกลัว เนื่องจากเปลี่ยนแปลงบางครั้ง

1.4.3 ทำลายสิ่งของ เนื่องจากนักเรียนออทิสติกไม่สามารถเล่นได้ อย่างสร้างสรรค์ นักเรียนจึงสำรวจสิ่งต่างๆ รอบตัว ซึ่งการกระทำแบบนี้ทำให้นักเรียนออทิสติก เรียนรู้ได้ช้า

1.4.4 ก้าวร้าว นักเรียนออทิสติกบางคนชอบทำร้ายร่างกายผู้อื่นแรกๆ กรีดร้อง โดยไม่มีเหตุผลแสดงออกด้วยความรุนแรงร้องไห้และลงนอนชักดิ้นบนพื้น ขว้างปาทำลายข้าวของ

1.4.5 ต่อต้านการเปลี่ยนแปลง นักเรียนออทิสติกมักทำสิ่งที่เป็นกิจวัตรประจำวัน ซ้ำไปมา ถ้ามีการเปลี่ยนแปลง นักเรียนจะแสดงอาการหงุดหงิด

1.4.6 ทำร้ายตนเอง พฤติกรรมดังกล่าวอาจเกิดขึ้นเนื่องจากนักเรียนเกิด ความไม่สบายใจ หรือเมื่อเกิดความอึดอัดใจหรือรู้สึกสับสนจากการที่ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งต่างๆ ทำให้แสดงอาการโดยการใช้ศีรษะกระแทกพื้น กัดตัวเอง กัดหลังมือ หรือข้อมือของตนเอง เป็นต้น

1.4.7 อยู่ไม่นิ่ง ไม่สามารถนั่งนิ่งๆ ได้ บางครั้งลุกออกจากที่นั่งและหากิจกรรมทำ อยู่ตลอดเวลา เช่น เอาของเล่นมาหมุนเล่น

1.5 ทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาของนักเรียนออทิสติก

นักการศึกษาหรือนักวิชาการได้กล่าวถึงความบกพร่องทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกไว้ดังนี้

อัลทูลี สารรัตน์ (2553, น. 67) ได้กล่าวว่า นักเรียนออทิสติกจะมีความผิดปกติ ด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม โดยเป็นความบกพร่องที่เกี่ยวกับความยากลำบากในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทั้งในการเป็นผู้เริ่มต้นและเป็นผู้ตอบสนอง เช่น เริ่มต้นในการสื่อสาร ถามและตอบหรือตอบสนองต่อท่าทางต่างๆ เช่น ไม่สบตาเวลาสนทนากับผู้อื่น ไม่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ซึ่งส่งผลต่อการคบหาเพื่อนในวัยเดียวกันและคงความสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเดียวกันได้ลำบาก ไม่เข้าใจว่าต้องทำอะไรหรือพูดอย่างไรในสถานการณ์ที่อยู่กับผู้อื่นในสังคม (Social Situations) เช่น ไม่ไหว้ ไม่ทักทาย ไม่ยืดหยุ่นในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันไม่ตอบสนองเสียงเรียก ไม่แสดงออกทางสีหน้า และท่าทางนอกจากนี้ กุลยา ก่อสุวรรณ (2553, น. 78) ได้อธิบายถึงการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียนออทิสติกไว้ว่า ปัญหาไม่ใช่เกิดจากการที่ไม่อยากมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่เกิดจากความที่ไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของสังคม เนื่องจากสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาตามสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยุ่งยากซับซ้อน เช่น การวิ่งเล่นในสนามเด็กเล่นและห้องเรียน การวิ่งเล่นในห้องเรียนนั้นไม่เหมาะสม แต่การวิ่งเล่นในสนามเด็กเล่นนั้นสามารถทำได้ ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวไม่มีใครตั้งกฎเพื่อกำกับไว้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหายังเกิดมาจากการขาดทักษะในการริเริ่ม เช่น ไม่สามารถเริ่มต้นการชักชวนผู้อื่น นอกจากเป็นการชวนแบบลอยๆ เท่านั้น รวมไปถึงความสามารถในการเอาใจผู้อื่น เช่น ขณะที่พูดออกไปนักเรียนออทิสติกไม่สนใจว่า ผู้ฟังจะสนใจหรือพอใจในสิ่งที่พูดหรือไม่ ซึ่งปัญหาดังกล่าว อาจดูเล็กน้อยเมื่ออยู่ในวัยเด็ก ซึ่งผู้ปกครองมักมองข้ามและคิดว่า โตขึ้นไปจะพัฒนาหรือดีขึ้นตามลำดับได้เอง แต่เมื่อนักเรียนออทิสติกเริ่มสู่วัยเรียน ปัญหาที่ไม่ได้รับการแก้ไข จะส่งผลให้เกิดปัญหาในการเล่น การเข้ากลุ่ม และการทำงานร่วมกับผู้อื่น เพราะนักเรียนคิดเหมือนกับคนที่เอาแต่ใจ ไม่คิดถึงจิตใจผู้อื่น เพราะนักเรียนออทิสติกคิดแบบตรงไปตรงมา ไม่ยืดหยุ่น และไม่ยอมเปลี่ยนแปลง

ผดุง อารยะวิญญู (2546, น. 68) ได้กล่าวว่า ความบกพร่องทางทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก แสดงออกมาให้เห็นในด้านต่อไปนี้

1) ไม่เข้าใจภาษาท่าทาง (Nonverbal Interactions) เช่น อ่านสีหน้าท่าทาง หรือการสบตากับคนที่กำลังสื่อสารด้วย

2) การสร้างและคงความสัมพันธ์ (Reciprocal Interactions) จากการศึกษาความสามารถในการเข้าใจภาษา โดยเฉพาะภาษาที่เป็นนามธรรม การพูดในระดับเสียงที่ผิดปกติจากคนทั่วไป การพูดทวนคำ และไม่สามารถเข้าใจความรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้อื่น ทำให้ไม่เข้าใจความสำคัญของการสร้างและคงความสัมพันธ์กับผู้อื่น

3) มีความยากลำบากหรือไม่สามารถเข้าใจความคิด ความรู้สึกของผู้อื่น ไม่เข้าใจว่าการกระทำของตนเองมีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร

4) มีความยากลำบากในการแก้ปัญหา (Problem Solving)

5) ขาดความสามารถในการคิดสิ่งที่เป็นนามธรรมและการคิดเชื่อมโยง

6) มักมีความเครียดและกังวลกับสถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่พบ เพราะไม่สามารถเข้าใจเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่พบ เช่น เห็นเพื่อนหัวเราะ แต่ไม่เข้าใจว่าเพื่อนหัวเราะเรื่องขำขัน เพราะตนเองไม่เข้าใจเรื่องขำขัน อยากเล่นกับเพื่อนแต่ไม่รู้จะเล่นอย่างไร

7) ไม่เข้าใจอารมณ์ และการกระทำของตนเอง (Lack of Understanding of Self)

เบญจมาศ พระธานี (2554, น. 7) ได้กล่าวไว้ว่า ความบกพร่องทางพฤติกรรมทางสังคมและสัมพันธ์ภาพที่เกิดขึ้นในนักเรียนออทิสติก มีดังนี้

1) ไม่สนใจคนอื่นอยู่แต่ในโลกของตนเอง ไม่ต้องการที่จะผูกมิตรกับผู้อื่น ไม่สังเกต หรือรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น มีพฤติกรรมต่อบุคคลหรือสิ่งมีชีวิตอื่นๆ เหมือนสิ่งของ

2) ไม่สบตา ไม่มองหน้าคู่สนทนา อ่านสายตา สีหน้าท่าทาง เวลาสนทนา ไม่สนใจเวลาผู้อื่นสื่อสารด้วย

3) ขาดทักษะในการโต้ตอบการสนทนาหรือเข้าสังคม อาจพูดแทรก ขัดจังหวะการสนทนา เล่นกับเพื่อนไม่เป็น

4) สนใจในสิ่งที่ไม่ใช่การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เช่น สนใจที่จะจำชื่อเพื่อนทุกคน จำตำแหน่งโต๊ะเรียนของผู้อื่น แต่ไม่ต้องการมีปฏิสัมพันธ์อย่างจริงจัง

- 5) ขาดความยั้งคิด ไม่รู้ว่าสิ่งไหนควร หรือไม่ควรแสดงออก ไม่เข้าใจว่าจะไรควรทำหรือไม่ควรทำ หรือบางอย่างที่คนในสังคมปกติพูดไม่ได้หรือไม่พูดออกมาตรง
 - 6) ไม่สนใจตอบสนองผู้อื่น หรือได้ตอบผู้อื่นเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์
 - 7) ไม่สามารถรับรู้ หรือ เข้าใจความคิดของผู้อื่น เนื่องจากความบกพร่องของระบบประสาทการรับรู้ ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้ปฏิบัติตัวไม่เหมาะสม และไม่ระมัดระวังในการกระทำสิ่งใดต่อผู้อื่น
 - 8) มีความบกพร่องในการเลียนแบบผู้อื่น ซึ่งไม่สามารถเลียนแบบทั้งท่าทางต่างๆ การเคลื่อนไหวอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดตามคนอื่น เนื่องจากเด็กมีความบกพร่องในกระบวนการรับรู้และประมวลผล ต้องใช้ระยะเวลาจึงสามารถทำตามแบบได้
 - 9) ไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ ทำให้ไม่สามารถเล่นร่วมกับผู้อื่นได้
 - 10) หลีกเลียง หรือ หนีสังคม กลุ่มนี้จะขี้อาย ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ไม่ดูหน้าคนอื่น บางคนอาจอแงและเกรี้ยวกราด ซึ่งอาจเป็นเพราะความไวของระบบประสาทและการรับรู้ที่เป็นปัญหา
 - 11) การไม่สนใจต่อสถานการณ์ทางสังคม หรือความเป็นไปในสังคม เด็กกลุ่มนี้ไม่สนใจที่จะปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เฉยเมย ไม่สนใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว
- ซึ่งในงานวิจัยนี้พบว่า ลักษณะทางสังคมที่บกพร่องของนักเรียนออทิสติกที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น คือการไม่ริเริ่มที่จะสร้างปฏิสัมพันธ์ทั้งในการเป็นผู้เริ่มต้นและเป็นผู้ตอบสนอง เช่น ไม่เริ่มต้นสนทนา ทั้งถามและตอบคำถาม ขาดการเริ่มชวนผู้อื่นเล่น หรือการตอบสนองต่อท่าทางต่างๆ เช่น ไม่สบตาเวลาสนทนากับบุคคลอื่นและมักชอบแยกตัวอยู่คนเดียว

1.6 การช่วยเหลือนักเรียนออทิสติก

การช่วยเหลือนักเรียนออทิสติกนั้นมีหลายวิธี จากหลายวิชาชีพ ซึ่งสามารถสรุปการรักษาดังนี้

- 1) การบำบัดทางชีวภาพ ได้แก่การให้ยา และการรักษาด้วย HEG (Hemoencephalogram)
- 2) พฤติกรรมบำบัด ทำการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์

3) ส่งเสริมการใช้กล้ามเนื้อต่างๆ ทั้งมัดเล็กและมัดใหญ่ เพื่อการดำเนินกิจกรรมในชีวิตประจำวัน

4) การส่งเสริมทักษะทางภาษา เช่น การฝึกพูด การสื่อสารด้วยภาพ

5) การจัดการศึกษา ในกรณีที่เด็กสามารถเรียนรวมกับเด็กคนอื่นได้

6) กิจกรรมบำบัด เพื่อพัฒนาการควบคุมตนเอง ความสามารถด้านการเรียน

นิชร เรื่องดารกานนท์ (2551, น. 58) ได้เสนอวิธีการช่วยเหลือในเรื่องการสื่อสารสำหรับพ่อและแม่ของนักเรียนออทิสติกไว้ว่า

1) การเริ่มสื่อสารอย่างเป็นทางการเป็นขั้นตอน เมื่อนักเรียนออทิสติกสามารถใช้ภาษาท่าทาง เสียง หรือคำพูดที่เฉพาะเจาะจงสำหรับสถานการณ์ต่างๆ โดยเฉพาะเมื่อต้องการขอบางสิ่งที่ชอบมากๆ เมื่อนักเรียนออทิสติกมาถึงขั้นนี้ ก็มักจะมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างตั้งใจมากขึ้น และยาวนานมากขึ้น แม้ว่าส่วนใหญ่จะยังเป็นการร้องขอให้ผู้อื่นทำในสิ่งที่ต้องการ นักเรียนออทิสติกอาจเริ่มพูดคุยเป็นความหมายได้บ้าง แต่ยังไม่ใช้เพื่อการสื่อสารโดยตรงทุกครั้ง

2) การมีคู่สนทนา ในขั้นนี้นักเรียนออทิสติกมักจะพูดคุยสื่อสารเพื่อบอกในสิ่งที่ตนเองต้องการได้เป็นอย่างดีแล้ว และในสถานการณ์ที่คุ้นเคยก็อาจจะสื่อสารได้อย่างเหมาะสมในเรื่องอื่นๆ แต่ยังคงจะไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ในการเป็นคู่สนทนาที่ดี ต้องคอยชี้แนะเพื่อให้นักเรียนปรับตัวได้อย่างเหมาะสม

1.7 วิธีการสอนนักเรียนออทิสติก

นักการศึกษาหรือนักวิชาการได้เสนอแนะวิธีการสอนนักเรียนออทิสติกไว้ดังนี้

กุลยา ก่อสุวรรณ (2553, น. 62-64) ได้เสนอวิธีการสอนนักเรียนออทิสติกไว้ดังนี้

- 1) สอนอย่างสม่ำเสมอ
- 2) ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย สั้นๆ กะทัดรัด
- 3) ใช้สื่อที่เป็นรูปธรรม ที่เป็นวัตถุจริง รูปภาพ
- 4) ใช้สิ่งที่นักเรียนสนใจมาประกอบการสอน
- 5) สอนจากสถานการณ์จริง

มัทสัน (Matson, 2008, น. 327-344) ได้เสนอวิธีการสอนนักเรียนออทิสติกไว้หลายวิธีดังนี้

1) เทคนิคการปรับพฤติกรรม (Applied Behavior Analysis) คือ การประยุกต์ใช้ทฤษฎีด้านพฤติกรรม มาปรับพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก ซึ่งการบำบัดนี้จะใช้หลักการฝึก คือ สิ่งเร้า การตอบสนอง การให้รางวัล

2) การวิเคราะห์งาน (Task Analysis) เป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติกวิธีหนึ่ง ซึ่งต้องวางแผนการสอนอย่างดีมีเป้าหมาย และแบ่งกิจกรรมหรืองานใดงานหนึ่งเป็นขั้นตอนย่อยๆ จากขั้นตอนแรกไปจนถึงขั้นตอนสุดท้าย และสอนไปตามลำดับขั้นตอนที่ละขั้นตอนนักเรียนออทิสติกทำได้สำเร็จ

3) การหน่วงเวลาแบบคงที่ (Constant Time Delay) เป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนออทิสติกรู้จักการเรียนรู้ โดยการที่ครูผู้สอนทำการชี้แนะก่อน และให้เวลานักเรียนออทิสติกในการเรียนรู้ทักษะใหม่ เช่น สอนอ่าน 1 ประโยค แล้วให้นักเรียนออทิสติกพูดตาม 1 ประโยค

ผดุง อารยะวิญญู (2546, น. 29-92) ได้เสนอวิธีการสอนนักเรียนออทิสติกไว้หลายวิธีดังนี้

1) ทีซี (Treatment and Education of Autistic and Communication Handicapped Children) เป็นแนวทางการสอนนักเรียนออทิสติก โดยใช้จุดเด่นด้านความจำและเรียนรู้ได้ดีผ่านการมองเห็นมากกว่าการได้ยิน เพื่อเพิ่มเข้าใจและการเรียนรู้ของนักเรียนออทิสติก โดยเพิ่มทักษะ ความสามารถในการทำกิจกรรม กิจกรรมต่างๆ และลดการพึ่งพิงบุคคลอื่น อีกทั้งช่วยลดความวิตกกังวลเนื่องจากการเปลี่ยนสิ่งแวดล้อม กิจกรรม สถานที่ สถานการณ์ บุคคลได้อีกด้วย

2) เพ็กส์ (Picture Exchange Communication System) เป็นการสอนการสื่อสารกับนักเรียนออทิสติกโดยใช้ภาพ โดยแบ่งการสอนออกเป็น 6 ระยะ (phase) ในการสื่อสารจะเริ่มจากการแลกเปลี่ยนภาพระหว่างคู่สนทนา 2 คน โดยไม่มีการพูดคุย ถัดจากนั้นครูจะเริ่มพูดคุยกับนักเรียนออทิสติกทีละน้อย ในตอนแรกนักเรียนออทิสติกอาจจะยังไม่โต้ตอบแต่ต่อมาจะเริ่มโต้ตอบโดยใช้ภาพ โดยใช้ภาษาท่าทางและใช้ภาษาพูดในที่สุด วิธีสอนแบบนี้เป็นการแลกเปลี่ยนรูปภาพซึ่งกันและกันระหว่างครูผู้สอนและนักเรียนออทิสติก

3) การอ่านจิตใจ (Mind Reading) เป็นการสอนให้นักเรียนออทิสติกเข้าใจอารมณ์ของผู้อื่น โดยฝึกให้คาดเดาจากการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง และจากการบรรยาย

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม มี 3 ขั้นตอน คือ 1) สอนให้เข้าใจอารมณ์ 2) สอนให้เข้าใจสภาวะข้อมูล 3) สอนให้รู้จักเล่นสมมติ

4) เรื่องราวทางสังคม (Social Story) วิธีการคือกำหนดเรื่องราว หรือสถานการณ์ต่างๆ ในสังคมมาสอนนักเรียนออทิสติก โดยเน้นในเรื่องลักษณะทางสังคมที่สำคัญ ปฏิบัติการโต้ตอบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากนักเรียนทั่วไป และจากนักเรียนออทิสติก รวมถึงเหตุผลที่แสดงปฏิกริยาโต้ตอบเช่นนั้น เพื่อช่วยให้นักเรียนออทิสติกสามารถเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม เข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกของผู้อื่น และวิธีปฏิบัติตนที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้นๆ สามารถปรับตัวเข้าสังคมได้ โดยลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

5) ฟลอไรท์ (DIR Floortime) เป็นเทคนิคกระตุ้นพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมของนักเรียนออทิสติก โดยมีหลักการสำคัญคือ คิดแบบเด็ก เล่นกับเด็ก โดยสอดแทรกเรื่องที่ต้องการสอนลงไปขณะเล่นนั้น ๆ ส่วนมากนิยมนำเทคนิคนี้มากระตุ้นพัฒนาการนักเรียนออทิสติกที่มีปัญหาเรื่องการสื่อสารกับผู้อื่น

6) เทคนิคการปรับพฤติกรรม (Applied Behavior Analysis) เป็นการประยุกต์ใช้ทฤษฎีด้านพฤติกรรม มาปรับพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก ซึ่งการบำบัดนี้จะใช้หลักการฝึกคือ การใช้สิ่งเร้า การตอบสนอง และการให้รางวัล

7) การบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้ (Sensory Integration) คือแนวทางหลักในการจัดสิ่งแวดล้อมและกิจกรรมเพื่อพัฒนา การจัดระเบียบหรือการประมวลผลการรับความรู้สึกของระบบต่างๆ เพื่อป้อนข้อมูลการรับความรู้สึกของระบบต่างๆ ให้เกิดการประมวลผลและการจัดระเบียบของสมอง ซึ่งจะมีผลถึงพฤติกรรมที่แสดงออกมาโดยตรง จะทำการจัดกิจกรรมเฉพาะรายบุคคลโดยผ่านการเล่นกับอุปกรณ์เฉพาะทาง เพื่อกระตุ้นระบบที่มีปัญหาให้พัฒนาดีขึ้น

8) กิจกรรมบำบัด (Occupational Therapy) เป็นการประยุกต์ กิจวัตร หรือกิจกรรม มาใช้ในการส่งเสริม ดูแลรักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพ ให้นักเรียนออทิสติกสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้ ช่วยเสริมสร้างสมาธิ ทักษะการคิด พัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก และการทำงานประสานกันของกล้ามเนื้อ ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้

นาถลดา ตะวันกาญจน์โชติ (2559, น. 4) ได้เสนอวิธีการสอนทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกวัยเรียน ไว้ดังนี้

1) การใช้เรื่องราวทางสังคม (Social Story) เป็นการแต่งเรื่องราวทางสังคมโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก และแก้ไขพฤติกรรมทางสังคมที่ไม่เหมาะสม

2) การใช้วิดีโอเป็นแบบอย่าง (Video Modeling) เป็นการฝึกให้นักเรียนออทิสติกสังเกตพฤติกรรมที่เหมาะสมที่ต้องการสร้างในวิดีโอ และเลียนแบบตาม มีผลทำให้นักเรียนออทิสติกมีทักษะการสื่อสารและพฤติกรรมการทำงานเพิ่มมากขึ้น

3) การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน (Peer-Mediated Intervention) เป็นรูปแบบที่ผู้ฝึกจะมีการฝึกเพื่อนเพื่อเป็นตัวแบบในการเล่นและช่วยในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติก ผลทำให้มีทักษะทางสังคมที่ดีขึ้น

4) การฝึกทางทฤษฎีจิต (Theory of Mind) การสอนด้วยวิธีนี้มีรูปแบบการฝึกที่แตกต่างกัน เช่น มองหน้าสบตา การแสดงสีหน้า อารมณ์ ความรู้สึกของผู้อื่นจากเรื่องราวและเหตุการณ์ ทำให้นักเรียนออทิสติก สามารถเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก และตีความอารมณ์ผู้อื่นได้

จึงสรุปได้ว่า การสอนนักเรียนออทิสติกนั้นมีหลายวิธี ซึ่งสามารถผสมผสานวิธีต่างๆ เพื่อให้เหมาะกับนักเรียนออทิสติกแต่ละคนในบริบทที่ต่างกัน โดยสภาพแวดล้อมของนักเรียนออทิสติกที่เป็นกลุ่มเป้าหมายเป็นบริบทโรงเรียน มีนักเรียนออทิสติกเรียนรวมในชั้นเรียน และมีนักเรียนวัยเดียวกันที่เข้าใจและพร้อมช่วยเหลือนักเรียนออทิสติก ดังนั้น เมื่อคำนึงถึงบริบทดังกล่าว ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการสอนหลักคือ การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน (Peer-Mediated Intervention) เพราะ รูปแบบการสอนดังกล่าวเป็นการฝึกให้นักเรียนออทิสติกมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมโดยใช้เพื่อนนักเรียนทั่วไปวัยเดียวกัน ซึ่งเหมาะกับนักเรียนออทิสติกที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคม

2.1 ความหมายของทักษะทางสังคม

นักการศึกษาหรือนักวิชาการได้กล่าวถึงความหมายของทักษะทางสังคม ไว้ดังนี้

ทักษะทางสังคม คือ ทักษะต่างๆ หรือความสามารถ ที่ใช้เพื่อการมีปฏิสัมพันธ์ และการสื่อสารระหว่างคนในสังคม อันได้แก่ ทักษะการสื่อสารต่างๆ เช่น การพูด การฟัง การสบตา การรักษาระยะห่างระหว่างคู่สนทนาอย่างเหมาะสม การเข้าใจถึงสีหน้าท่าทาง และภาษากาย รวมทั้งความสามารถในการเข้าใจถึงสถานการณ์ต่างๆ ที่หลากหลาย กฎกติกาต่างๆ ในสังคม ความสามารถในการรู้จักผู้อื่น (พันธุทิพย์ นิลพันธ์, 2558; สันติ จันทวรรณ, 2560, น. 10) และการคิดคำนึงถึงคนรอบข้างอย่างเข้าอกเข้าใจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความสัมพันธ์ ในทางบวกให้เกิดขึ้น นอกจากนี้จะมีเป้าหมายเพื่อปฏิสัมพันธ์แล้ว ยังต้องระมัดระวังความสัมพันธ์ และเพิ่มพูนความสัมพันธ์ให้ต่อเนื่องด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2551, น. 42) ได้ให้ความหมายของทักษะสังคม ว่า เป็นกลุ่มของทักษะต่าง ๆ ที่ใช้ในการปฏิสัมพันธ์และการสื่อสารระหว่างกัน ในสังคม อันได้แก่ ทักษะการสื่อสาร การพูด การฟัง การทำงานร่วมกันเป็นทีม ฯลฯ รวมทั้งความสามารถ ในการเข้าใจถึงสถานการณ์ที่หลากหลาย กฎกติกาต่าง ๆ ในสังคม ความสามารถในการรู้จักผู้อื่น และการคิดคำนึงถึงคนรอบข้างอย่างเข้าอกเข้าใจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความสัมพันธ์ ในทางบวกให้เกิดขึ้นเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นสำหรับทุกเพศทุกวัย ทั้งวัยเด็ก ที่ต้องการการพึ่งพา การเรียนรู้สิ่งใหม่ในชีวิต วัยรุ่นที่ต้องการการยอมรับจากเพื่อนและคนรอบข้าง วัยผู้ใหญ่ที่เริ่มสร้างครอบครัวและต้องการความสำเร็จในหน้าที่การงาน ทักษะสังคมเป็นทักษะ ที่จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนอย่างเป็นระบบเช่นเดียวกับทักษะอื่น ๆ

สปราฟคิน (Sparfkin, Gershaw, และ Goldstein, 1993, น. 63) ได้แบ่งทักษะทางสังคมไว้เป็น 4 กลุ่มใหญ่ ดังนี้

1. การเริ่มต้นทักษะทางสังคม ได้แก่ การเริ่มต้นสนทนา การฟัง การจบ การสนทนา การขอความช่วยเหลือ การปฏิบัติตามคำสั่ง การชมเชย การขอบคุณ การขอโทษ
2. ทักษะเพื่อการจัดการกับความรู้สึก ได้แก่ การแสดงความรู้สึก การเข้าใจ ความรู้สึกผู้อื่น การเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับการสนทนาที่เคร่งเครียด การตอบสนองต่อ ความล้มเหลวอย่างเหมาะสม

3. ทักษะในการกล้าแสดงออก ได้แก่ การยืนหยัดในสิทธิของตน การช่วยผู้อื่นการให้ข้อเสนอแนะ การแสดงความไม่พอใจ การตอบสนองต่อสิ่งที่ไม่พอใจ การเจรจา การควบคุมตนเอง การจูงใจ การตอบสนองต่อการจูงใจ การจัดการกับความกดดันภายในกลุ่ม

4. ทักษะการแก้ปัญหา ได้แก่ การลำดับความสำคัญก่อนหลัง การตัดสินใจ การกำหนดเป้าหมาย การมีสมาธิในการทำงาน การให้รางวัลตนเอง

จากการค้นคว้าจึงสรุปได้ว่า ทักษะทางสังคม หมายถึงความสามารถในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยสามารถสื่อสารกับคู่สนทนาได้ ประกอบไปด้วยกลุ่มของทักษะดังนี้ การเริ่มต้นสนทนา การสนทนา และการจบบทสนทนา

2.2 ความสำคัญของทักษะสังคม

ทักษะสังคมเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะนักเรียนออทิสติก เพราะ ทักษะทางสังคมทำให้นักเรียนเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนได้อย่างมีความสุข นักวิชาการและผู้เกี่ยวข้องได้ให้ข้อคิดเห็นของความสำเร็จของทักษะทางสังคมไว้ ดังนี้

กุลยา ก่อสุวรรณ (2553, น. 326) ทักษะทางสังคม เป็นทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตในสังคมสำหรับทุกคน เนื่องจากทักษะทางสังคมนี้เป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้อื่นในสังคมนั้นๆ ยอมรับโดยจะพอใจคบหาสมาคมกับบุคคลนั้นหรือไม่ การเข้ากลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นการเล่นหรือการทำงาน ขึ้นอยู่กับทักษะของบุคคลนั้นๆ ด้วย ดังนั้น ทุกคนจึงจำเป็นต้องมีทักษะทางสังคมที่เหมาะสมเพื่อที่จะสามารถสร้างสัมพันธภาพและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

กระทรวงศึกษาธิการ (2554, น. 6) ผู้เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่และครู ควรปลูกฝังทักษะทางสังคมให้เกิดขึ้นกับเด็ก ร่วมกับทักษะด้านอื่นๆ อย่างเหมาะสม เพื่อเป็นใบเบิกทางสำคัญสู่ความสุขความสำเร็จของเด็กต่อไปในอนาคต รวมทั้งเพื่อการปฏิบัติต่อกันในสังคมอย่างถูกต้องเหมาะสมอันเป็นเหตุที่นำมาซึ่งความสงบสุขของสังคมในภาพรวม

ชาโรณี หว่าจิ้น (2548, น. 220) ทักษะทางสังคมนั้นมีความสำคัญต่อการพัฒนาการทางสังคมของเด็กเป็นอย่างมากและส่งผลต่อตัวเด็กในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านจิตใจ สังคม การเรียน การปรับตัว ทั้งในชีวิตปัจจุบัน และอนาคต ดังนั้น จึงควรมีการแก้ไขและพัฒนาทักษะทางสังคม โดยครูร่วมมือกับบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับเด็กทุกๆ ฝ่าย

สรุปได้ว่า ทักษะทางสังคมมีความสำคัญต่อการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ก่อให้เกิดการยอมรับจากบุคคลอื่น ส่งผลต่อตัวนักเรียนในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านจิตใจ สังคม การเรียน และการปรับตัวอย่างเหมาะสมในชีวิตประจำวัน

2.3 วิธีฝึกทักษะทางสังคม

ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา (2560, น. 1) กล่าวว่า วิธีการสอนมารยาทสังคมที่ดีที่สุด คือ การสอนจากสถานการณ์ในชีวิตประจำวันจริงๆ เมื่อนักเรียนออกทิสติกทำอะไรที่ไม่เหมาะสม ให้บอกและเตือนในทันที ด้วยท่าทีที่จริงจัง เสียงดังที่พอเหมาะ แล้วให้เด็กทำสิ่งที่เหมาะสมให้ดู หรือถ้านักเรียนออกทิสติกยังทำไม่ได้ อาจทำให้ดูเป็นตัวอย่าง แล้วจับมือทำ เพื่อให้นักเรียนออกทิสติกได้เคยทำในสิ่งที่ถูกต้องก่อน เช่น ถ้าไม่ยอมสวัสดีทักทาย หรือสวัสดีไม่ตรงคน ไม่มองหน้า ให้บอกนักเรียนออกทิสติกทำซ้ำใหม่อีกครั้ง ถ้ายังไม่ถูกต้องให้จับมือนักเรียนออกทิสติกทำแล้วชมเชย ให้แรงเสริม นอกจากนี้ ควรมีการสอนโดยใช้เหตุการณ์สมมติที่หลากหลาย โดยทำให้ดูเป็นตัวอย่างก่อน แล้วให้นักเรียนออกทิสติกทำตามในสถานการณ์ที่กำหนด ฝึกฝนซ้ำๆ อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ มีการสอนให้ท่องจำตัวอย่างคำพูดที่เหมาะสม ที่จะใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น เวลาเจอเพื่อนจะเข้าไปทักทายอย่างไร เวลาอยากเข้าไปเล่นในกลุ่มร่วมกับเพื่อนจะต้องพูดว่าอะไร เป็นต้น

พาร์สัน และ มิทเชล (Parsons และ Mitchell, 2002) ได้เสนอขั้นตอนการสอนทักษะทางสังคมไว้ 7 ขั้นตอนดังนี้

- 1) ฝึกซ้ำในทักษะสังคมที่เป็นเป้าหมาย (Repetition)
- 2) สอนและอธิบายกฎเกณฑ์ทางสังคม (Social Rules)
- 3) ค่อยๆ ลดการชี้แนะเมื่อผ่านไประยะเวลาหนึ่ง (Fading of prompt)
- 4) ใช้วาจาในการอธิบายทักษะทางสังคม (Verbal instruction)
- 5) ให้พิจารณาถึงพฤติกรรมของตนเองว่ามีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร (How behavior impacts on others)
- 6) ฝึกในสถานการณ์จริง (Practice in realistic setting)
- 7) ฝึกในหลายๆ บริบท (Practice the skill across contexts)
- 8) ฝึกโดยใช้บทบาทสมมติ (Role Play)
- 9) นำไปปฏิบัติที่โรงเรียนและครู (Accessibility use for a schools and teacher)
- 10) นำไปปฏิบัติที่บ้านและโรงเรียนในแนวทางเดียวกัน (Affordability for home and school)

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนออทิสติกและทักษะทางสังคม

ชิลลิงเบิร์ก (Shillingsburg, Valentino, Bowen, และ Bradley, 2011) ได้ทำการสอนนักเรียนออทิสติกเพศชาย 2 คน อายุ 7 ปี 9 เดือน และ 11 ปี 11 เดือน เป็นนักเรียนออทิสติกและสมองพิการ ทั้งคู่มีปัญหาด้านการสื่อสาร ไม่สามารถสื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจได้ โดยการใช้คำถามพื้นฐาน โดยใช้ “เมื่อไหร่ (When) ใคร (Who) ที่ไหน (Where) และอันไหน (Which)” ผลที่ได้คือนักเรียนออทิสติกสามารถสนทนาอย่างต่อเนื่อง โดยใช้คำถามพื้นฐาน และสามารถตอบสนองต่อสถานการณ์ที่ไม่เคยถูกสอนต่างๆ ได้ดีขึ้น

คาบาชิ (Kabashi และ Epstein, 2017) ได้ทำการสอนทักษะทางสังคมโดยเน้นการริเริ่ม โดยสอนนักเรียนออทิสติก 2 คน อายุ 3 ปี 5 เดือน และ 10 ปี โดยใช้คำถามพื้นฐานร่วมกับการดูวิดีโอจำลองตนเอง (Self-modeling) ผ่าน Ipad ใช้เวลา 2 ครั้งต่อสัปดาห์ 20 นาทีต่อครั้ง ในระยะเวลา 1 เดือน ผลคือมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในริเริ่มการถามคำถามสูงขึ้นกับเพื่อน โดยผู้เข้าร่วมวิจัย 1 คนได้ดำเนินวิธีการทดลองนี้ต่อไปอีก 1 เดือนหลังจบการทดลอง

โคเกิล (Koegel, Bradshaw, Ashbaugh, และ Koegel, 2014) ได้ทำการสอนทักษะทางสังคมโดยเน้นการริเริ่ม โดยสอนนักเรียนออทิสติก 3 คน อายุ 3 ปี 7 เดือน 3 ปี 6 เดือน และ 3 ปี 2 เดือน โดยการใช้คำถามพื้นฐาน โดยทำการฝึก 10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และใช้เวลา 10 เดือน ผลคือนักเรียนออทิสติกทั้ง 3 คน มีทักษะการริเริ่มที่สูงขึ้น โดยเพิ่มทั้งทักษะการสื่อสารและการปรับตัวที่ดีขึ้นกับผู้อื่น

สรุปว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนออทิสติกนั้นจำเป็นที่จะต้องพัฒนาทักษะทางสังคมด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งการริเริ่มเป็นสิ่งที่สำคัญ เนื่องจากเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาทักษะทางสังคมที่ซับซ้อนต่อไปในอนาคตได้และเมื่อจบงานวิจัยแล้วยังคงต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดทักษะทางสังคมติดตัวไปในอนาคต

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน

3.1 ความหมายและความสำคัญของการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน

นักการศึกษาหรือนักวิชาการได้กล่าวถึงความหมายของการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนไว้ ดังนี้

แบมบารา (Bambara, Cole, Kunsch, และ Tsai, 2016) การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน เป็นรูปแบบที่ผู้ฝึกจะมีการฝึกเพื่อนเพื่อเป็นต้นแบบในการเล่นและช่วยในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งในการฝึกนี้ผู้ฝึกจะกำหนดทักษะสังคมเป้าหมายที่ต้องการฝึก เช่น การชักชวนให้ผู้อื่นสนใจการฝึกได้ตอบเมื่อเพื่อนชักชวน (Social initiations) ฝึกการขอร้องและแสดงความคิดเห็นอย่างเหมาะสมฝึกความสนใจขณะที่เพื่อนทำกิจกรรม การสลับกันเล่นตามหน้าที่และการร่วมกันแก้ปัญหา เป็นต้น โปรแกรมการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนมีหลากหลายรูปแบบ ได้แก่ วิธีการสอนนี้มีข้อจำกัดคือ สามารถทำได้เพียงกลุ่มเล็ก ๆ และทำได้เฉพาะในโรงเรียนเท่านั้น

ชาน (Chan, Lang, Rispoli, และ O'Reilly, 2009) การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน เป็นแนวทางในการศึกษาพิเศษ ที่เพื่อนของนักเรียนจะได้รับการฝึกอบรม เพื่อให้สามารถสอนวิชาการ ปรับพฤติกรรม และ ทักษะสังคมให้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยเพื่อนจะเป็นสื่อโดยเป็นตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม โดยทำการสอนด้วยวิธีการการชี้แนะ (Prompting) และเสริมพฤติกรรมให้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยครูผู้สอนจะเป็นผู้ทำการคัดเลือกเพื่อนที่จะช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

โกลสเตน (Goldstein, Kaczmarek, Pennington, และ Shafer, 2005) การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน คือ กลยุทธ์ที่ใช้เพิ่มการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษและนักเรียนทั่วไป (กลุ่มเพื่อน) แบบบูรณาการ โดยกลุ่มเพื่อนจะได้รับการสอนพฤติกรรมทางสังคมที่พึงประสงค์ เพื่อนำไปกำกับนักเรียนออทิสติก โดยมีเป้าหมายดังต่อไปนี้

- 1) การให้นักเรียนออทิสติกได้ริเริ่มการมีปฏิสัมพันธ์
- 2) ให้นักเรียนออทิสติกได้มีการตอบสนองต่อพฤติกรรมทางสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพ

ลินเซ (Lindsay, 2013) การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน คือ กลยุทธ์ที่ใช้เพื่อนร่วมชั้นเรียนตั้งแต่หนึ่งคนหรือหลายคนในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยทำการฝึกกลุ่มเพื่อนให้สามารถช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในห้องเรียน ชมรม หรือกิจกรรมอื่นๆ เพื่อส่งเสริมทางด้าน วิชาการ สังคม และทักษะการสื่อสาร ให้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในการมีส่วนร่วมในโรงเรียนให้เพิ่มมากขึ้น

จากที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่า การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน หมายถึง การสอนทักษะทางสังคม โดยการใช้กลุ่มเพื่อนเป็นสื่อในการสอนนักเรียนออทิสติกโดยมีเป้าหมาย เพื่อให้ นักเรียนออทิสติกเริ่มการการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนวัยเดียวกัน โดยครูจะทำการฝึกกลุ่มเพื่อนให้เป็นตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมและตอบสนองอย่างเหมาะสม โดยวิธีการชี้แนะ (Prompting) และเสริมพฤติกรรมเพื่อให้ นักเรียนออทิสติกเรียนรู้การริเริ่มและตอบสนองเข้าสังคมอย่างเหมาะสม

3.2 ขั้นตอนของการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน

ลินเช (Lindsay, 2013) ได้ระบุว่า การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน มีขั้นตอน 4 ขั้นตอน ดังนี้

3.2.1 ขั้นตอนที่ 1 ขั้นวางแผน การวางแผนจะต้องสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยเฉพาะเป้าหมายด้านสังคมและวิชาการ โดยมีหลักการดังต่อไปนี้

3.2.1.1 การนำแผนไปใช้ในชั้นเรียนควรมีการวางแผนดังต่อไปนี้

- 1) ระบุมาตรฐานที่เกี่ยวกับหลักสูตร การสอน และการประเมินผล
- 2) ระบุความคาดหวังของครูที่มีต่อเพื่อนในชั้นเรียนเดียวกัน
- 3) การจัดทำเป้าหมายให้สอดคล้องกับ IEP
- 4) การสนับสนุนให้นักเรียนมีโอกาสในการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น

3.2.1.2 การนำแผนไปใช้นอกชั้นเรียนควรมีการวางแผนดังต่อไปนี้

- 1) ตั้งเป้าหมายของทักษะสังคมหรือพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข
- 2) จัดเตรียมสถานที่ให้พร้อม เช่น โรงอาหาร หรือ สนามหลังเลิกเรียน
- 3) สอนการริเริ่มการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกสถานที่

3.2.2 ขั้นตอนที่ 2 การคัดเลือกเพื่อน

เพื่อนที่ถูกเลือกให้เข้าร่วมเป็นกลุ่มเพื่อนในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ต้องได้รับการสนับสนุนให้เป็นผู้ช่วยที่ช่วยเหลือนักเรียนอย่างรอบคอบโดยพิจารณาจากทักษะที่เกี่ยวข้องและเหมาะสมในการสื่อสารกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยมีเกณฑ์ดังต่อไปนี้

- 1) มีทักษะทางสังคมและมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี (interpersonal)
- 2) มีความสนใจที่จะอยากสื่อสารกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
- 3) เข้าร่วมการฝึกอย่างสม่ำเสมอ
- 4) มีประวัติน่าเชื่อถือและมีความรับผิดชอบ

จำนวนของกลุ่มเพื่อนควรที่จะพิจารณาตามสัดส่วนของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ รูปแบบของกลยุทธ์ที่ใช้ในการช่วยเหลือ เช่น ถ้าเป็นการช่วยเหลือวิชาการในชั้นเรียน สามารถใช้เพื่อนประมาณ 2 คนที่นั่งถัดจากนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ แต่ถ้าเป็นการเล่นในช่วงพักกลางวันสามารถใช้เพื่อนเป็นกลุ่ม 4-6 คน

3.2.3 ขั้นที่ 3 การฝึกกลุ่มเพื่อน

ควรกำหนดเป้าหมายในการช่วยเหลือก่อนที่จะเริ่มทำการฝึก และกำหนดทิศทางของกลยุทธ์ให้กับกลุ่มเพื่อนและนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยเริ่มตั้งแต่การอธิบายให้กลุ่มเพื่อนเข้าใจถึงการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนหรือในสถานที่ต่างๆ เพื่อให้เพื่อนเข้าใจ และทำตามทิศทางที่ตั้งไว้

ซึ่งในส่วนนี้จะต้องมีหลายช่วง (Sessions) ของการฝึกในการให้กลุ่มเพื่อนเข้าใจกลยุทธ์ เพื่อจะได้แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม และเน้นความสำคัญของการปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

3.2.4 ขั้นตอนที่ 4 การสังเกต และการให้ความคิดเห็นกับเพื่อน

หลังจากการการปฐมนิเทศเพื่อให้กลุ่มเพื่อนทราบทิศทางและเป้าหมายของการฝึกแล้ว กลุ่มเพื่อนจะเริ่มให้การช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งกลุ่มเพื่อนจะได้เรียนรู้ที่จะช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในหลากหลายรูปแบบ และในเวลาเดียวกัน ครูจะค่อยๆ ถอยห่างหรือลดการสนับสนุนทางตรง (Direct support) เพื่อไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่เป็นธรรมชาติขึ้น แต่กลุ่มเพื่อนก็ยังจะต้องได้รับความคิดเห็นจากครูเกี่ยวกับการเป็นผู้ช่วยเหลือให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

3.3 หลักการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน

การสอนด้วยกลุ่มเพื่อนมีหลักการจากทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งจำเป็นที่จะต้องพัฒนากลุ่มเพื่อนโดยสอนให้รู้จักเข้าหา และช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเพื่อให้ได้รับทักษะทางสังคมใหม่ๆ โดยเป็นการเพิ่มโอกาสที่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษจะได้มีปฏิสัมพันธ์ในสภาพแวดล้อมปกติ (Sperry, Neitzel, และ Engelhardt-Wells, 2010, น. 256) โดยมีรูปแบบเป็นการสอนทางเลือกโดย กลุ่มเพื่อนจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำและช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนร่วมในชั้นเรียนโดยตรง ซึ่งสามารถสอนได้ทางตรงและทางอ้อม ผ่านตัวแบบ โดยมุ่งเน้นให้เกิดความสามารถด้านวิชาการและ/หรือ ทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคล ซึ่งบทบาทของครูที่เคยเป็นผู้ที่สอนความรู้โดยตรงนั้น จะเปลี่ยนเป็นผู้อำนวยความสะดวก และคอยสังเกตกลุ่มเพื่อนในการสอนแทน (Maheady, Harper, และ & Mallette, 2001, น. 4)

3.4 ข้อดีของการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน

การสอนด้วยกลุ่มเพื่อนนั้นมีข้อดีหลายอย่าง โดยเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

เคทลิน และ บราวน์ (Kathleen, Kristie, และ Brown 2009, น. 43) ได้สรุปข้อดีของการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนไว้ 2 หัวข้อดังนี้

3.4.1 ข้อดีสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

1) เรียนรู้ทักษะต่างๆ ผ่านการสังเกตและมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันกับนักเรียนทั่วไป

2) เพิ่มพูนทักษะด้าน การช่วยเหลือ รอคอย และแบ่งปันร่วมกัน

3) เพิ่มการบอกความต้องการ การแสดงความคิดเห็น และการขอของ

4) สนับสนุนให้มีการช่วยเหลือตนเองระหว่างเรียนในชั้นเรียน

5) เพิ่มพูนการริเริ่ม การขอเข้ากลุ่ม และการตอบคำถามกับเพื่อน

3.4.2 ข้อดีสำหรับนักเรียนทั่วไป

1) เพิ่มทักษะทางสังคมและภาษา

2) เรียนรู้ในการยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลของเพื่อนวัยเดียวกัน

3) สร้างนิสัยที่ดีจากการที่ได้ช่วยนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

4) พัฒนาทักษะความเป็นผู้นำโดยการได้ริเริ่มในการวางแผนและเป็นผู้นำในการช่วยเหลือและสนับสนุนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในด้านต่างๆ

3.5 การฝึกกลุ่มเพื่อนในการสอนทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก

แบบบารา และคนอื่นๆ (Bambara, Thomas, Chovanes, และ & Cole, 2018) ได้สรุปขั้นตอนในการฝึกกลุ่มเพื่อนไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

3.5.1 แนะนำถึงบทบาทใหม่ให้กับกลุ่มเพื่อน ก่อนทำการฝึก ครูควรปฐมนิเทศกลุ่มเพื่อนก่อน เพื่อให้กลุ่มเพื่อนเรียนรู้ว่าจะต้องทำอะไร ฝึกอย่างไร และครูต้องคอยสนับสนุนสมาชิกทุกคนภายในกลุ่ม ซึ่งในขั้นนี้ครูต้องอธิบายถึงความสำคัญของการช่วยเหลือนักเรียนออทิสติก และบอกเป้าหมายของการช่วยเหลือด้วยวิธีดังกล่าว

3.5.2 แนะนำกลยุทธ์การแสดงบทบาทสมมติและฝึกฝน ในการเริ่มต้นการสอน โดยใช้กลุ่มเพื่อนนั้น ครูต้องให้คำแนะนำอย่างชัดเจนโดยเฉพาะครั้งแรก โดยอธิบายกลยุทธ์ในการสนับสนุนการสนทนา เพื่อเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยครูต้องชี้แจงรายละเอียด ความถี่ และสถิติวิธีการดังกล่าวระหว่างบทสนทนา หลังจากนั้นกลุ่มเพื่อนทำการฝึก โดยการแสดงบทบาทสมมติกับครู ซึ่งในระหว่างการแสดงบทบาทสมมตินี้ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษร่วมทำการสังเกตด้วย กลุ่มเพื่อนจะฝึกโดยการนึกถึงพฤติกรรมเป้าหมายว่าจะทำการได้ตอบกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษอย่างไร และการชี้แนะโดยใช้สื่อทางสายตาอย่างไร

3.5.3 การสังเกตผลของการริเริ่ม และ ครูให้ผลการสะท้อน โดยหลังจากที่กลุ่มเพื่อนได้ทำการฝึกการด้วยกลุ่มเพื่อนจากการแสดงบทบาทสมมติแล้ว ให้กลุ่มเพื่อนได้ฝึกนักเรียนออทิสติกในสภาพแวดล้อมปกติ ซึ่งนักเรียนออทิสติกจะถูกฝึกให้ใช้สื่อทางสายตา และรับทราบแล้วว่ากลุ่มเพื่อนดังกล่าวมาทำการช่วยเหลือตนเอง ซึ่งในช่วงแรกของการฝึกให้ครูทำการสังเกตทั้งกลุ่มเพื่อนและนักเรียนออทิสติก อยู่ห่างๆ และไม่แทรกแซงการสนทนาของทั้ง 2 ฝ่าย ประมาณ 10 นาทีจุดมุ่งหมายคือเพื่อให้สังเกตถึงกลุ่มเพื่อนว่าเริ่มต้นได้ดีตามที่ฝึกแล้วหรือไม่ และครูต้องให้ผลการสะท้อนเมื่อจบการสนทนาหรือก่อนเริ่มในครั้งถัดไป

3.5.4 ให้การสนับสนุนต่อไปจนสำเร็จตามเป้าหมาย เมื่อกลุ่มเพื่อนแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จในการทำตามกลยุทธ์ในสภาพแวดล้อมปกติแล้ว ให้ดำเนินการฝึกกลุ่มเพื่อนและนักเรียนออทิสติกต่อไปเรื่อยๆ การให้การช่วยเหลือและการให้ผลการสะท้อนอาจลดลงหรือไม่จำเป็นต้องใช้แล้ว ถ้ากลุ่มเพื่อนได้เข้าใจการสอนนักเรียนออทิสติก ครูควรที่จะวางแผนถึงการสังเกตคุณภาพของบทสนทนาของนักเรียนออทิสติกที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารว่ามี ความก้าวหน้าอย่างไร

3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน

งานวิจัยของแบมบารา ไชเวน และคนอื่นๆ (Bambara, Chovanes, Thomas, และ Cole, 2016) ได้ทำการศึกษานักเรียนออทิสติกจำนวน 3 คน โดยอายุ 14 15 15 ปีตามลำดับ ใช้ระยะเวลา 12 สัปดาห์ และมีเพื่อน 6 คน ทำการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน ผลการศึกษาแสดงให้เห็นถึงการปรับปรุงทักษะการสนทนาของนักเรียนออทิสติก รวมถึงจำนวนการสนทนาที่เพิ่มขึ้น การริเริ่มและคำถามที่ติดตามผลและการสนทนาที่ยาวนานขึ้นกับเพื่อน และสภาพโดยรวมที่แสดงออก เช่น การตอบสนองที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากคำขอของเพื่อนก็เพิ่มขึ้น ซึ่งหมายความว่าตอนที่นักเรียนออทิสติกจากที่ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์ได้เป็นคนที่แสดงออกมากขึ้น ความหลากหลายทางสังคมที่นักเรียนออทิสติกได้แสดงออกมาจากการทดลอง โดยมาจากการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน รวมถึงคุณภาพของประโยคสนทนายาระหว่างนักเรียนออทิสติกและเพื่อน

งานวิจัยของ แบมบารา โคลอี้ และคนอื่นๆ (Bambara, Cole, และคนอื่นๆ, 2016) ได้ทำการศึกษานักเรียนออทิสติกจำนวน 5 คน การทดลองใช้ระยะเวลา 18 สัปดาห์ 50 นาที ต่อครั้ง ใช้กลุ่มเพื่อน 15 คน การสอนด้วยกลุ่มเพื่อนเพื่อเพิ่มทักษะทางสังคม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกเพิ่มสูงขึ้น มีความกล้าที่จะริเริ่มการสนทนามากขึ้น และเข้าร่วมในการเรียนในชั้นเรียนปกติ หรือร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนปกติได้ดีขึ้น

งานวิจัยของ ลี โอดอม และ ลอฟทิน (Lee, Odom, และ & Loftin, 2007) ได้ทำการศึกษานักเรียนออทิสติกจำนวน 3 คน โดยอายุ 7-9 ปี เพื่อนจำนวน 12 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 การสอนด้วยกลุ่มเพื่อนเพื่อเพิ่มทักษะทางสังคม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกเพิ่มสูงขึ้นและเรียนรู้ที่จะเข้าหาผู้อื่นได้เหมาะสมขึ้น

งานวิจัยของ โค๊ะ (Koh, 2013) ได้ทำการศึกษานักเรียนออทิสติกจำนวน 3 คน ป.4 ป.5 ป.5 เพื่อนจำนวน 6 คน การทดลองใช้ระยะเวลา 12 สัปดาห์ 50 นาที ต่อครั้ง เพื่อน 6 คน การสอนด้วยกลุ่มเพื่อนเพื่อเพิ่มทักษะทางสังคม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกเพิ่มสูงขึ้น มีการตอบสนองต่อการริเริ่มและการตอบคำถามที่ดีขึ้น รวมไปถึงทัศนคติของเพื่อนที่มีให้กับนักเรียนออทิสติกก็ดีขึ้นด้วย

จากการค้นคว้าจากงานวิจัย สรุปได้ว่า การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน สามารถช่วยเหลือทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกได้ โดยมีความกล้าที่จะริเริ่มการสนทนา และมีการตอบคำถามที่ดีขึ้นอีกด้วย อายุเฉลี่ยที่ใช้อยู่ในช่วงประถมศึกษา มีอายุประมาณ 10 – 12 ปี ใช้กลุ่มเพื่อนเฉลี่ย 5-6 คน ใช้เวลาเฉลี่ย 12 สัปดาห์ 50 นาทีในการสอนต่อครั้ง ซึ่งเป็นจำนวนที่เหมาะสมในการพัฒนาทักษะทางสังคมให้นักเรียนออทิสติกด้วยวิธีดังกล่าว

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

4.1 ความหมายและความสำคัญของการใช้บทบาทสมมติ

กิลเลียน (Gillian, 1987, น. 4) ได้ให้ความหมายของบทบาทสมมติว่า การที่นักเรียนได้รับเอาบทบาทที่นักเรียนทำการแสดงในสถานการณ์เฉพาะ การแสดงบทบาทสมมติจะต้องแสดงในสถานที่ปลอดภัย เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงได้อย่างสร้างสรรค์ให้ได้มากที่สุด

นันทน์ภัส นิยมทรัพย์ (2560, น. 111) ได้ให้ความหมายของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติว่า เป็นการที่ให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง แสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน แล้วสะท้อนความรู้สึกนึกคิดของผู้แสดงและผู้ชมมาใช้ในการอธิบาย

วีระ ไทยพานิช (2555, น. 61) ได้ให้คำจำกัดความและจุดมุ่งหมายของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติว่า เป็นสถานการณ์ของการแสดงโดยไม่มีการเตรียมตัว เน้นที่ความสำคัญของบุคคลและบทบาท ซึ่งนักเรียนสวมบทบาทโดยแสดงและปฏิบัติตามบทบาทของผู้ที่เขาเป็นในสถานการณ์เฉพาะที่กำหนดขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญคือเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจลึกซึ้งในความรู้สึกของนักเรียนเกี่ยวกับสถานการณ์เฉพาะนั้นๆ

สุพิน บุญชูวงศ์ (2538, น. 69) ได้ให้ความหมายของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติว่าเป็นการสอนโดยที่ครูสร้างสถานการณ์สมมติและบทบาทขึ้นมาให้นักเรียนได้แสดงออกทางความคิดที่ตนคิดว่าควรจะเป็น และมีการแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิดและพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้ และสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนในเรื่องของความรู้สึกและพฤติกรรมและปัญหาต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม โดยมีความมุ่งหมาย 3 ประการ ดังนี้ 1) เพื่อฝึกนักเรียนให้ทำงานร่วมกัน 2) เพื่อฝึกให้นักเรียนกล้าแสดงออกซึ่งความรู้สึก 3) ฝึกการแก้ปัญหา

สรุปว่า การสอนโดยใช้บทบาทสมมติหมายถึง เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และมีการแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิดและพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้ และสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนในเรื่องของความรู้สึกและพฤติกรรมและปัญหาต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

4.2 ขั้นตอนของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

ทีศนา เขมมณี (2561, น. 44-47) กล่าวถึง กระบวนการใช้การใช้บทบาทสมมติไว้ดังนี้

4.2.1 ขั้นเตรียมการ แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

4.2.1.1 การแจแจงและกำหนดขอบเขตของปัญหา ในขั้นนี้ครูต้องวิเคราะห์แยกแยะสถานการณ์โดยกำหนดสิ่งที่ต้องการให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจ

4.2.1.2 กำหนดสถานการณ์ ครูกำหนดสถานการณ์สมมติที่ง่ายและชัดเจนพร้อมทั้งเขียนบทบาทสมมติที่จะให้นักเรียนต้องการแสดง

4.2.2 ขั้นแสดง แบ่งออกเป็น 7 ขั้นตอน คือ

4.2.2.1 การอุ่นเครื่อง เป็นการช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจตรงกับสิ่งที่จะเรียน ครูอาจเล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติให้นักเรียนฟังล่วงหน้า

4.2.2.2 การเลือกตัวผู้แสดง อาจเลือกบุคคลที่มีลักษณะใกล้เคียงกับบทบาทหรือบุคคลที่มีลักษณะตรงกันข้ามก็ได้

4.2.2.3 การจัดฉากแสดง หลักจากที่ได้ผู้แสดงแล้วจึงจัดฉากแบบสมมติขึ้น

4.2.2.4 การเตรียมผู้สังเกตการณ์ครูจะต้องช่วยให้ผู้เรียนหัดสังเกต และวิเคราะห์เหตุการณ์ไปด้วย

4.2.2.5 การเตรียมความพร้อมก่อนการแสดงครูต้องช่วยขจัดความตื่นเต้น ความประหม่าและความวิตกกังวลของผู้แสดงออกไปด้วยวิธีต่างๆ

4.2.2.6 การแสดง การแสดงควรเป็นไปตามธรรมชาติไม่มีการขัดแย้งกัน กรณีที่ผู้แสดงต้องการความช่วยเหลือ ครูอาจเข้าไปช่วยได้ตามโอกาส

4.2.2.7 การตัดบทการแสดง ควรมีการตัดบทและหยุดการแสดงเมื่อ

4.2.2.7.1 การแสดงได้ข้อมูลเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์หรืออภิปรายได้

4.2.2.7.2 กลุ่มพอจะเดาได้ว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร ถ้าแสดงต่อไป

4.2.2.7.3 ผู้แสดงไม่สามารถแสดงต่อไปได้เพราะเกิดการเข้าใจผิด

4.2.2.7.4 การแสดงจบเรื่อง

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง การอภิปรายเป็นไปในรูปใดนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการเรียน บางครั้งอาจให้ผู้แสดงเปิดเผยความรู้สึกและเสนอความคิดเห็นก่อนแล้วจึงให้ผู้สังเกตการณ์เสนอความคิดเห็น

4.2.4 ชั้นแสดงเพิ่มเติม ในกรณีที่มีการแสดงครั้งแรก ได้ผลไม่เป็นที่พอใจ หรือ มีผู้เสนอแนวคิดเห็นใหม่ๆ ในการแก้ปัญหา ก็อาจมีการแสดงใหม่

4.2.5 ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป อาจมีการเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับ เรื่องที่เกี่ยวข้อง เป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทำให้ผู้เรียนสามารถหาข้อสรุปหรือ ได้แนวความคิดรวบยอด จากการศึกษาเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ชั้นตอนในการแสดงบทบาท สมมตินั้นมี 5 ชั้นตอน คือ ชั้นเตรียมการ ชั้นแสดง ชั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง ชั้นแสดงเพิ่มเติม ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

4.3 ข้อดีและข้อบกพร่องของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

วีระ ไทยพานิช (2555, น. 62) ได้สรุปข้อดีและข้อบกพร่องของการสอนโดยใช้ บทบาทสมมติเอาไว้ดังนี้

4.3.1 ข้อดีของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

- 4.3.1.1 เปิดโอกาสให้เข้าใจลึกซึ้งในความรู้สึกของผู้เรียน
- 4.3.1.2 จูงใจสร้างสรรค์และสนุกสนาน
- 4.3.1.3 ใช้เวลาในการเตรียมน้อย
- 4.3.1.4 สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ในชีวิตจริงได้
- 4.3.1.5 นักเรียนมีโอกาสที่จะเข้าใจความรู้สึกของแต่ละตัวละคร

4.3.2 ข้อบกพร่องของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

- 4.3.2.1 อาจเป็นการยากที่นักเรียนจะเข้าใจความรู้สึกในสถานการณ์เฉพาะ
- 4.3.2.2 เป็นการยากสำหรับครูที่มีประสบการณ์ไม่เพียงพอ
- 4.3.2.3 ใช้เวลาในการแสดงมาก
- 4.3.2.4 การล้อเลียนในบทบาททำให้บทบาทในการเรียนนั้นๆ ไม่มีคุณค่า
- 4.3.2.5 เฉพาะกลุ่มนักเรียนที่เปิดใจเท่านั้นที่จะนิยมการแสดงบทบาทสมมติ

4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

วัชระ หนุมงกุฏ (2558, น. 4) ได้ทำการฝึกนักเรียนออทิสติก อายุ 8 และ 9 ปี โดยใช้ชุดภาพพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 2 คน กำหนดการทดลองตามแบบแผนการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) รูปแบบ A-B-A ดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวม 36 ครั้ง พบว่า นักเรียนออทิสติกที่ได้รับการฝึกด้วยชุดภาพพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมตินั้น นักเรียนออทิสติกเข้าใจ และสามารถเข้าสังคมได้เหมาะสมขึ้น

เค และ มูน (Ke และ Moon, 2018, น. 728) ได้ทำการบูรณาการสอนนักเรียนออทิสติก 2 วิธีการ คือ การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับเกม โดยมีหัวข้อเกี่ยวกับการฝึกทางด้านสังคม ใช้นักเรียน 8 คน อายุ 10-14 ปี รูปแบบ Mix method เป็นแบบแผนในการวิจัยทำการเก็บข้อมูลระหว่างเล่นเกม ซึ่งพบว่าทักษะทางสังคมเพิ่มสูงขึ้นในเด็กออทิสติก เนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเล่นเกมกับเพื่อนออทิสติกด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า การแสดงบทบาทสมมตินั้น สามารถใช้ได้ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป สามารถใช้สื่อเพื่อประกอบการสอนได้หลากหลาย เป็นวิธีการสอนที่ยืดหยุ่นปรับได้หลากหลาย สถานการณ์และสามารถให้นักเรียนเป็นผู้นำได้เอง อีกทั้งสามารถใช้สอนให้นักเรียนออทิสติกเข้าใจถึงการเข้าสังคมได้อย่างถูกต้อง และใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1) การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย
- 2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3) วิธีดำเนินการวิจัย
- 4) การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนออทิสติกที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ และมีใบรับรองแพทย์ โดยระบุว่าเป็นนักเรียนออทิสติก และไม่มีคามพิการซ้อน จำนวน 2 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้

- 1) เป็นนักเรียนออทิสติก ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์แล้ว โดยพิจารณาจากแฟ้มประวัติและใบรับรองแพทย์ที่ผู้ปกครองได้ให้ไว้เป็นหลักฐานในการเข้าร่วมโครงการกับทางหน่วยงานการศึกษาพิเศษโรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง
- 2) สามารถฟังคำสั่งง่ายๆ ได้ เช่น นั่ง รอคอย หยิบของ วางของได้ เป็นต้น
- 3) สามารถอ่านประโยคคำถามสั้นๆ ได้
- 4) มีปัญหาทางด้านทักษะทางสังคมคือ ไม่มองหน้า สบตา และริเริ่มสนทนา
- 5) ไม่มีปัญหาพฤติกรรม ที่ก้าวร้าวและทำร้ายผู้อื่น
- 6) สามารถสื่อสารด้วยวาจาเป็นประโยค ประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม
- 7) ได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองในการเข้าร่วมการวิจัยอย่างต่อเนื่องตลอด

การวิจัย

ผู้วิจัยได้พิจารณานักเรียนที่มีลักษณะและคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ทั้งหมดในข้อ 1-7 ได้นักเรียนออทิสติกที่มีปัญหาทักษะทางสังคมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้งหมดจำนวน 2 คน เป็นกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยในครั้งนี้

กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนออทิสติกที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง จำนวน 2 คน มีโดยมีรายละเอียดทางพฤติกรรมที่ได้มาจากการสังเกตดังนี้

นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ได้รับ การวินิจฉัยจากโรงพยาบาลสมิติเวชศรีนครินทร์ อายุ 11 ปี เพศหญิง กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไม่มีความพิการซ้อน และเรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไป เฉลี่ย 5 คาบเรียนต่อ 1 วัน และเรียนกับครูการศึกษาพิเศษเฉลี่ย 2 คาบเรียนต่อ 1 วัน ปัจจุบันนักเรียนไม่ได้รับการฝึกจากศูนย์ โรงพยาบาล และไม่ได้รับยาเพื่อสนับสนุนความสามารถทางการเรียน

นักเรียนมีลักษณะและพฤติกรรมทั่วไปดังนี้ ไม่มีปัญหาพฤติกรรมรุนแรงและก้าวร้าว กระตุ้นตนเองด้วยการเล่นเสียง เล่นมือ ยึดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงได้ค่อนข้างดี สามารถช่วยเหลือตนเองได้

ในด้านทักษะทางภาษา นักเรียนมีทักษะทางภาษาเบื้องต้น โดยสามารถสื่อสารเป็นประโยคได้ พูดได้คล่อง แต่มักพูดไปเรื่อยๆ ไม่มีจุดหมาย มักพูดทวนความต้องการของตนเองซ้ำๆ จนกว่าจะได้รับการสนองความต้องการดังกล่าวจึงหยุดพูด ออกเสียงได้ชัดเจน เข้าใจคำสั่งง่ายๆ และสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ ชอบอ่านหนังสือนิทาน

ในการเรียนร่วมกับเพื่อน นักเรียนมีครูประกบคอยช่วยเหลือด้านวิชาการ เช่น การทำชิ้นงาน ทำการบ้าน ในเรื่องของการทำงานกลุ่ม ครูประกบจะเป็นสื่อกลางในการทำงานกับเพื่อนในชั้นเรียน

ในด้านของทักษะทางสังคม นักเรียนไม่ริเริ่มและไม่ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่เข้าใจภาษาท่าทาง ไม่มองหน้าสบตา มักอยู่คนเดียว ไม่เข้าใจและรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น ไม่สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ รอคอยคำสั่ง มีความกล้าแสดงออกแต่ต้องกำกับอยู่ห่างๆ สามารถทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้แต่ต้องคอยกระตุ้นเป็นระยะ นักเรียนไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนวัยเดียวกัน โดยเพื่อนในชั้นเรียนจะมักจะทักทายก่อน แต่การสนทนานั้นก็จะเป็นในลักษณะถามคำตอบคำ โดยมักจะเป็นผู้มองเพื่อนเล่นอยู่นอกกลุ่ม

นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ได้รับการวินิจฉัยโดยแพทย์จากโรงพยาบาลสมิติเวช ศรีนครินทร์ อายุ 10 ปี เพศชาย ไม่มีความพิการซ้อน กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยศึกษาชั้นเรียนเดียวกันกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 และเรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไปเฉลี่ย 5 คาบเรียนต่อ 1 วัน และเรียนกับครูการศึกษาพิเศษเฉลี่ย 2 คาบเรียนต่อ 1 วัน รับการฝึกที่โรงพยาบาลสมิติเวชศรีนครินทร์ในด้านของการฝึกพูด และการฝึกอื่นๆ เช่น กิจกรรมบำบัด มีการทนายาในตอนเช้าเพื่อควบคุมสมาธิ เพื่อให้ นักเรียนสามารถควบคุมตนเองระหว่างเรียนได้

ลักษณะและพฤติกรรมทั่วไป ไม่มีปัญหาพฤติกรรมรุนแรงและก้าวร้าว กระตุ่นตนเองด้วยการเล่นเสียง เล่นมือ และโยกตัวไปมา แต่เมื่อครูเตือนด้วยวาจา นักเรียนสามารถควบคุมตนเองได้ ยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงได้ค่อนข้างดี สามารถช่วยเหลือตนเองได้

ในด้านทักษะทางภาษา นักเรียนรู้และเข้าใจภาษา สามารถพูดเป็นประโยคประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม ได้ สามารถบอกความต้องการง่ายๆ ได้เช่น บอกเข้าห้องน้ำ หิวข้าว เป็นต้น ออกเสียงได้ชัดเจน ยกเว้น “ง” ชอบอ่านหนังสือนิทาน เข้าใจคำสั่งง่ายๆ และสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ มักพูดเลียน (Echolalia) หรือท่องจำจากสิ่งที่คนอื่นพูด

การเรียนร่วมกับเพื่อน นักเรียนมีครูประกบคอยช่วยเหลือด้านวิชาการ เช่น การทำชิ้นงาน ทำการบ้าน การควบคุมพฤติกรรมกระตุ่นตนเอง และในเวลาที่นักเรียนออทิสติกต้องทำงานกลุ่ม ครูประกบจะเป็นสื่อกลางในการทำงานกับเพื่อนในชั้นเรียน

ในด้านของทักษะทางสังคม เมื่อเพื่อนในวัยเดียวกันทักทาย นักเรียนออทิสติกมักไม่ตอบสนอง หรือถ้าสนทนาด้วยก็จะเป็นแบบถามคำตอบคำ โดยปกตินักเรียนออทิสติกไม่ริเริ่มและไม่ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่เข้าใจภาษาท่าทาง ไม่มองหน้าสบตา มักอยู่คนเดียว ไม่สังเกต ไม่สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ รอคอยคำสั่ง แยกตัวและมักเล่นลูกบอลอยู่คนเดียว ค่อนข้างนิ่ง แต่สามารถทำกิจกรรมร่วมกับนักเรียนในชั้นเรียนเดียวกันได้แต่ต้องคอยกระตุ้นเป็นระยะ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 2 แผน ดังนี้

แผน 1 ใช้สอนในระยะเวลาจัดกระทำ B มี 1 สถานการณ์

แผน 2 ใช้สอนในระยะเวลาจัดกระทำ C และ D มี 12 สถานการณ์

2. แบบประเมินพฤติกรรมกริเริ่มเข้าสังคม

การสร้างและการตรวจหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก การสอนนักเรียนออทิสติกโดยใช้กลุ่มเพื่อน และการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติรวม 12 แผน

1.2 กำหนดวัตถุประสงค์ของการสอนให้สอดคล้องกับแผนการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1.3 สร้างแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ โดยบูรณาการวิธีการสอนทั้ง 2 แบบเข้าด้วยกัน คือใช้การสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนเป็นหลัก และบูรณาการการแสดงบทบาทสมมติเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อน รวม 12 แผน (ภาคผนวก ข)

1.4 นำแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านเด็กออทิสติก จำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาหาความตรงเชิงเนื้อหาและความสอดคล้องระหว่างแผนการสอนกับวัตถุประสงค์ โดยหาค่า IOC (Index of Item – Objective Congruence) โดยกำหนดเกณฑ์ประเมินดังต่อไปนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติในแต่ละขั้นตอนนั้น สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติในแต่ละขั้นตอนนั้น สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติในแต่ละขั้นตอนนั้น ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

เมื่อผู้เชี่ยวชาญในด้านเด็กออทิสติก จำนวน 3 คน ได้ให้คะแนนความคิดเห็นแล้วให้นำมาหาค่า IOC โดยใช้สูตรดังต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแผนการสอนทักษะทางสังคม โดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเชิงเนื้อหาทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

พบว่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 แสดงว่า แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ นั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสอน ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ (ภาคผนวก ข ตาราง 7)

1.5 นำแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ที่ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ได้ทำการได้พิจารณาความสอดคล้องเชิงเนื้อหาแล้วมาปรับปรุงแก้ไข

1.6 นำแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่ได้รับการปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนออทิสติกที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มเป้าหมาย และกลุ่มเพื่อน เป็นจำนวน 2 แผน เพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้องของแผนการสอนก่อนนำไปใช้งานจริงกับนักเรียนออทิสติกและกลุ่มเพื่อน

2. แบบประเมินพฤติกรรมการริเริ่มเข้าสังคม เป็นแบบประเมินเพื่อวัดความสามารถของนักเรียนออทิสติกในการเข้าสังคม มีลักษณะเป็นแบบ Rubrics มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนออทิสติกและทักษะทางสังคม

2.2 ดำเนินการสร้างแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม โดยกำหนดเป็นการบันทึกพฤติกรรมเป็นขั้นตอนของการเข้าสังคม โดยลักษณะของแบบประเมินพฤติกรรมดังกล่าวมีระดับคะแนน 0-4 โดย เรียงตามลำดับของระดับการชี้แนะ ซึ่งคะแนน 0 หมายถึง นักเรียนออทิสติกไม่ตอบสนองต่อการปฏิสัมพันธ์ มากกว่า 10 วินาที และเพื่อนจำเป็นต้องกระตุ้นโดยการชี้แนะ

แบบสัมภาษณ์ และ 4 คะแนน หมายถึง นักเรียนออกทิสติกแสดงพฤติกรรมดังกล่าวได้ด้วยตนเอง (ไม่อ่านบัตร) และเพื่อนไม่จำเป็นต้องชี้แนะ (ภาคผนวก จ)

2.3 นำแบบประเมินพฤติกรรมการริเริ่มเข้าสังคม ให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านเด็กออกทิสติก จำนวน 3 คน พิจารณาหาความตรงเชิงเนื้อหาและความสอดคล้องระหว่างแบบประเมินกับวัตถุประสงค์ โดยหาค่า IOC (Index of Item – Objective Congruence) โดยกำหนดเกณฑ์ประเมินดังต่อไปนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติในแต่ละขั้นตอนนั้น สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติในแต่ละขั้นตอนนั้น สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติในแต่ละขั้นตอนนั้น ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

เมื่อผู้เชี่ยวชาญในด้านเด็กออกทิสติก จำนวน 3 คน ได้ให้คะแนนความคิดเห็นแล้วให้นำมาหาค่า IOC โดยใช้สูตรดังต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบประเมินพฤติกรรมการริเริ่มเข้าสังคม

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเชิงเนื้อหาทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

พบว่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 แสดงว่า แบบประเมินพฤติกรรมการริเริ่มเข้าสังคมนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการประเมิน ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ (ภาคผนวก ข ตาราง 6)

2.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมการริเริ่มเข้าสังคม ที่ได้รับการปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนออกทิสติก ที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มเป้าหมาย เพื่อเป็นการตรวจสอบความเหมาะสมของแบบประเมินก่อนนำไปใช้งานจริงกับนักเรียนออกทิสติก

การบันทึกผลของการเข้าสังคมของนักเรียนออทิสติก มีอุปกรณ์ดังนี้ 1) กล้องวิดีโอที่สามารถบันทึกทั้งภาพและเสียงได้ 2) แผ่นสัญลักษณ์สำหรับให้นักเรียนออทิสติกยื่นสนทนา 3) บัตรกำกับการสนทนา (ภาคผนวก ค)

1. การบันทึกผลทำการบันทึกด้วยกล้อง โดยทำการเก็บข้อมูลทุกวันอังคารและวันพฤหัสบดี ช่วงพักตอนเช้าหรือตอนเย็น โดยกลุ่มเพื่อนจะไปยืนรอที่จุดนัดพบที่แจ้งไว้ เช่น ตรงข้ามห้องเรียนของนักเรียน หน้าห้องแม่บ้าน หน้าห้องศิลปะ ในห้องเรียนคู่ขนาน และมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ก่อนถึงเวลาบันทึกผลให้ทำการวางแผ่นสัญลักษณ์สำหรับให้นักเรียนออทิสติกยื่นสนทนา และ ตั้งกล้องให้ห่างเล็กน้อย ประมาณ 1 เมตร

1.2 เมื่อถึงเวลานัดหมาย ให้กลุ่มเพื่อนมายืนรอนักเรียนออทิสติกที่จุดนัดพบก่อน

1.3 นักเรียนออทิสติกจะถือบัตรกำกับการสนทนา และเดินมายืนบนแผ่นสัญลักษณ์และทำการทักทายกลุ่มเพื่อน

1.4 ผู้สังเกต ทำการสังเกตอยู่ห่างๆ ประมาณ 3-4 เมตร โดยไม่แทรกแซงการสนทนา และเพื่อให้เกิดความเรียบร้อยระหว่างการสนทนา

1.5 ทำการบันทึกคะแนนของทักษะทางสังคม โดยวิเคราะห์ผลจากวิดีโอและให้ผู้สังเกตร่วม 3 คน ดูวิดีโอดังกล่าวคนละช่วงเวลาและบันทึกคะแนนลงในแบบสังเกตพฤติกรรม ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยมีการบันทึกพฤติกรรมในการเข้าสังคมของนักเรียนออทิสติก จำนวน 3 หัวข้อ โดยแบ่งเป็นพฤติกรรมย่อย รวม 10 พฤติกรรม ให้บันทึก 1 ข้อต่อ 1 ครั้งของการสังเกต

2. ในแต่ละครั้งของการสังเกตให้ผู้สังเกต วงกลม เลขในคะแนนของพฤติกรรมการเข้าสังคม ซึ่งใช้การสังเกตและบันทึกผลตามระดับของการที่เนะดังกล่าวโดยวิธีการให้คะแนนมีดังต่อไปนี้

2.1 เรียกชื่อเพื่อน นักเรียนออทิสติกจะต้องเรียกชื่อเพื่อนหรือคู่สนทนาที่จะสนทนาให้ถูกต้อง จะเป็นชื่อเล่นหรือชื่อจริงก็ได้

2.2 โบกมือทักทาย นักเรียนออทิสติกต้องทำท่าทางเพื่อแสดงให้เห็นถึงการทักทายคู่สนทนา เช่น โบกมือทักทาย

2.3 กล่าวทักทาย นักเรียนออทิสติกจะต้องกล่าวถ้อยคำที่สื่อให้เข้าใจว่ากำลังทักทายคู่สนทนา เช่น สวัสดีครับ/ค่ะ ฮัลโหล Hello เป็นไบบ้าง

2.4 นักเรียนออทิสติกถามคำถามที่มีความหมายว่า ใคร

เช่น ไปกับใคร มีใครบ้าง

2.5 นักเรียนออกทิสติกถามคำถามที่มีความหมายว่า ทำอะไร

เช่น ไปทำอะไรบ้าง มีอะไรบ้าง

2.6 นักเรียนออกทิสติกถามคำถามที่มีความหมายว่า ที่ไหน

เช่น ไปเที่ยวที่ไหน เล่นที่ไหน

2.7 นักเรียนออกทิสติกถามคำถามที่มีความหมายว่า เมื่อไหร่

เช่น ตอนไหน ก็โมง

2.8 นักเรียนออกทิสติกถามคำถามที่มีความหมายว่า ทำไม

เช่น ทำไมถึงชอบ

2.9 นักเรียนออกทิสติกถามคำถามที่มีความหมายว่า อย่างไร

เช่น ทำอย่างไร เล่นอย่างไร กติกาเป็นอย่างไร

2.10 สบตา นักเรียนออกทิสติกต้องมองหน้าสบตาคู่สนทนาตลอดการสนทนา

ยกเว้น ช่วงที่มองสื่อบัตรกำกับการสนทนาเพื่อถามคำถาม

2.11 กล่าวลา นักเรียนออกทิสติกต้องกล่าวถ้อยคำที่สื่อให้เข้าใจว่ากำลังจบการสนทนา เช่น บ๊ายบาย ขอขอบคุณ พุงนี้คุยกันใหม่ เป็นต้น

2.12 โบกมือลา นักเรียนออกทิสติกต้องทำท่าทางเพื่อแสดงให้เห็นถึงการจบการสนทนา เช่น โบกมือลา ไหว้ เป็นต้น

3. นำคะแนนที่ได้แปลงเป็นร้อยละ เนื่องจากในแต่ละระยะจัดกระทำมีจำนวนพฤติกรรมไม่เท่ากัน ผู้วิจัยจึงสรุปคะแนนรวมและร้อยละในแต่ละระยะจัดกระทำดังนี้ตามตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 คะแนนพฤติกรรมในการเข้าสังคมของนักเรียนออทิสติกในแต่ละระยะจัดกระทำ

พฤติกรรม	ระยะ B คะแนน (ร้อยละ)	ระยะ C คะแนน (ร้อยละ)	ระยะ D คะแนน (ร้อยละ)
1. เรียกชื่อเพื่อน	4 คะแนน (33.33)	4 คะแนน (12.50)	4 คะแนน (10.00)
2. โบกมือ	4 คะแนน (33.33)	4 คะแนน (12.50)	4 คะแนน (10.00)
3. กล่าวทักทาย	4 คะแนน (33.33)	4 คะแนน (12.50)	4 คะแนน (10.00)
1. คำถามที่ 1	-	4 คะแนน (12.50)	4 คะแนน (10.00)
2. คำถามที่ 2	-	4 คะแนน (12.50)	4 คะแนน (10.00)
3. คำถามที่ 3	-	-	4 คะแนน (10.00)
4. คำถามที่ 4	-	-	4 คะแนน (10.00)
1. สบตา	-	4 คะแนน (12.50)	4 คะแนน (10.00)
2. กล่าวลา	-	4 คะแนน (12.50)	4 คะแนน (10.00)
3. โบกมือลา	-	4 คะแนน (12.50)	4 คะแนน (10.00)
คะแนนรวม (ร้อยละ 100)	12 คะแนน	32 คะแนน	40 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

0 คะแนน หมายถึง นักเรียนออทิสติกไม่ตอบสนองต่อการปฏิสัมพันธ์ มากกว่า 10 วินาที และเพื่อนจำเป็นที่จะต้องกระตุ้นโดยการชี้แนะแบบสัมผัส

1 คะแนน หมายถึง นักเรียนออทิสติกอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา แต่ตอบไม่ตรงคำถามหรือทำกิริยาไม่ถูกต้อง และเพื่อนให้ทบทวนและแก้ไขโดยการชี้แนะด้วยวาจา

2 คะแนน หมายถึง นักเรียนออทิสติกแสดงพฤติกรรมโดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา และเพื่อนใช้การชี้แนะด้วยวาจา

3 คะแนน หมายถึง นักเรียนออทิสติกแสดงพฤติกรรมโดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา และเพื่อนไม่จำเป็นต้องชี้แนะ

4 คะแนน หมายถึง นักเรียนออทิสติกแสดงพฤติกรรมดังกล่าวได้ด้วยตนเอง (ไม่อ่านบัตร) และเพื่อนไม่จำเป็นต้องชี้แนะ

วิธีการบันทึกข้อมูล

ในการจัดบันทึกข้อมูลพฤติกรรมการริเริ่มเข้าสังคมใช้สำหรับบันทึกข้อมูลจากการดูวิดีโอ ในช่วงที่นักเรียนออกทิสติกเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อน และมีการบันทึกข้อมูลดังนี้

1. ในขั้นตอนของการเข้าสังคมในแต่ละระยะ จะมีจำนวนพฤติกรรมไม่เท่ากัน (ตาราง 2) โดยจำนวนที่บันทึกมีดังนี้

1.1 ระยะ B จะต้องให้คะแนน 3 พฤติกรรม คือ เรียกชื่อ โบกมือ และทักทาย

1.2 ระยะ C จะต้องให้คะแนน 8 พฤติกรรม คือ เรียกชื่อ โบกมือ ทักทาย การถามคำถาม 2 คำถาม สบตา กล่าวเวลา และโบกมือลา

1.3 ระยะ D จะต้องให้คะแนน 10 พฤติกรรม คือ เรียกชื่อ โบกมือ ทักทาย การถามคำถาม 4 คำถาม สบตา กล่าวเวลา และโบกมือลา

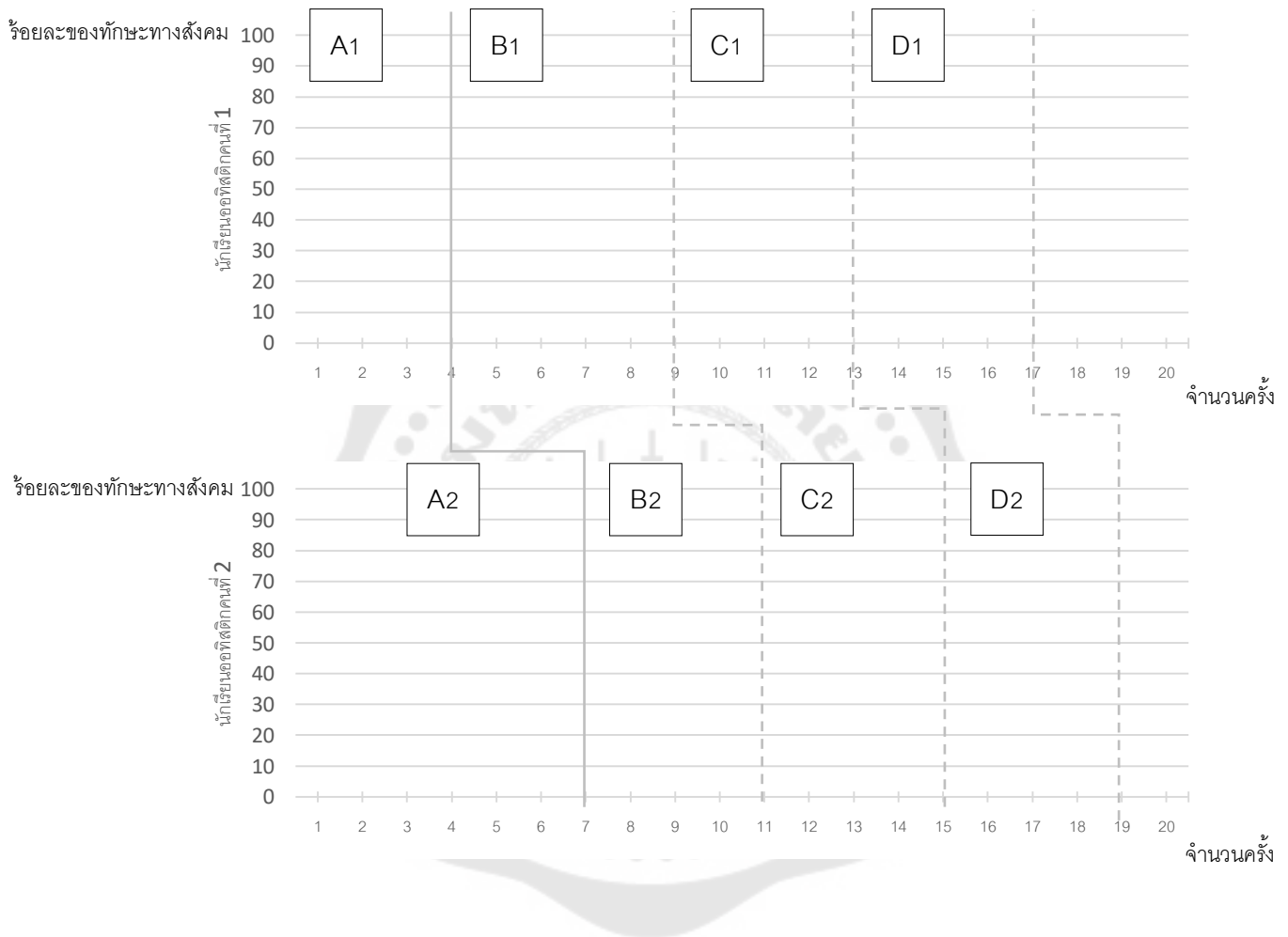
2. ให้ทำเครื่องหมาย O เลข 0-4 ในแบบประเมินพฤติกรรมการเข้าสังคมโดยพิจารณาจากระดับของการชี้แนะจากกลุ่มเพื่อนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งคะแนน 0 หมายถึง นักเรียนออกทิสติกไม่ตอบสนองต่อการปฏิสัมพันธ์ มากกว่า 10 วินาที และเพื่อนจำเป็นที่จะต้องกระตุ้นโดยการชี้แนะแบบสัมผัส และ 4 คะแนน หมายถึง นักเรียนออกทิสติกแสดงพฤติกรรมดังกล่าวได้ด้วยตนเอง (ไม่อ่านบัตร) และเพื่อนไม่จำเป็นต้องชี้แนะ (ภาคผนวก จ)

3. นำคะแนนที่ได้มาคิดเป็นร้อยละที่นักเรียนออกทิสติกทำได้โดยเทียบกับคะแนนเต็มในแต่ละระยะ

4. เกณฑ์ผ่านคือมากกว่าร้อยละ 50 เป็นจำนวน 3 ครั้ง ติดต่อกันจึงเริ่มระยะถัดไปได้

วิธีการวิจัย

1. แบบแผนการวิจัย คือ แบบแผนการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) โดยใช้วิธีหลายเส้นฐานต่างบุคคล (Multiple Baseline Across Subjects)

ภาพประกอบ 1 แผนงานวิจัยหลายเส้นฐานต่างบุคคล ระยะของการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

จากภาพประกอบ 1 การทดลองได้แบ่งออกเป็น 4 ระยะ ได้แก่

- 1) ระยะเส้นฐาน A ทำการบันทึกข้อมูลในระยะเส้นฐานของกลุ่มเป้าหมาย โดยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในระยะเส้นฐานของนักเรียนออทิสติกเป็นระยะเวลา 3 วัน ติดต่อกัน เพื่อให้แน่ใจว่าพฤติกรรมคงที่ จากนั้นจึงทำการทดลองในระยะจัดกระทำ B
- 2) ระยะจัดกระทำ B เริ่มต้นการทักทาย ทำการบันทึกพฤติกรรม การริเริ่มการสนทนา โดยมี 3 พฤติกรรม ดังนี้ 1) เรียกชื่อเพื่อน 2) โบกมือทักทาย 3) กล่าวทักทาย

โดยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในระยาะ B จนได้คะแนนร้อยละ 50 จึงทำการทดลองในระยาะจัดกระทำ C

3) ระยาะจัดกระทำ C การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม ทำการบันทึกพฤติกรรม การริเริ่มการสนทนา โดยมี 3 พฤติกรรม ดังนี้ 1) เรียกชื่อเพื่อน 2) โบกมือทักทาย 3) กล่าวทักทาย การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม และ จบบทสนทนา โดยมี 3 พฤติกรรม ดังนี้ 1) สบตา 2) กล่าวลา 3) โบกมือลา โดยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในระยาะ C จนได้คะแนนร้อยละ 50 จึงทำการทดลองในระยาะจัดกระทำ D

4) ระยาะจัดกระทำ D การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม ทำการบันทึกพฤติกรรม การริเริ่มการสนทนา โดยมี 3 พฤติกรรม ดังนี้ 1) เรียกชื่อเพื่อน 2) โบกมือทักทาย 3) กล่าวทักทาย การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม และ จบบทสนทนา โดยมี 3 พฤติกรรม ดังนี้ 1) สบตา 2) กล่าวลา 3) โบกมือลา โดยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในระยาะ D ของนักเรียนออทิสติกจนได้คะแนนร้อยละ 50 จึงเป็นอันสิ้นสุดการทดลอง

วิธีการดำเนินการทดลอง

1. ขั้นตอนการทดลอง

1.1 ขอใบรับรองจริยธรรมการวิจัย หมายเลขข้อเสนอการวิจัย SWUE-447/2561E จากสถาบันยุทธศาสตร์ทางปัญญาและวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ภาคผนวก ฅ)

1.2 ปฐมนิเทศผู้ปกครองของนักเรียนออทิสติก ครูประจำชั้น เพื่อทำการอธิบายขั้นตอนการทดลองและทำความเข้าใจถึงจุดประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์

1.3 ทำการคัดเลือกกลุ่มเพื่อน เพื่อเป็นคู่สนทนาและแก้ไขทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.3.1 อธิบายแผนการช่วยเหลือให้กับนักเรียนทุกคนในห้องเรียนที่มีนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม

1.3.2 เปิดรับอาสาสมัครที่จะเป็นกลุ่มเพื่อนในการช่วยเหลือนักเรียนออทิสติก โดยความสมัครใจ

1.3.3 นำรายชื่อนักเรียนที่เป็นอาสาสมัครที่ได้จากการเสนอชื่อของครูประจำชั้น มาสัมภาษณ์เพื่อพิจารณาจากพฤติกรรมและทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อนักเรียนออทิสติก ซึ่งได้กลุ่มเพื่อน 4 คน ต่อนักเรียนออทิสติก 1 คน

1.3.4 ขออนุญาตและขอคำยินยอมจากผู้ปกครองของกลุ่มเพื่อน ในการฝึกนักเรียนออทิสติก

1.4 เลือกผู้ร่วมสังเกต ผู้วิจัยทำการคัดเลือกผู้ร่วมสังเกต 2 คน โดยทั้ง 2 คน เป็นครูการศึกษาพิเศษ สอนนักเรียนออทิสติก และมีประสบการณ์ในการทำวิจัย เมื่อคัดเลือกได้แล้วผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ร่วมสังเกตเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายของการวิจัย ลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องสังเกตตามนิยามศัพท์เฉพาะของทักษะการเข้าสังคมสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ และการบันทึกผลลงแบบสังเกต เพื่อให้ผู้ร่วมสังเกตเข้าใจตรงกันและสามารถบันทึกได้อย่างถูกต้อง จากนั้นฝึกการสังเกตและบันทึกข้อมูล โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทดลองสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกในโรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง 1 คน และกลุ่มเพื่อน 1 คนในชั้นเรียนเดียวกันกับนักเรียนออทิสติก 1 คน เป็นจำนวน 2 แผน โดยทดลองในช่วงเวลาพักในช่วงเช้า 2 วัน วันละ 1 แผน ในระหว่างการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตฝึกบันทึกผลในแบบสังเกต และได้ค่าความเชื่อมั่น (Interobserver Reliability) ร้อยละ 96.15 จึงเริ่มดำเนินการทดลอง

1.5 ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต (Interobserver Reliability) การหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกตในการบันทึกผลในแบบสังเกตพฤติกรรม และ นำผลจากแบบสังเกตพฤติกรรมของผู้สังเกต 3 คน มาเปรียบเทียบกับในแต่ละข้อว่ามี การบันทึกคะแนนพฤติกรรมตรงกับหรือไม่ ซึ่งการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นได้จากสูตรต่อไปนี้

$$IOR = \frac{A}{A+D} \times 100$$

เมื่อ A = ค่าที่เห็นตรงกันระหว่างผู้สังเกต 3 คน

D = ค่าที่เห็นไม่ตรงกันระหว่างผู้สังเกต 3 คน

สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกตมีค่าร้อยละ 96.15 แสดงว่าผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตสามารถดำเนินการวิจัยและบันทึกคะแนนนักเรียนออทิสติกทั้ง 2 คนได้

1.6 ผู้วิจัย กลุ่มเพื่อนและนักเรียนออทิสติกสร้างความคุ้นเคยกันก่อนดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยทำกิจกรรมกลุ่มโดยการให้เล่นร่วมกันหลังเลิกเรียน เป็นจำนวน 2 ครั้ง

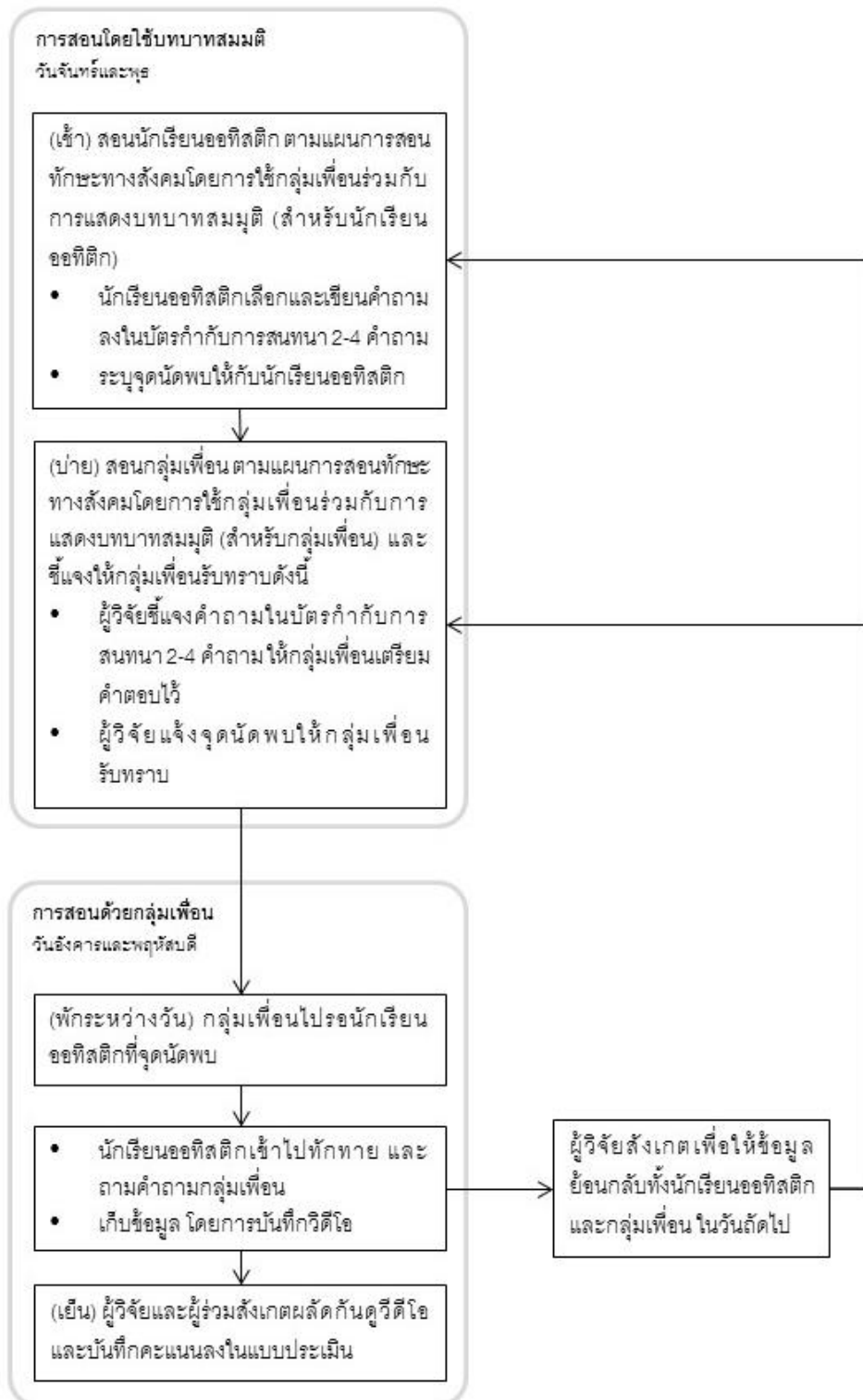
2. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอนของแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ โดยมีขั้นตอนโดยสังเขปดังนี้

2.1 ช่วงเตรียมการ ในสัปดาห์แรกของการวิจัยผู้วิจัยได้เตรียมการทั้งนักเรียนออทิสติกและกลุ่มเพื่อนไว้ดังนี้

2.1.1 ผู้วิจัยได้ทำการชี้แจงเป้าหมายของงานวิจัย และ สอนกลุ่มเพื่อน ข้อบกพร่องทางทักษะสังคมของนักเรียนออทิสติก วิธีการชี้แนะ วิธีการพูดคุย และได้แนะนำสื่อที่ใช้ร่วมกับแผนการสอน คือ บัตรกำกับการสนทนา แบบสังเกตพฤติกรรมการริเริ่มการเข้าสังคม รวมไปถึงการให้คะแนนในพฤติกรรมที่พึงประสงค์

2.1.2 ผู้วิจัยทำการชี้แจงให้นักเรียนออทิสติกรับทราบว่าจำเป็นต้องไปสนทนากับกลุ่มเพื่อนทุกวันอังคาร และ วันพฤหัสบดี ในช่วงพักตอนเช้า หรือตอนเย็น ครั้งละ 5 นาที โดยให้ทำการสนทนากับกลุ่มเพื่อนวันละ 2 คน

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการดำเนินการสอนทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกตามแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

2.2 สอนทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกตามแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ (สำหรับนักเรียนออทิสติก) ในห้องเรียนคู่ขนานในทุกวันจันทร์และวันพุธ โดยทำการสอนครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ถ้าการทดลองอยู่ในระยะเส้นฐาน C และ D ให้บันทึกหัวข้อและคำถามพื้นฐาน 2-4 คำถาม (C 2 คำถาม และ D 4 คำถาม) เอาไว้ด้วย

2.3 สอนทักษะทางสังคมให้กับกลุ่มเพื่อนตามแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ (สำหรับกลุ่มเพื่อน) ในตอนเย็นหลังเลิกเรียนทุกวันจันทร์และวันพุธ โดยทำการสอนครั้งละ 1 ชั่วโมง ถ้าการทดลองอยู่ในระยะเส้นฐาน C และ D ให้นำคำถามพื้นฐาน 2-4 คำถาม ที่ได้จากนักเรียนออทิสติก มาชี้แจงกลุ่มเพื่อน เพื่อให้กลุ่มเพื่อนได้เตรียมคำตอบเอาไว้ล่วงหน้า

2.4 ดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลทุกวันอังคารและวันพฤหัสบดีช่วงพักตอนเช้าหรือตอนเย็น

2.4.1 ให้กลุ่มเพื่อนไปยืนรอที่จุดนัดพบ ตามสถานที่ต่อไปนี้ 1) ตรงข้ามห้องเรียนของนักเรียน 2) หน้าห้องแม่บ้าน 3) หน้าห้องศิลปะ 4) ในห้องเรียนคู่ขนานของนักเรียนออทิสติก

2.4.2 ทำการตั้งกล้องเอาไว้เพื่อบันทึกวิดีโอ โดยมีระยะห่างประมาณ 1 เมตร

2.4.3 นักเรียนออทิสติกจะต้องเดินมาทักทายกลุ่มเพื่อนตามจุดนัดพบ

2.5 ทำการสอนและทดลองทั้งหมด 12 ครั้ง รวม 3 สัปดาห์ (สัปดาห์ละ 2 ครั้ง)

ขั้นตอนการสอนนักเรียนออทิสติกโดยใช้บทบาทสมมติ

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดสถานการณ์

ถ้าการทดลองอยู่ในระยะเส้นฐาน B จะมีเพียงแค่สถานการณ์เดียวคือ การริเริ่มการสนทนา ได้แก่ การเรียกชื่อ โบกมือ และกล่าวสวัสดิ โดยให้นักเรียนออทิสติกอ่านและทบทวนพฤติกรรมบนบัตรกำกับการสนทนา (ภาคผนวก ค)

ถ้าการทดลองอยู่ในระยะเส้นฐาน C และ D ให้ผู้วิจัยทำการสอบถามหรือให้นักเรียนออทิสติกเลือกหัวข้อที่สนใจที่จะสื่อสารกับกลุ่มเพื่อน โดยหัวข้อจะอยู่ในแผนการสอน เช่น วันหยุดสุดสัปดาห์ หลังจากที่ได้หัวข้อแล้วผู้วิจัยกระตุ้นให้นักเรียนแต่งประโยคเพื่อนำไปสนทนากับกลุ่มเพื่อนโดยใช้คำถามพื้นฐาน 2-4 คำถาม (C 2 คำถาม และ D 4

คำถาม) หลังจากนั้นให้นักเรียนออกทิสติกเขียนหัวข้อและคำถามดังกล่าวลงบนบัตรกำกับการสนทนา

ขั้นที่ 2 ขั้นอุ่นเครื่อง

ขั้นนี้ผู้วิจัยทำการสอนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ 3 พฤติกรรม คือ

- 1) ริเริ่มการสนทนา ได้แก่ การเรียกชื่อ โบกมือ และกล่าวสวัสดี
- 2) การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2-4 คำถาม
(ระยะเส้นฐาน C 2 คำถาม และ ระยะเส้นฐาน D 4 คำถาม)
- 3) จบบทสนทนา ได้แก่ สบตา กล่าวลา และโบกมือลา

โดยการฝึกให้นักเรียนออกทิสติกเป็นคนถามคำถามโดยการใช้นบัตรกำกับการสนทนาเป็นสื่อ นักเรียนออกทิสติกสามารถอ่านคำถามในบัตรกำกับการสนทนาเพื่อความต่อเนื่องของบทสนทนา

ขั้นที่ 3 การแสดงบทบาทสมมติ

นักเรียนออกทิสติกทำการแสดงบทบาทสมมติร่วมกับผู้วิจัยเสมือนจริง โดยให้นักเรียนออกทิสติกริเริ่มการสนทนากับผู้วิจัย

ขั้นที่ 4 การตัดบทการแสดง

ผู้วิจัยจะทำการตัดบทและหยุดการแสดงตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- 1) นักเรียนออกทิสติกสามารถทักทายถามคำถามพื้นฐานและจบบทสนทนาได้ถือเป็นการสิ้นสุดบทบาทสมมติ
- 2) นักเรียนออกทิสติกไม่สามารถถามคำถามพื้นฐาน เข้าใจผิดหรือมีเหตุอื่นทำให้ไม่สามารถแสดงต่อไปได้

ขั้นที่ 5 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

เมื่อการแสดงบทบาทสมมติในขั้นตอนที่ 3 ได้ครบถ้วน สมบูรณ์ ผู้วิจัยทำการทบทวนโดยการปรับหรือเปลี่ยนคำถามในบัตรกำกับการสนทนาและทำการริเริ่มการแสดงใหม่

ขั้นที่ 6 การให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นนี้ผู้วิจัยทำการให้ข้อเสนอแนะกับนักเรียนออกทิสติก เพื่อให้ นักเรียนออกทิสติกได้แก้ไขและให้นักเรียนออกทิสติกเลือกจุดนัดพบในวันถัดไปเพื่อเตรียมเพื่อไปทักทายกลุ่มเพื่อนตามทีนัดแนะเอาไว้

ขั้นตอนการสอนกลุ่มเพื่อนโดยใช้บทบาทสมมติ

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดสถานการณ์

ถ้าการทดลองอยู่ในระยะเส้นฐาน B จะมีเพียงแค่สถานการณ์เดียวคือ การริเริ่มการสนทนา ได้แก่ การเรียกชื่อ โบกมือ และกล่าวสวัสดิ โดยให้กลุ่มเพื่อนอ่านและทบทวนพฤติกรรมบนบัตรกำกับการสนทนา (ภาคผนวก ค)

ถ้าการทดลองอยู่ในระยะเส้นฐาน C และ D ให้ผู้วิจัยนำบัตรกำกับการสนทนาที่เขียนคำถามโดยนักเรียนออกทิสติก 2-4 คำถาม (C 2 คำถาม และ D 4 คำถาม) ให้กลุ่มเพื่อนอ่านและเตรียมคำตอบให้กับนักเรียนออกทิสติกในวันถัดไป

ขั้นที่ 2 ขั้นอุ่นเครื่อง

ผู้วิจัยได้ทำการสอนกลุ่มเพื่อนในการพูดกระตุ้นนักเรียนออกทิสติกโดยการชี้แนะให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์รวมไปถึงการแก้ไขสถานการณ์เมื่อนักเรียนออกทิสติกไม่เป็นฝ่ายริเริ่มโดยมุ่งเน้นให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ 3 อย่างคือ

- 1) ริเริ่มการสนทนา ให้เป็นฝ่ายรอคอยการริเริ่มจากนักเรียนออกทิสติก
- 2) การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน ชี้แจงกลุ่มเพื่อนว่าให้นักเรียนออกทิสติกเป็นผู้เริ่มถามคำถาม โดยกระตุ้นให้นักเรียนออกทิสติกอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา
- 3) จบบทสนทนา ชี้แจงกลุ่มเพื่อนว่าให้ฝ่ายรอคอย ตอบรับการกล่าวลา โบกมือลาของนักเรียนออกทิสติก

ขั้นที่ 3 การแสดงบทบาทสมมติ

กลุ่มเพื่อนทำการแสดงบทบาทสมมติร่วมกับผู้วิจัยหรือกลุ่มเพื่อนด้วยตนเอง โดยผลัดกันสวมบทบาทเป็นนักเรียนออกทิสติก และซ่อมเสริมจนจริง

ขั้นที่ 4 การตัดบทการแสดง

ผู้วิจัยจะทำการตัดบทการแสดงตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- 1) กลุ่มเพื่อนสามารถรอคอยตอบรับการทักทายตอบคำถามพื้นฐาน และจบบทสนทนาได้ถือเป็นการสิ้นสุดบทบาทสมมติ
- 2) กลุ่มเพื่อนไม่สามารถแสดงการตอบรับ หรือเข้าใจผิด หรือมีเหตุอื่นทำให้ไม่สามารถแสดงต่อไปได้

ขั้นที่ 5 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

เมื่อการแสดงบทบาทสมมติในขั้นตอนที่ 3 ครบถ้วน สมบูรณ์ ผู้วิจัยอาจทำการทบทวนโดยการแนะนำกลุ่มเพื่อน ถึงวิธีการชี้แนะนักเรียนออกทิสติกและทำการเริ่มต้นการแสดงใหม่

ขั้นนี้ผู้วิจัยจะทำการให้ข้อเสนอแนะให้กับกลุ่มเพื่อนในเรื่องของการกระตุ้นคู่สนทนาหรือการเลือกใช้คำพูดในการสื่อสารกับนักเรียนออกทิสติกให้ชัดเจน และบอกจุดนัดพบสำหรับวันถัดไปให้ทราบ ฯลฯ

วิธีการบันทึกผลในแต่ละครั้งและจุดนัดพบ

การบันทึกผลจะทำการบันทึกด้วยกล้องวิดีโอ โดยทำการเก็บข้อมูลทุกวันอังคารและวันพฤหัสบดี ช่วงพักตอนเช้าหรือตอนเย็น โดยกลุ่มเพื่อนจะไปยืนรอที่จุดนัดพบ 4 ตามสถานที่ต่อไปนี้ 1) ตรงข้ามห้องเรียนของนักเรียน 2) หน้าห้องแม่บ้าน 3) หน้าห้องศิลปะ 4) ในห้องเรียนคู่ขนาน และมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1) ก่อนถึงเวลาบันทึกผลให้ทำการวางแผนสัญลักษณ์สำหรับให้นักเรียนออกทิสติกยืนสนทนา และ ตั้งกล้องให้ห่างเล็กน้อย ประมาณ 1 เมตร
- 2) เมื่อถึงเวลานัดหมาย ให้กลุ่มเพื่อนมายืนรอนักเรียนออกทิสติกที่จุดนัดพบก่อน
- 3) นักเรียนออกทิสติกจะถือบัตรกำกับการสนทนา และเดินมายืนบนแผ่นสัญลักษณ์ยืนสนทนาและทำการทักทายกลุ่มเพื่อน
- 4) ผู้สังเกต ทำการสังเกตอยู่ห่างๆ ประมาณ 3-4 เมตร
- 5) ทำการบันทึกคะแนนของทักษะทางสังคม โดยวิเคราะห์ผลจากวิดีโอและให้ผู้สังเกตร่วม 3 คน ดูวิดีโอดังกล่าวคนละช่วงเวลาและบันทึกคะแนนลงในแบบสังเกตพฤติกรรมทักษะทางสังคมของนักเรียนออกทิสติก
- 6) ทำการสอนและทดลองทั้งหมด 12 ครั้ง รวม 3 สัปดาห์ (สัปดาห์ละ 2 ครั้ง)

การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

ผู้วิจัยจะบันทึกผลระหว่างเวลาพักตอนเช้าหรือพักตอนเย็น (ประมาณ 5 นาที) ในทุกวันอังคารและวันพฤหัสบดี โดยให้นักเรียนออทิสติกเป็นผู้เริ่มในการเข้าสังคม โดยมีสื่อคือ บัตรกำกับการสนทนา และแผ่นสัญลักษณ์สนทนา จากนั้นทำการทักทายกลุ่มเพื่อน โดยให้นักเรียนออทิสติก ทักทาย สนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน และจบการสนทนา กับกลุ่มเพื่อน ตามที่ได้ฝึกการช่วยเหลือทักษะทางสังคมตามกระบวนการของการสอนด้วยกลุ่มเพื่อน และใช้การบันทึกวิดีโอจากกล้องร่วมกับการสังเกต โดยบันทึกวิดีโอห่างจากนักเรียนประมาณ 1 เมตร

1) สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในระยะเส้นฐานของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ในทักษะทางสังคมกับกลุ่มเพื่อน เป็นระยะเวลา 3 วันติดต่อกัน

2) เริ่มทำการสอนทักษะทางสังคมตามแผนการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงบันทึกข้อมูลในระยะเส้นฐานของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ไปด้วย

3) เมื่อพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ในระยะจัดกระทำเริ่มต้นการทักทาย (B1) ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 50 อย่างน้อย 3 ครั้งติดต่อกัน จึงเริ่มทำการสอนในระยะจัดกระทำการสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม (C1) ให้นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 และ เริ่มทำการสอนในระยะจัดกระทำเริ่มต้นการทักทาย (B2) กับนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ตามลำดับ

4) เมื่อพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ในระยะจัดกระทำการสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม (C1) ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 50 อย่างน้อย 3 ครั้งติดต่อกัน จึงเริ่มทำการสอนในระยะจัดกระทำการสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม (D1) ให้นักเรียนออทิสติกคนที่ 1

5) เมื่อพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ในจัดระยะจัดกระทำเริ่มต้นการทักทาย (B2) ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 50 อย่างน้อย 3 ครั้งติดต่อกัน จึงเริ่มทำการสอนในระยะจัดกระทำการสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม (C2) ให้นักเรียนออทิสติกคนที่ 2

6) เมื่อพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ในระยะจัดกระทำการสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม (C2) ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 50 อย่างน้อย 3 ครั้งติดต่อกัน จึงเริ่มทำการสอนในระยะจัดกระทำการสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม (D2) ให้นักเรียนออทิสติกคนที่ 2

ขั้นหลังการทดลอง

นำคะแนนการประเมินจากการสังเกตทักษะด้านการเข้าสังคมที่ได้จากแบบประเมินพฤติกรรมมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยการพิจารณาด้วยสายตา (Visual Inspection) แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปกราฟเส้น

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นสถิติพื้นฐานคือ

- 1) สถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าร้อยละ ความถี่ของพฤติกรรมรายบุคคล
- 2) การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายบุคคลทำการวิเคราะห์ข้อมูลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกโดยการพิจารณาด้วยสายตา (Visual Inspection) แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปกราฟเส้น
- 3) วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต (Interobserver Reliability) การคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นได้จากสูตรต่อไปนี้

$$IOR = \frac{A}{A+D} \times 100$$

เมื่อ A = ค่าที่เห็นตรงกันระหว่างผู้สังเกต 3 คน

D = ค่าที่เห็นไม่ตรงกันระหว่างผู้สังเกต 3 คน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์และการแปลความหมายเป็นที่เข้าใจตรงกับ ผู้วิจัยจึงขอกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

A แทน ข้อมูลระยะเส้นฐาน

B แทน ข้อมูลพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา

C แทน ข้อมูลพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม และ จบบทสนทนา

D แทน ข้อมูลพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม และ จบบทสนทนา

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบแผนการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) โดยใช้วิธีหลายเส้นฐานต่างบุคคล (Multiple Baseline Across Subjects) โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ระยะเส้นฐาน และ ระยะจัดกระทำ โดยแบ่ง ระยะจัดกระทำ 3 ช่วง ซึ่งแสดงข้อมูลดังต่อไปนี้

ตาราง 3 แสดงระดับคะแนนร้อยละของทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติของ นักเรียนออทิสติกคนที่ 1

ครั้งที่	A1	B1	C1	D1
1	0			
2	0			
3	0			
4		83.33		
5		66.67		
6		100		
7		100		
8			37.50	
9			54.69	
10			81.25	
11			81.25	
12				62.50
13				65
14				76.25
15				73.75

จากตาราง 3 จะเห็นได้ว่า ในระยะเส้นฐาน A นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 มีพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน และ จบบทสนทนา เป็นจำนวน 0 ครั้ง หรือนักเรียนออทิสติกไม่ได้แสดงพฤติกรรมให้เห็นเลย คิดเป็นร้อยละ 0 เป็นระยะเวลา 3 ครั้ง ติดต่อกัน

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 (B1) เป็นระยะที่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา ได้แก่ เรียกชื่อเพื่อน โบกมือทักทาย และ กล่าวทักทาย นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ใช้เวลาเรียนรู้ครั้งที่ 4 ได้เกินร้อยละ 83.33 และสามารถแสดงพฤติกรรมได้คงที่และมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งเกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เป็นจำนวน 4 ครั้งติดต่อกัน แต่ในครั้งที่ 5 นักเรียนออทิสติกไม่ได้ทักทายกลุ่มเพื่อน ทำให้คะแนนลดลงเหลือ ร้อยละ 66.67 แต่ยังคงได้คะแนนเกินเกณฑ์ร้อยละ 50 ตามที่กำหนดไว้

ก่อนเริ่มระยะ C1 แต่เนื่องด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมต้องวิเคราะห์ผ่านการดูบันทึกจากวิดีโอ ผู้วิจัยและผู้สังเกตมาดูวิดีโอในภายหลัง จึงทำให้ล่าช้าไป 1 ครั้ง

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 (C1) เป็นระยะที่ได้รับการสอน ด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม และ จบบทสนทนา นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ในครั้งที่ 8 ได้คะแนนร้อยละ 37.50 โดยพบว่านักเรียนออทิสติกที่เริ่มต้นกับการสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม โดยไม่ได้ เรียกชื่อ โบกมือทักทาย กล่าวสวัสดิ์ กล่าวเวลา และ โบกมือลา ทำให้ไม่มีคะแนน ในพฤติกรรมดังกล่าว และได้คะแนนจากการถามคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม รวมร้อยละ 37.50 ต่อมาในครั้งที่ 9 นักเรียนออทิสติกนอกจากจะถามคำถามได้ครบถ้วนแล้ว ยังได้ทักทาย กล่าวเวลา และโบกมือลาด้วย ทำให้มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 54.69 ซึ่งนักเรียนออทิสติกได้พัฒนาขึ้นในครั้งถัดๆ มา และสามารถแสดงพฤติกรรมได้คงที่และมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งเกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เป็น จำนวน 3 ครั้งติดต่อกัน ก่อนเริ่มระยะ D1 แต่เนื่องด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมต้องวิเคราะห์ผ่านการ ดูบันทึกจากวิดีโอ ผู้วิจัยและผู้สังเกตมาดูวิดีโอในภายหลัง จึงทำให้ล่าช้าไป 1 ครั้ง

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 (D1) เป็นระยะที่ได้รับการสอน ด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม และ จบบทสนทนา นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ใช้เวลา เรียนรู้ครั้งที่ 12 รวมใช้เวลา 1 วัน จึงถึงเกณฑ์ร้อยละ 62.50 และ จากตาราง 8 จะเห็นได้ว่า คะแนนที่ลดลงนั้นมาจากการที่นักเรียนออทิสติกจำเป็นที่จะต้องชี้แนะด้วยวาจาจึงจะสามารถถาม คำถามที่ 3-4 ได้ครบถ้วน ซึ่งนักเรียนออทิสติกสามารถแสดงพฤติกรรมได้คงที่และมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งเกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้จนถึงสิ้นสุดการทดลอง

ตาราง 4 แสดงระดับคะแนนร้อยละของทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติของ นักเรียนออทิสติกคนที่ 2

ครั้งที่	A2	B2	C2	D2
1	-			
2	-			
3	-			
4	0			
5	0			
6	0			
7		58.33		
8		50		
9		100		
10		100		
11			4.69	
12			46.88	
13			60.94	
14			78.13	
15			81.25	

จากตาราง 4 ระยะเส้นฐาน ของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ครั้งที่ 4-6 พบว่า มีพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน และ จบบทสนทนา เป็นจำนวน 0 ครั้ง หรือ นักเรียนออทิสติกไม่ได้แสดงพฤติกรรมให้เห็นเลย คิดเป็นร้อยละ 0

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 (B2) เป็นระยะที่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา ได้แก่ เรียกชื่อเพื่อน โบกมือทักทาย และ กล่าวทักทาย นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ใช้เวลาเรียนรู้ครั้งที่ 7 ได้เกินที่ร้อยละ 58.33 และสามารถแสดงพฤติกรรมได้คงที่และมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งเกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เป็นจำนวน 4 ครั้งติดต่อกัน แต่ในครั้งที่ 8 นักเรียนออทิสติกไม่ได้ทักทายกลุ่มเพื่อนคนที่ 2 (ตาราง 9) ทำให้คะแนนลดลงเหลือ ร้อยละ 50.00 แต่ยังคงได้คะแนนเกินเกณฑ์ร้อยละ 50

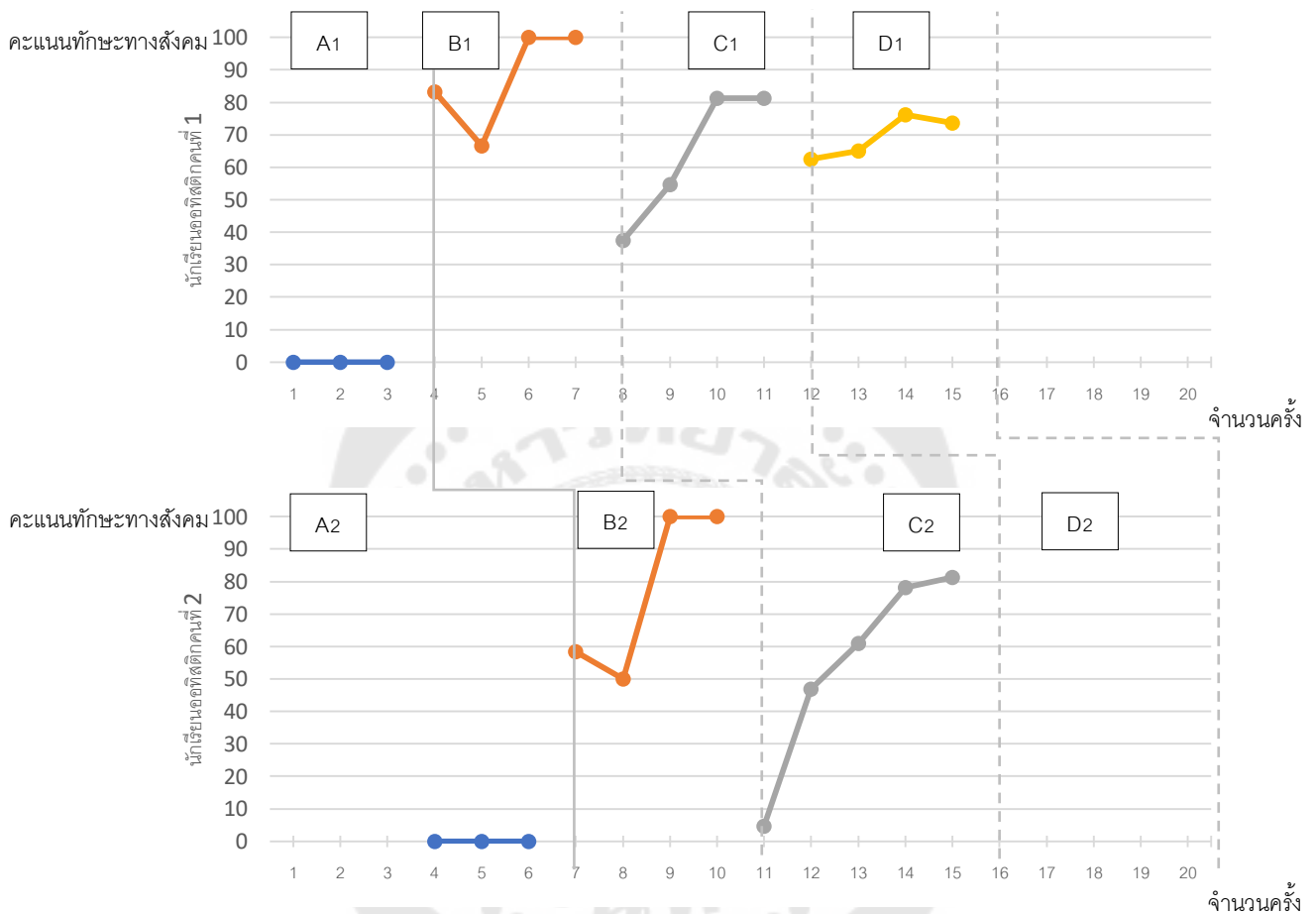
ตามที่กำหนดไว้ ก่อนเริ่มระยะ C2 แต่เนื่องด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมต้องวิเคราะห์ผ่านการดูบันทึกจากวิดีโอ ผู้วิจัยและผู้สังเกตมาดูวิดีโอในภายหลัง จึงทำให้ล่าช้าไป 1 ครั้ง

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 (C2) เป็นระยะที่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม และ จบบทสนทนา นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ใช้เวลาเรียนรู้ครั้งที่ 13 รวมใช้เวลา 1 วัน จึงถึงเกณฑ์ร้อยละ 60.94 จะเห็นได้ว่าในครั้งที่ 11 และ 12 นั้น คะแนนที่ลดลงนั้นมาจากการที่นักเรียนออทิสติกไม่ตอบสนองในการทักทายกลุ่มเพื่อน แม้กลุ่มเพื่อนจะชี้แนะด้วยวาจาและการสัมผัสก็ตาม แต่เมื่อฝึกไประยะหนึ่ง ในครั้งที่ 13 นั้น นักเรียนออทิสติกก็สามารถ ทักทาย ถามคำถามที่ได้ 1-2 คำถาม และกล่าวเวลาได้ ซึ่งนักเรียนออทิสติกสามารถแสดงพฤติกรรมได้คงที่และมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งเกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้จนสิ้นสุดการทดลอง เนื่องด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมต้องวิเคราะห์ผ่านการดูบันทึกจากวิดีโอ ผู้วิจัยและผู้สังเกตมาดูวิดีโอในภายหลัง จึงทำให้ล่าช้าไป 1 ครั้ง

เมื่อทำการทดลองจนถึงครั้งที่ 15 จำเป็นต้องยุติการทดลอง เนื่องจากปิดภาคเรียน ทำให้ไม่ได้ทดลองในระยะจัดกระทำ D2 ในนักเรียนออทิสติกคนที่ 2

คะแนนร้อยละของทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ภาพประกอบ 3 กราฟแสดงร้อยละของพฤติกรรมทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกทั้ง 2 คน

จากภาพประกอบที่ 2 ระยะเวลาพื้นฐาน ครั้งที่ 1-3 เป็นระยะที่นักเรียนยังไม่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ พบว่านักเรียนออทิสติกคนที่ 1 มีพฤติกรรม ริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน และ จบบทสนทนา เป็นจำนวน 0 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0 จากการประเมินพฤติกรรมพบว่านักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ไม่มีทักษะทางสังคม เกิดจากการที่ไม่รู้ว่าจะต้องทักทายผู้อื่นอย่างไร จึงเลือกที่จะไม่ทักทาย และอ่านหนังสือนิทานมากกว่าที่จะคุยกับเพื่อนในวัยเดียวกัน และเพื่อนในชั้นเรียนก็ไม่ได้ทักทายหรือพูดคุยสื่อสารกับนักเรียนออทิสติกด้วย

ระยะเส้นฐาน ของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ครั้งที่ 4-6 พบว่า มีพฤติกรรม ริเริ่ม การสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน และ จบบทสนทนา เป็นจำนวน 0 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0 จากการประเมินพฤติกรรมพบว่านักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ไม่มีทักษะทางสังคม เกิดจากการที่ไม่สนใจที่จะทักทายผู้อื่นทักทายผู้อื่น โดยปรกติ นักเรียนจะเดินไปมา อยู่ในโลกส่วนตัว ไม่มีจุดหมาย จึงไม่ริเริ่มที่จะทักทายผู้อื่น

ก่อนเริ่มระยะจัดกระทำ B ผู้วิจัยได้ทำกิจกรรมกลุ่ม เป็นระยะเวลา 1 ชั่วโมง เพื่อสร้างความคุ้นเคยให้นักเรียนออทิสติกและกลุ่มเพื่อนได้ทำความรู้จักและคุ้นเคยกันก่อนที่จะเริ่มระยะจัดกระทำ

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 (B1) เป็นระยะที่ได้รับการสอน ด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา ได้แก่ เรียกชื่อเพื่อน โบกมือทักทาย และ กล่าวทักทาย นักเรียนออทิสติกคนที่ เรียนรู้ครั้งที่ 4 ได้เกณฑ์ ร้อยละ 83.33 และสามารถแสดงพฤติกรรมได้คงที่และมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งเกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เป็นจำนวน 4 ครั้งติดต่อกัน แต่ในครั้งที่ 5 นักเรียนออทิสติกไม่ได้ทักทายกลุ่มเพื่อน ทำให้ คะแนนลดลงเหลือ ร้อยละ 66.67 แต่ยังคงได้คะแนนเกินเกณฑ์ร้อยละ 50 ตามที่กำหนดไว้ โดย นักเรียนออทิสติกมีแนวโน้มที่จะริเริ่มการสนทนามากขึ้น ซึ่งในครั้งที่ 4 และ 5 นั้น นักเรียนเข้าไป ทักทายกลุ่มเพื่อน โดยไม่ได้เรียกชื่อ แต่กลุ่มเพื่อนก็ได้ชี้แนะด้วยวาจาโดยให้นักเรียนออทิสติกดู จากบัตรกำกับการสนทนา ทำให้ในครั้งถัดๆ ไป นักเรียนออทิสติกสามารถทักทายได้ครบถ้วน 3 ทั้งพฤติกรรม โดยเฉพาะในครั้งที่ 6 และ 7 นักเรียนออทิสติก สามารถริเริ่มทักทายกลุ่มเพื่อนได้ โดยไม่ต้องอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา และเพื่อนไม่ได้ชี้แนะ

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 (B2) เป็นระยะที่ได้รับการสอน ด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา ได้แก่ เรียกชื่อเพื่อน โบกมือทักทาย และ กล่าวทักทาย นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ใช้เวลาเรียนรู้ครั้งที่ 7 ได้ เกณฑ์ร้อยละ 58.33 และสามารถแสดงพฤติกรรมได้คงที่และมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งเกินเกณฑ์ที่ กำหนดไว้ เป็นจำนวน 4 ครั้งติดต่อกัน แต่ในครั้งที่ 8 นักเรียนออทิสติกไม่ได้ทักทายกลุ่มเพื่อนคนที่ 2 (ตาราง 9) ทำให้คะแนนลดลงเหลือร้อยละ 50.00 แต่ยังคงได้คะแนนเกินเกณฑ์ร้อยละ 50 ตามที่กำหนดไว้ โดยนักเรียนออทิสติกมีแนวโน้มที่จะริเริ่มการสนทนามากขึ้น ซึ่งในครั้งที่ 7 และ 8 นั้น นักเรียนออทิสติกยังเดินไปมา ไม่คุ้นเคยกับการทักทายกลุ่มเพื่อนในสถานการณ์จริง และ กลุ่มเพื่อนเองก็ให้การช่วยเหลือไม่ถูกในสถานการณ์จริง ผู้วิจัยจึงให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งนักเรียน

ออกทิสติกและกลุ่มเพื่อนในเรื่องการเรียกความสนใจและการสบตาเวลาสนทนากับนักเรียนออกทิสติก ทำให้ในครั้งที่ 9 และ 10 นักเรียนออกทิสติกสามารถแสดงพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา ทักทายได้ครบถ้วน 3 ทั้งพฤติกรรม

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 (C1) เป็นระยะที่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม และ จบบทสนทนา นักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 ใช้เวลาเรียนรู้ครั้งที่ 8 ได้คะแนนร้อยละ 37.50 พบว่า นักเรียนออกทิสติกตั้งใจกับการถามคำถามเพื่อนให้ครบ 2 คำถาม ทำให้ไม่ได้ทักทายหรือทักทายไม่ครบขั้นตอน โดยการริเริ่มการสนทนานั้น นักเรียนออกทิสติกไม่ได้ดูหัวข้อการริเริ่มการสนทนาจากบัตรกำกับการสนทนา ทำให้นักเรียนออกทิสติกไม่ได้แสดงพฤติกรรมการริเริ่มการสนทนาได้ครบ เช่น ไม่ได้โบกมือ หรือเรียกชื่อเพื่อน เป็นต้น ซึ่งกลุ่มเพื่อนเองก็ตั้งใจในการช่วยเหลือโดยเฉพาะการสนับสนุนบทสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม ทำให้ไม่ได้แก้ไขการริเริ่มการสนทนาให้กับนักเรียนออกทิสติก แต่ผู้วิจัยได้ให้ข้อมูลย้อนกลับในเรื่องของการทักทายโดยให้นักเรียนออกทิสติกเรียกชื่อก่อนทุกครั้งทั้งนักเรียนออกทิสติกและกลุ่มเพื่อน โดยนักเรียนออกทิสติกมีแนวโน้มที่จะ ริเริ่ม ถามคำถามและ จบการสนทนาได้ด้วยตนเอง ก็พบว่าทั้งนักเรียนออกทิสติกและกลุ่มเพื่อนก็สามารถปรับตัวและการสนทนาได้ ซึ่งเมื่อทำการช่วยเหลือและชี้แนะด้วยวาจาทำให้นักเรียนออกทิสติกสามารถทักทายได้ครบ 3 พฤติกรรม ได้แก่ เรียกชื่อ โบกมือ กล่าวสวัสดิ์ พฤติกรรมการสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม พบว่านักเรียนออกทิสติกสามารถเริ่มต้นการสนทนาได้ดี โดยสามารถถามคำถามกลุ่มเพื่อนได้โดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา แต่จะมีบ้างบางครั้งที่นักเรียนออกทิสติกยั้งนิ่ง กลุ่มเพื่อนจึงช่วยเหลือโดยการชี้แนะด้วยวาจา จึงสามารถถามคำถามต่อได้ครบถ้วน และ การจบบทสนทนาซึ่งการให้นักเรียนออกทิสติกอ่านบัตรกำกับการสนทนาทำให้นักเรียนออกทิสติกเข้าใจและปฏิบัติได้ด้วยตนเองในครั้งถัดไป

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออกทิสติกคนที่ 2 (C2) เป็นระยะที่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม และ จบบทสนทนา นักเรียนออกทิสติกคนที่ 2 ใช้เวลาเรียนรู้ครั้งที่ 13 รวมใช้เวลา 1 วัน จึงถึงเกณฑ์ร้อยละ 60.94 จะเห็นได้ว่าในครั้งที่ 11 และ 12 นั้น คะแนนที่ลดลงนั้นมาจากการที่นักเรียนออกทิสติกไม่ตอบสนองในการทักทายกลุ่มเพื่อน แม้กลุ่มเพื่อนจะชี้แนะด้วยวาจาและการสัมผัสก็ตาม โดยครั้งที่ 11 และ 12 ในการที่จะเข้าไปทักทายกลุ่ม

เพื่อนนั้น ด้วยการที่เปลี่ยนบัตรกำกับการสนทนาใหม่ ทำให้นักเรียนออทิสติกสำรวจบัตรกำกับการสนทนา ไม่ได้ทักทายกลุ่มเพื่อน เล่นบัตรกำกับการสนทนา และเดินผ่านกลุ่มเพื่อนไป ซึ่งกลุ่มเพื่อนมีความตั้งใจที่จะช่วยเหลือโดยการชี้แนะด้วยวาจาและการสัมผัส แต่ก็ไม่สามารถโน้มน้าวให้นักเรียนออทิสติกสนใจที่จะสนทนาได้ ซึ่งผู้วิจัยได้บันทึกและให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งนักเรียนออทิสติกและกลุ่มเพื่อน ในเรื่องการกระตุ้นให้นักเรียนออทิสติกสนใจ และได้ทำการเปลี่ยนจุดนัดพบที่จะสนทนาใหม่ จากหน้าชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก เป็นในห้องเรียนคู่ขนาน แทนเพราะสภาพแวดล้อมในห้องคู่ขนานนั้นไม่มีสิ่งรบกวนเช่น นักเรียนคนอื่น ขนมเวลาพัก เป็นต้น พบว่าหลังจากเปลี่ยนมานัดกลุ่มเพื่อนที่ในห้องเรียนคู่ขนานนั้น นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 สามารถจดจ่อกับกลุ่มเพื่อนได้ดีขึ้น และ กลุ่มเพื่อนก็สามารถช่วยเหลือโดยการชี้แนะด้วยวาจาและสัมผัสได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยนักเรียนออทิสติกสามารถริเริ่มทักทาย ถามคำถาม โดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา และจบการสนทนา ได้ครบถ้วน

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 (D1) เป็นระยะที่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม และ จบบทสนทนา นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ใช้เวลาเรียนรู้ครั้งที่ 12 รวมใช้เวลา 1 วัน จึงถึงเกณฑ์ร้อยละ 62.50 และ จากตาราง 8 จะเห็นได้ว่าคะแนนที่ลดลงนั้นมาจากการที่นักเรียนออทิสติกจำเป็นที่จะต้องชี้แนะด้วยวาจาจึงจะสามารถถามคำถามที่ 3-4 ได้ครบถ้วน โดยนักเรียนออทิสติกมีแนวโน้มที่จะ ริเริ่ม ถามคำถามและ จบการสนทนาได้ด้วยตนเอง พบว่าจำนวนคำถามที่เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 คือประมาณ 2 คำถาม โดย 2 คำถามแรกนั้น นักเรียนสามารถถามคำถามได้ดี อาจมีการชี้แนะด้วยวาจาเล็กน้อย แต่คำถามที่ 3 และ 4 นั้น กลุ่มเพื่อนอาจต้องชี้แนะโดยการสัมผัส คือ ชี้ไปที่บัตรกำกับการสนทนา นักเรียนออทิสติกจึงสามารถถามคำถามได้ครบ 4 คำถาม ส่วนในเรื่องการริเริ่มทักทาย พบว่าช่วงแรกของช่วงที่ 3 นักเรียนออทิสติกมักลืมเรียกชื่อและกล่าวทักทาย แต่ในช่วงท้ายๆ พบว่า นักเรียนออทิสติกโบกมือและกล่าวทักทายได้โดยไม่ใช้บัตรกำกับการสนทนา แต่มักไม่เรียกชื่อกกลุ่มเพื่อน แต่การจบการสนทนานั้นนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 สามารถทำได้ดีมาก โดยสามารถสบตา กล่าวลา และโบกมือได้ โดยที่ไม่ได้อ่านจากบัตรกำกับการสนทนา

สรุป นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 นั้นสามารถริเริ่มการสนทนา และ จบการสนทนาได้ดี ในช่วงการทักทายอาจจะไม่ได้เรียกชื่อของกลุ่มเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ แต่นักเรียนออทิสติกเองก็เข้าใจว่าการเริ่มการทักทายนั้น ต้องเป็นฝ่ายกล่าวและโบกมือเพื่อที่จะทักทายกลุ่มเพื่อน ต่อมาคือสนับสนุนบทสนทนา ด้วยคำถาม 4 คำถาม พบว่าจำนวนคำถามที่เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 นั้น อยู่ที่ 2 คำถาม (ภาคผนวก ฅ ตาราง 8) ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนออทิสติกไม่คุ้นชินกับการสนทนาที่ใช้เวลานาน เมื่อมีโอกาสที่จะจบการสนทนา ก็จะปฏิบัติทันที จากตารางที่ 8 คือ คะแนนช่วงการจบบทสนทนา ซึ่งนักเรียนสามารถทำได้ดีมาก โดยที่ไม่ต้องชี้แนะ และไม่ต้องอ่านบัตรกำกับกับการสนทนา และประเด็นที่สำคัญคือ ทุกครั้งที่มีการเริ่มระยะใหม่ นักเรียนออทิสติกอาจต้องปรับตัวบ้าง เช่น จากระยะ B1 ก่อนที่จะเริ่มระยะ C1 คือ ครั้งที่ 8 ที่นักเรียนออทิสติกต้องเข้าไปถามคำถามเพื่อน นักเรียนก็ล้มที่จะทักทาย หรือระยะ C1 ก่อนที่จะเริ่มระยะ D1 คือ ครั้งที่ 12 โดยจำนวนคำถามเพิ่มขึ้น นักเรียนออทิสติกนั่งเวลาที่ถามคำถาม กลุ่มเพื่อนต้องชี้แนะด้วยการสัมผัส นักเรียนออทิสติกจึงถามคำถามได้ครบ นักเรียนออทิสติกอาจไม่คุ้นชินกับการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์จริง แม้ว่าจะมีการฝึกจากบทบาทสมมติและชี้แจงให้ทราบล่วงหน้าแล้ว แต่กลุ่มเพื่อนจะมีบทบาทมากในช่วงก่อนที่จะเปลี่ยนระยะ เนื่องจากกลุ่มเพื่อนได้ทำการชี้แนะและแก้ไข พฤติกรรม ณ เวลาดังกล่าว มีผลเป็นอย่างมากในการปรับตัวของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ดังจะเห็นได้จากคะแนนร้อยละที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นของตาราง 3 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 มีการพัฒนาทักษะทางสังคมสูงขึ้น โดยสามารถริเริ่มได้ ถามคำได้ 1-2 คำถาม และ จบการสนทนาได้ด้วยตนเอง

สรุป นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 นั้นสามารถริเริ่มการสนทนา และ จบการสนทนาได้ดี จะคล้ายกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ซึ่ง ในระยะจัดกระทำ B2 นั้นจะเห็นได้ว่าหลังจากที่กลุ่มเพื่อนเข้าใจและปรับตัวในการช่วยเหลือนักเรียนออทิสติกแล้ว นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ได้พัฒนาทักษะทางสังคมได้เป็นอย่างดี และก็เข้าใจว่าการเริ่มการทักทายนั้น ต้องเป็นฝ่ายกล่าวและโบกมือเพื่อที่จะทักทายกลุ่มเพื่อน ต่อมาคือสนับสนุนบทสนทนา ด้วยคำถาม 4 คำถาม พบว่าจำนวนคำถามที่เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 นั้น อยู่ที่ 1 คำถาม (ภาคผนวก ฅ ตาราง 9) ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนออทิสติกไม่คุ้นชินกับการสนทนาที่ต้องถามคำถามและรอคำตอบ เมื่อมีโอกาสที่จะจบการสนทนา ก็จะปฏิบัติทันทีเช่นเดียวกันกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 จะเห็นจากตารางที่ 8 คือคะแนนช่วงการจบบทสนทนา ซึ่งนักเรียนสามารถทำได้ดีมาก โดยที่ไม่ต้องชี้แนะและไม่ต้องอ่านบัตรกำกับกับการสนทนา และ ทุกครั้งที่มีการเริ่มระยะใหม่

นักเรียนออกทิสติกอาจต้องปรับตัวเช่นเดียวกับนักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 จากระยะ B2 ก่อนที่จะเริ่มระยะ C2 คือครั้งที่ 11 ที่นักเรียนออกทิสติกต้องเข้าไปถามคำถามเพื่อน นักเรียนล้มการทักทายที่เรียนรู้มาจากในระยะ B2 โดยนักเรียนออกทิสติกยืยงเวลาที่ต้องเข้าไปสนทนากับกลุ่มเพื่อนซึ่งต้องชี้แนะด้วยการสัมผัส โดยนักเรียนออกทิสติกอาจไม่คุ้นชินกับการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์จริงแม้ว่าจะมีการฝึกจากบทบาทสมมติและชี้แจงให้ทราบล่วงหน้าแล้ว แต่กลุ่มเพื่อนจะมีบทบาทมากในช่วงเปลี่ยนระยะเนื่องจากกลุ่มเพื่อนได้ทำการชี้แนะและแก้ไข พฤติกรรม ณ เวลาดังกล่าว มีผลเป็นอย่างมากในการปรับตัวของนักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 ดังจะเห็นได้จากคะแนนร้อยละที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นของตาราง 4 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนออกทิสติกคนที่ 2 มีการพัฒนาทักษะทางสังคมสูงขึ้น โดยสามารถริเริ่มได้ ถามคำได้ 1 คำถาม และ จบการสนทนาได้ด้วยตนเอง

โดยผลรวมของทักษะทางสังคมของนักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 ใช้เวลาทั้งหมด 12 วัน ในการพัฒนาพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม และ จบบทสนทนา จนถึงเกณฑ์ร้อยละ 50 ตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดเอาไว้ นักเรียนออกทิสติกคนที่ 2 ใช้เวลาทั้งหมด 9 วัน ในการพัฒนาพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม และ จบบทสนทนา จนถึงเกณฑ์ร้อยละ 50 ตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดเอาไว้ แสดงว่า ทักษะทางสังคมของนักเรียนออกทิสติกหลังได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่า ก่อนได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนออทิสติกที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญและมีใบรับรองแพทย์ โดยระบุว่า เป็นนักเรียนออทิสติก และไม่มีควมพิการซ้อน จำนวน 2 คน ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 12 แผน
2. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก

วิธีการดำเนินการทดลอง

- 1) ขอใบรับรองจริยธรรมการวิจัย หมายเลขข้อเสนอการวิจัย SWUE-447/2561E จากสถาบันยุทธศาสตร์ทางปัญญาและวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ภาคผนวก ฉ)
- 2) ประชุมนิเทศผู้ปกครองของนักเรียนออทิสติก ครูประจำชั้น และ ครูประกบ เพื่อทำการอธิบายขั้นตอนการทดลองและทำความเข้าใจถึงจุดประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์
- 3) ทำการคัดเลือกกลุ่มเพื่อน เพื่อเป็นคู่สนทนาและแก้ไขทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 3.1 อธิบายแผนการช่วยเหลือให้กับนักเรียนทุกคนในห้องเรียนที่มีนักเรียน ออทิสติกเรียนร่วม
 - 3.2 เปิดรับอาสาสมัครที่จะเป็นกลุ่มเพื่อนในการช่วยเหลือนักเรียนออทิสติก โดยความสมัครใจ

3.3 นำรายชื่อนักเรียนที่เป็นอาสาสมัครที่ได้จากการเสนอชื่อของครูประจำชั้น มาสัมภาษณ์เพื่อพิจารณาจากพฤติกรรมและทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อนักเรียนออทิสติก ซึ่งได้กลุ่มเพื่อน 4 คน ต่อนักเรียนออทิสติก 1 คน

3.4 ขออนุญาตและขอคำยินยอมจากผู้ปกครองของกลุ่มเพื่อน ในการฝึกนักเรียน ออทิสติก

4) เลือกผู้สังเกต โดยผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ร่วมสังเกตเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายและจุดมุ่งหมาย ของการวิจัย ลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องสังเกตตามนิยามศัพท์เฉพาะของทักษะการเข้าสังคม สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ และการบันทึกผลลงแบบสังเกต เพื่อให้ผู้ร่วมสังเกตเข้าใจตรงกัน และสามารถบันทึกได้อย่างถูกต้อง จากนั้นจะฝึกการสังเกตและบันทึกข้อมูล โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทดลองสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมาย โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง 1 คน และ กลุ่มเพื่อน 1 คนในชั้นเรียนเดียวกันกับนักเรียนออทิสติก 1 คน เป็นจำนวน 2 แผน โดยทดลองในช่วงเวลาพักในช่วงเช้า 2 วัน วันละ 1 แผน ในระหว่างการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตฝึกบันทึกผลในแบบสังเกต และได้ค่าความเชื่อมั่น (Interobserver Reliability) ร้อยละ 96.15 จึงเริ่มดำเนินการทดลอง

5) ผู้วิจัย กลุ่มเพื่อนและนักเรียนออทิสติกสร้างความคุ้นเคยกันก่อนดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยทำกิจกรรมกลุ่มโดยการให้เล่นร่วมกันหลังเลิกเรียน เป็นจำนวน 2 ครั้ง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ทักษะทางสังคมของของนักเรียนออทิสติกหลังได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

อภิปรายผล

จากการศึกษาการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ พบว่านักเรียนออทิสติกทั้ง 2 คนมีทักษะทางสังคมที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้

เนื่องมาจาก การสอนโดยด้วยกลุ่มเพื่อน เป็นวิธีการสอนอีกรูปแบบหนึ่งที่ใช้ในการพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกได้ เพราะ การสอนในรูปแบบนี้เป็นการสอนทักษะทางสังคมจากสถานการณ์จริงเพื่อให้นักเรียนรู้จักการสนทนาในชีวิตประจำวัน (ทวิศักดิ์ สิริรัตนเวธา, 2560) ทำให้นักเรียนออทิสติกได้รู้จักการเข้าสังคมโดยได้ตอบบทสนทนากับกลุ่มเพื่อน (Bambara, Chovanes, และคนอื่น ๆ, 2016) โดยสอดคล้องกับ ชาน (Chan และคนอื่น ๆ, 2009) ที่กล่าวไว้ว่า กลุ่มเพื่อนจะเป็นสื่อโดยเป็นตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม โดยการชี้แนะและเสริมพฤติกรรมให้กับนักเรียนออทิสติก โดยนักเรียนออทิสติกได้โอกาสที่จะเป็นฝ่ายริเริ่มที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสถานการณ์ปกติในชีวิตประจำวัน (Sperry. 2010: 256) และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Bambara, Cole, และคนอื่น ๆ (2016, น. 29) และ Koh (2013, น. 2) ที่ได้ทำการทดลองโดยการชักกลุ่มเพื่อนเพื่อฝึกทักษะทางสังคม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกเพิ่มสูงขึ้นมีการตอบสนองต่อการริเริ่มและการตอบคำถามที่ดีขึ้นด้วย

นอกจากนั้นการชักกลุ่มเพื่อนในการสอนทักษะทางสังคมแล้ว ยังใช้บทบาทสมมติในการสอนร่วมด้วย เพราะการที่ให้นักเรียนออทิสติกได้เตรียมตัวในสถานการณ์สมมติที่มีความใกล้เคียงก่อนที่จะไปทักทายกลุ่มเพื่อนในสถานการณ์จริง (นันทน์ภัส นิยมทรัพย์, 2560, น. 111) ทำให้นักเรียนออทิสติกสามารถปรับตัว และริเริ่มที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนได้อย่างเหมาะสม ซึ่ง สุพิน บุญชูวงศ์ (2538, น. 69) ได้กล่าวไว้ว่า เป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนในเรื่องของพฤติกรรม และผลการวิจัยในครั้งนี้ สอดคล้องกับ วุชระ หนูมงกุฎ (2558, น. 4) ที่ได้ทดลองการฝึกนักเรียนออทิสติกด้วยบทบาทสมมติกับการใช้ชุดภาพ เพื่อพัฒนาทักษะสังคม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักเรียนออทิสติกที่ได้รับการฝึกด้วยชุดภาพร่วมกับการแสดงบทบาทสมมตินั้น เข้าใจและสามารถเข้าสังคมได้เหมาะสม

จากตารางที่ 3 และ 4 จะเห็นได้ว่าคะแนนร้อยละของทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ของนักเรียนออทิสติกทั้ง 2 คน มีคะแนนที่ลดลง เนื่องมาจากนักเรียนออทิสติกต้องแสดงพฤติกรรมในระยะ C และ D เพิ่มขึ้นโดยระยะ B นั้นมีเพียงแค่ เรียกชื่อ โบกมือ และกล่าวสวัสดิ์ ซึ่งพฤติกรรมในระยะ B นั้นเป็น

พฤติกรรมที่นักเรียนออทิสติกคุ้นเคย ที่อาจต้องทำเป็นประจำทุกวัน แต่ทำไม่ได้ด้วยตนเอง ต้องได้รับการกระตุ้นด้วยวาจาจากครูประจำชั้นและครูคนอื่น ๆ พบนักเรียนได้รับสื่อคือบัตรกำกับการสนทนาแบบที่ 1 (ภาคผนวก ค) นักเรียนจึงคุ้นเคยและสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง เมื่อทดลองใน ระยะ B และเห็นว่านักเรียนออทิสติกสามารถปฏิบัติตามพฤติกรรมการริเริ่มการสนทนาได้แล้ว จึงเข้าสู่ระยะ C ที่นักเรียนออทิสติกนอกจากจะต้องริเริ่มการสนทนาแล้ว ยังคงต้องมีการถามคำถาม และจบการสนทนาด้วย นอกจากนั้นยังเปลี่ยนสื่อที่ใช้ร่วมกันคือ บัตรกำกับการสนทนาจากแบบที่ 1 ไปเป็นแบบที่ 2 (ภาคผนวก ค) จะเห็นได้ว่าจำนวนพฤติกรรมเพิ่มจาก 3 พฤติกรรม เป็น 8 พฤติกรรม ในระยะ C และ 8 พฤติกรรม เป็น 10 พฤติกรรม ในระยะ D ซึ่งพฤติกรรมที่เพิ่มขึ้นมีผลกับการปรับตัวของนักเรียนออทิสติกเป็นอย่างมาก แต่จากภาพประกอบที่ 3 จะเห็นได้ว่าคะแนนของนักเรียนออทิสติกเพิ่มขึ้น แสดงให้เห็นว่านักเรียนออทิสติกสามารถปรับตัวและมีทักษะสังคมที่สูงขึ้น และเนื่องจากการทดลองนี้ทำการบันทึกผลโดยการดูวิดีโอย้อนหลังและใช้ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยอีก 2 คน ทำให้การบันทึกและสรุปผลคะแนนต้องล่ากว่าที่กำหนด 1 วันทำให้การเปลี่ยนระยะ นั้นไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (ร้อยละ 50 เป็นจำนวน 3 ครั้ง)

เนื่องจากงานวิจัยในครั้งนี้ต้องใช้ความต่อเนื่องและมีข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลาที่สามารถทำได้ตอนเปิดภาคเรียนเท่านั้น (เนื่องจากต้องมีนักเรียนทั่วไปหรือกลุ่มเพื่อนเข้ามาช่วยด้วย) ทำให้ไม่สามารถทดลองในระยะ D2 นี้ได้ทันเวลาเนื่องจากปิดภาคเรียน จึงต้องยุติการทดลองไว้ในระยะ C2 เท่านั้น

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกได้ แต่ควรที่จะให้นักเรียนออทิสติกได้ฝึกเข้าสังคมกับกลุ่มเพื่อนอย่างต่อเนื่อง ก็จะมีผลทำให้เกิดเป็นทักษะที่ติดตัวให้กับนักเรียนออทิสติกต่อไปในอนาคต ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจสามารถนำเอาแนวทางการสอนนี้ไปพัฒนาให้เหมาะสมกับบริบทในแต่ละโรงเรียนได้ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับนำผลวิจัยไปใช้

1. สามารถนำ วิธีการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ไปพัฒนาทักษะทางสังคมด้านอื่นๆ ได้ด้วยเช่นกัน แต่นักเรียนออทิสติกจำเป็นต้องมีทักษะทางภาษาด้วย เช่น สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ เข้าใจและปฏิบัติตามคำสั่งได้
2. กลุ่มเพื่อนมีความสำคัญมาก ควรเลือกกลุ่มเพื่อนที่มีความตั้งใจที่จะช่วยเหลือนักเรียนออทิสติก และมีประสบการณ์ในการเรียนรู้ร่วมกันกับนักเรียนออทิสติก เพราะมีความคุ้นเคยทั้งนักเรียนออทิสติกและกลุ่มเพื่อน ทำให้ง่ายต่อการช่วยเหลือและพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก
3. ทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนระยะจัดกระทำ หรือ ขั้นตอนที่ไม่เหมือนเดิม ต้องให้เวลานักเรียนออทิสติกในการปรับตัวในสถานการณ์จริง โดยการชี้แจงล่วงหน้า ทั้งกลุ่มเพื่อนและนักเรียนออทิสติก
4. ควรขยายเวลาในการทดลองให้มีระยะเวลาที่นานขึ้นเพื่อให้นักเรียนออทิสติกคุ้นเคยและปรับตัวกับการสนทนาในระยะต่างๆ
5. การให้ข้อมูลย้อนกลับควรทำทุกครั้ง และควรนำข้อมูลดังกล่าวมาปรับปรุงในการเสริมพฤติกรรมในการแสดงบทบาทสมมติด้วย
6. จำนวนคำถามที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนออทิสติกคือ 2-3 คำถาม เพราะนักเรียนออทิสติกยังไม่คุ้นเคยกับการสนทนาที่ต้องใช้ระยะเวลานาน ต้องให้เวลานักเรียนออทิสติกในการปรับตัว

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งถัดไป

1. ควรศึกษาคุณภาพของบทสนทนา ที่ส่งผลกับการสื่อสาร เช่น ระยะเวลาในการสนทนา จำนวนประโยคที่สนทนากับกลุ่มเพื่อน เป็นต้น
2. ควรศึกษาการใช้วิธีการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติไปพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางสังคม
3. ควรศึกษาการใช้วิธีการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติในช่วงอายุอื่นๆ เช่น ปฐมวัย วัยรุ่น เป็นต้น

บรรณานุกรม

- Bambara, L. M., Chovanes, J., Thomas, A., และ Cole, C. L. (2016). Effective Peer-Mediated Strategies for Improving the Conversational Skills of Adolescents With Autism. *Perspectives of the ASHA Special Interest Groups*, 1, 29-36.
- Bambara, L. M., Cole, C. L., Kunsch, C., และ Tsai, S. C. (2016). A peer-mediated intervention to improve the conversational skills of high school students with Autism Spectrum Disorder. *Research in Autism Spectrum Disorders*, 27, 29-43.
- Bambara, L. M., Thomas, A., Chovanes, J., และ Cole, C. L. (2018). Peer-Mediated Intervention: Enhancing the Social Conversational Skills of Adolescents With Autism Spectrum Disorder. *TEACHING Exceptional Children*, 51(1), 7-17.
- Calhoon, M. B. (2005). Effects of a Peer-Mediated Phonological Skill and Reading Comprehension Program on Reading Skill Acquisition for Middle School Students with Reading Disabilities. *JOURNAL OF LEARNING DISABILITIES*, 38(5), 424-433.
- Chan, J. M., Lang, R., Rispoli, M., และ O'Reilly, M. (2009). Use of peer-mediated interventions in the treatment of autism spectrum disorders. *Research in Autism Spectrum Disorders*, 3, 876-889.
- Dunn, M., Shelnut, J., Ryan, J., และ Katsiyannis, A. (2017). A Systematic Review of Peer-Mediated Interventions on the Academic Achievement of Students with Emotional/Behavioral Disorders. *EDUCATION AND TREATMENT OF CHILDREN*, 40, 497-524.
- Gillian, P. (1987). *Role Play*. Great Clarendon: Oxford university.
- Goldstein, H., Kaczmarek, L., Pennington, R., และ Shafer, K. (2005). Peer-Mediated Intervention: Attending to Commenting on, and acknowledging the behavior of preschoolers with autism. *Journal of applied behavior analysis*, 25(2), 289-305.
- Kabashi, L., และ Epstein, A. (2017). Improving Social Initiations of Children with Autism using Video Self-Modeling with Video Feedback: A Case Study. *Journal of Educational and Social Research*, 7(2), 111-121.
- Kathleen, H., Kristie, P.-F., และ Brown, T. (2009). Peer-Mediated Intervention: An Effective,

- Inclusive Strategy for All Young Children. *Young Children*, 64(2), 43-49.
- Ke, F., and Moon, J. (2018). Virtual collaborative gaming as social skills training for high-functioning autistic children. *Special Issue: Serious Games, Education and Inclusion for Disabled People*, 49(4), 728-741.
- Koegel, R. L., Bradshaw, J. L., Ashbaugh, K., and Koegel, L. K. (2014). Improving question-asking initiations in young children with autism using pivotal response treatment. *Journal of Autism and Developmental Disorders*, 44(4), 816-827.
- Koh, H. (2013). *Peer-mediated inference making intervention for students with autism spectrum disorders*. UNIVERSITY OF CALIFORNIA, Los Angeles. (Special Education).
- Lee, S., Odom, S. L., and Loftin, R. (2007). Social Engagement with peer and stereotypic behavior of children with autism. *Journal of Positive Behavior Interventions*, 9(2), 67-79.
- Lindsay, B. (2013). Peer-Mediated Support Strategies. *Tennessee Department of Education*, 1-6.
- M, F. (1990). "Autism" in *Pediatric Primary Care*. Chicago: Year Book Medical Publishers Inc.
- Maheady, L., Harper, G. F., and Mallette, B. (2001). Peer-Mediated Instruction and Interventions and Students with Mild Disability. *Remedial and special education*, 22, 4-14.
- Matson, J. (2008). *Clinical Assessment and Intervention for Autism Spectrum Disorders* Elsevier Inc. Burlington: Oxford.
- Nikki, L. J., and Jolivet, K. (2016). Effects of Peer Mediated Instruction on the Oral Reading Fluency Skills of High School Aged Struggling Readers. *Insights into Learning Disabilities*, 13(1), 39-59.
- Parsons, S., and Mitchell, P. (2002). The potential of virtual reality in social skills training for people with autistic spectrum disorders School of Psychology. *Journal of Intellectual Disability Research University of Nottingham*, 46, 430-443.
- Shillingsburg, M. A., Valentino, A. L., Bowen, C. N., and Bradley, D. (2011). Teaching

- Children with Autism to Request Information. *Research in Autism Spectrum Disorders*, 5(1), 670-679.
- Sparfkin, R. P., Gershaw, N. J., และ Goldstein, P. A. (1993). *Social Skills for Mental Health: A Structured Learning Approach*. Washington: American Psychological Association.
- Sperry, L., Neitzel, J., และ Engelhardt-Wells, K. (2010). Peer-Mediated Instruction and Intervention Strategies for Students with Autism Spectrum Disorders. *Preventing School Failure*, 54(4), 256-264.
- Trottier, N., Kamp, L., และ Mirend, P. (2011). Effects of Peer-Mediated Instruction to Teach Use of Speech-Generating Devices to Students with Autism in Social Game Routines. *Augmentative and Alternative Communication*, 27(1), 26-39.
- Witwer, A., และ Lecavalier, L. (2008). Examining the validity of autism spectrum disorder subtypes. *Journal of Autism and Developmental Disorders*, 38(9), 1161-1624.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). การสอนทักษะทางสังคมให้กับเด็กที่ยังไม่มี. http://www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?NewsID=20060&Key=news_research
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กุลยา ก่อสุวรรณ. (2553). เด็กออทิสติก : สอนไม่ยากหากเข้าใจ ศูนย์พัฒนาเด็ก (R/CS). กรุงเทพฯ: สหมิตรพรินติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2551). ทักษะสังคมใครว่าไม่สำคัญ. <http://oknation.nationtv.tv/blog/kriengsak/2008/06/10/entry-2>
- ชาริณี หว่าจิ้น. (2548). การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในชั้นเรียนร่วมระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากกิจกรรมกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ., กรุงเทพฯ. (สารนิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ)).
- ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. (2560). พฤติกรรมแปลกๆ ของเด็กออทิสติก. <http://www.happyhomeclinic.com/au07-abnormalbeh.htm>
- ทีศนา แหมมณี. (2561). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นันทน์ภัส นิยมทรัพย์. (2560). ความรู้พื้นฐานด้านการเรียนการสอน. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นาถลดดา ตะวันกาญจนโชติ. (2559). ทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกวัยเรียน. วารสารการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต, 10(2), 1-21.
- นิทร เรืองดารกานนท์. (2551). เด็กออทิสติก-เด็กสมาธิสั้น. กรุงเทพฯ: โฮลิสติก พับลิชชิ่ง.
- เบญจมาศ พระธานี. (2554). ออทิสซึม: การสอนพูดและการรักษาบำบัดแบบสหสาขาวิทยาการ. ขอนแก่น: สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2546). วิธีการสอนเด็กออทิสติก. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พันธุ์ทิพย์ นิลพันธ์. (2558). การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกด้วยกิจกรรมประกอบอาหาร : กรณีศึกษาโรงเรียนวัดจันทนาราม จังหวัดจันทบุรี. วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์, 30(2).
- เพ็ญแข ลิมศิลา. (2540). การวินิจฉัยโรคออทิสซึม. กรุงเทพฯ: โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์.
- เพ็ญแข ลิมศิลา. (2545). ออทิสซึมในประเทศไทย : จากตำราสู่ประสบการณ์. เอกสารการบรรยายพิเศษ การประชุมระดับชาติเรื่อง ครู หมอ พ่อแม่ มิติแห่งการพัฒนาศักยภาพบุคคลออทิสติก. . กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รจนา ทรรทรานนท์. (2547). ลูกออทิสติกไม่พูดจะทำอย่างไร. กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.
- รจเรข แสงนิล. (2548). การศึกษาความสามารถในการรับรู้และเข้าใจอารมณ์คู่สนทนาในการใช้วิธีสอนอ่านจิตใจสำหรับเด็กออทิสติก. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ)).
- วัชระ หนุมงกุฎ. (2558). ผลของการใช้ชุดภาพร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก. *Veridian e-journal*, 8(2), 2689-2700.
- วินัดดา ปิยะศิลป์. (2537). คู่มือสำหรับพ่อแม่เด็กออทิสติก. กรุงเทพฯ: แปลน พับลิชชิ่ง.
- วีระ ไทยพานิช. (2555). 57 วิธีสอน 57 *ways to teach*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2548). จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน.
- สมทรง ต้นประเสริฐ. (2546). คู่มือคุณครูสำหรับช่วยเหลือเด็กออทิสติก. กรุงเทพฯ: สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี กลุ่มงานจิตเวชเด็กและวัยรุ่น.
- สันติ จันทวรรณ. (2560). พลังใจดี เริ่มที่มนารมย์. 11(30), 10-11.

สุพิน บุญชูวงศ์. (2538). หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
อัษฎลี สารรัตน์ะ. (2553). เปิดโลกอภิปสิก (ครั้งที่ 4). ขอนแก่น: คณังนนวนวิทยา.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้
กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1. ชื่อ - ชื่อสกุล ดร. รัชชกฤต เทียมธรรม
สถานที่ทำงาน โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์ บางเขน
สาขา ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนักเรียนออทิสติก
2. ชื่อ - ชื่อสกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ยุวดี วิริยาภูร
สถานที่ทำงาน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
สาขา ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนักเรียนออทิสติก
3. ชื่อ - ชื่อสกุล ดร. พงษ์ลิขิต เพชรผล
สถานที่ทำงาน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สาขา ผู้เชี่ยวชาญด้านแผนการสอน

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแผนการสอน

ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการแสดงบทบาทสมมติ

(สำหรับนักเรียนออทิสติก) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ครั้งที่ 1 ระยะจัดกระทำที่ 1 ชั้นริเริ่มการทักทาย

จุดประสงค์

เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนออทิสติกเข้าใจและรู้จักที่จะเป็นฝ่ายริเริ่มในการทักทายผู้อื่น

พฤติกรรมที่พึงประสงค์

1. นักเรียนออทิสติกสามารถเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนออทิสติกสามารถโบกมือทักทายคู่สนทนาของตนเองได้

การดำเนินกิจกรรม

กำหนดสถานการณ์

1. ครูชี้แจงให้นักเรียนออทิสติกเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อน โดยระบุสถานที่และเวลาที่เหมาะสมให้นักเรียนออทิสติกรับทราบ
2. ครูให้บัตรกำกับการสนทนากับนักเรียน (T1) และ ชี้ให้เห็นรายละเอียดของบัตรดังกล่าว

อุปกรณ์

1. ครูชี้แจงถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้นักเรียนออทิสติกรับทราบ
2. ให้นักเรียนทบทวนพฤติกรรมที่พึงประสงค์
3. ให้นักเรียนอ่านบัตรกำกับการสนทนา (T1)

การแสดงบทบาทสมมติ

1. สมมติบทบาทครูผู้สอนให้เป็นกลุ่มเพื่อน
2. ให้นักเรียนออทิสติกริเริ่มทักทายโดยใช้บัตรกำกับการสนทนา เริ่มจากพฤติกรรมดังนี้
 - 2.1 นักเรียนออทิสติกสามารถเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
 - 2.2 นักเรียนออทิสติกสามารถโบกมือทักทายคู่สนทนาของตนเองได้
3. ตัดบทการแสดงตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้
 - 3.1 นักเรียนได้ทำการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ครบถ้วน
 - 3.2 นักเรียนเข้าใจผิด ทำให้ไม่สามารถแสดงต่อไปได้
 - 3.2.1 ครูชี้แจงพฤติกรรมที่พึงประสงค์พร้อมให้นักเรียนทบทวน 1 รอบ
 - 3.2.2 ทำการแสดงบทบาทสมมติ ตามข้อ 2 ซ้ำ อย่างน้อย 1 รอบ

การให้ข้อเสนอแนะ

1. ครูให้รางวัลนักเรียนเป็นการให้แรงเสริม
2. ครูให้คำแนะนำในการพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในครั้งถัดไป
3. ครูชี้แจงให้นักเรียนออกทิสติกกับทราบถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในครั้งถัดไปคือ
 - กล่าวถ้อยคำทักทายยามเช้า เช่น สวัสดี เป็นไงบ้าง เป็นต้น
4. ครูย้ำเรื่องการที่นักเรียนต้องเป็นผู้เริ่มในการเข้าหากลุ่มเพื่อนตามสถานที่และเวลาที่นัดไว้

สื่อการสอน

1. บัตรกำกับการสนทนา (T1)

การประเมินผล

1. ประเมินผลโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม
2. ทำการบันทึกพฤติกรรมตามเวลาและสถานที่ที่ได้นัดกับกลุ่มเพื่อนเอาไว้

ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1. ให้ครูบันทึกพฤติกรรมนักเรียนเอาไว้ทุกครั้ง เพื่อนำไปชี้แจงและสอนกลุ่มเพื่อน
2. เมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ครบถ้วนทุกพฤติกรรมติดต่อกันอย่างน้อย 3 ครั้ง ให้เลื่อนแผนการสอนไปใช้ ระยะเวลาจัดกระทำที่ 2 ในครั้งถัดไป

แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการแสดงบทบาทสมมติ
(สำหรับนักเรียนออทิสติก) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ครั้งที่ 1 ระยะจัดกระทำที่ 1 ชั้นริเริ่มการทักทาย

จุดประสงค์

เพื่อให้กลุ่มเพื่อนชี้แนะให้นักเรียนออทิสติกเข้าใจและรู้จักที่จะเป็นฝ่ายริเริ่มในการทักทายผู้อื่น

พฤติกรรมที่พึงประสงค์

1. กลุ่มเพื่อนสามารถชี้แนะนักเรียนออทิสติกสามารถเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
2. กลุ่มเพื่อนสามารถชี้แนะนักเรียนออทิสติกให้โบกมือทักทายตนเองได้

การดำเนินกิจกรรม

กำหนดสถานการณ์

1. ครูชี้แจงว่านักเรียนออทิสติกจะเป็นผู้ริเริ่มในการทักทายเบื้องต้น ซึ่งครูจะระบุสถานที่และเวลาที่เหมาะสมให้กลุ่มเพื่อนรอนักเรียนออทิสติกเข้ามาทักทายตามกำหนด
2. ครูให้บัตรกำกับการสนทนากับนักเรียน (T1) และ ชี้ให้เห็นรายละเอียดของบัตรดังกล่าว

อุปกรณ์

1. ครูชี้แจงถึงจุดประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้กลุ่มเพื่อนรับทราบ
2. ให้นักเรียนทบทวนจุดประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์
3. ให้นักเรียนอ่านบัตรกำกับการสนทนา (T1)

การแสดงบทบาทสมมติ

1. สมมติบทบาทครูผู้สอนให้เป็นนักเรียนออทิสติก
2. ครูจะทำการแสดงบทบาทสมมติโดยแบ่งออกเป็น 2 สถานการณ์ดังนี้
 - 2.1 สถานการณ์ที่นักเรียนออทิสติกสามารถริเริ่มด้วยตนเองได้
 - 2.1.1 นักเรียนออทิสติกเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
 - 2.1.2 นักเรียนออทิสติกโบกมือทักทายคู่สนทนาของตนเอง
 - 2.2 สถานการณ์ที่นักเรียนออทิสติกไม่สามารถริเริ่มด้วยตนเอง
 - 2.2.1 กลุ่มเพื่อนกระตุ้นความสนใจให้กับนักเรียนออทิสติก
 - 2.2.2 กลุ่มเพื่อนชี้แนะนักเรียนออทิสติกอ่านบัตรกำกับการสนทนาด้วยวาจา
 - 2.2.3 กลุ่มเพื่อนชี้แนะนักเรียนออทิสติกอ่านบัตรกำกับการสนทนาด้วยการสัมผัส

2.2.4 กลุ่มเพื่อนชี้แนะนักเรียนออกทิสติกเมื่อทำทริยาไม่ถูกต้อง

3. ตัดบทการแสดตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

3.1 นักเรียนได้ทำการแสดพฤติกรรมที่พึงประสงค้ได้ครบถ้วน

3.2 นักเรียนเข้าใจผิด ทำให้ไม่สามารถแสดต่อไปได้

3.2.1 ครูชี้แจงพฤติกรรมที่พึงประสงค้พร้อมให้นักเรียนทบทวน 1 รอบ

3.2.2 ทำการแสดบทบาทสมมติ ตามข้อ 2 ช้า อย่างน้อย 1 รอบ

การให้ข้อเสนอแนะ

1. ครูให้รางวัลนักเรียนเป็นการให้แรงเสริม

2. ครูให้คำแนะนำในการพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค้และวิธีการชี้แนะในครั้งถัดไป

3. ครูชี้แจงให้กลุ่มเพื่อนทราบถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค้ของนักเรียนออกทิสติกในครั้งถัดไปคือ

- กล่าวถ้อยคำทักทายยามเช้า เช่น สวัสดี เป็นไงบ้าง เป็นต้น

4. ครูย้ำเรื่องการที่ให้นักเรียนออกทิสติกต้องเป็นผู้เริ่มในการเข้าหากลุ่มเพื่อน และ นักเรียนออกทิสติกไม่สามารถริเริ่มได้ ให้ใช้วิธีการชี้แนะตามที่ได้ฝึกในบทบาทสมมติ

สื่อการสอน

1. บัตรกำกับการสนทนา (T1)

การประเมินผล

1. ประเมินผลโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม

2. ทำการบันทึกพฤติกรรมตามเวลาและสถานที่ที่ได้นัดกับกลุ่มเพื่อนเอาไว้

ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1. ให้ครูนำบันทึกพฤติกรรมนักเรียนออกทิสติกมาประกอบการสอนทุกครั้ง

2. เมื่อนักเรียนสามารถแสดพฤติกรรมที่พึงประสงค้ได้ครบถ้วนทุกพฤติกรรมติดต่อกันอย่างน้อย

3 ครั้ง ให้เลื่อนแผนการสอนไปใช้ ระยะเวลาจัดกระทำที่ 2 ในครั้งถัดไป

แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการแสดงบทบาทสมมติ
(สำหรับนักเรียนออทิสติก) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ครั้งที่ 2 ระยะจัดกระทำที่ 1 ชั้นริเริ่มการทักทาย

จุดประสงค์

เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนออทิสติกเข้าใจและรู้จักที่จะเป็นฝ่ายริเริ่มในการทักทายผู้อื่น

พฤติกรรมที่พึงประสงค์

1. นักเรียนออทิสติกสามารถเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนออทิสติกสามารถโบกมือทักทายคู่สนทนาของตนเองได้
3. นักเรียนออทิสติกสามารถกล่าวถ้อยคำทักทายยามเช้าได้ เช่น สวัสดี เป็นไงบ้าง

การดำเนินกิจกรรม

กำหนดสถานการณ์

1. ครูชี้แจงให้นักเรียนออทิสติกเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อน โดยระบุสถานที่และเวลาที่เหมาะสมให้นักเรียนออทิสติกรับทราบ
2. ครูให้บัตรกำกับการสนทนากับนักเรียน (T1) และ ชี้ให้เห็นรายละเอียดของบัตรดังกล่าว

อุปกรณ์

1. ครูชี้แจงถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้นักเรียนออทิสติกรับทราบ
2. ให้นักเรียนทบทวนพฤติกรรมที่พึงประสงค์
3. ให้นักเรียนอ่านบัตรกำกับการสนทนา (T1)

การแสดงบทบาทสมมติ

1. สมมติบทบาทครูผู้สอนให้เป็นกลุ่มเพื่อน
2. ให้นักเรียนออทิสติกริเริ่มทักทายโดยใช้บัตรกำกับการสนทนา เริ่มจากพฤติกรรมดังนี้
 - 2.1 นักเรียนออทิสติกสามารถเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
 - 2.2 นักเรียนออทิสติกสามารถโบกมือทักทายคู่สนทนาของตนเองได้
 - 2.3 นักเรียนออทิสติกสามารถกล่าวถ้อยคำทักทายยามเช้าได้ เช่น สวัสดี เป็นไงบ้าง
3. ตัดบทการแสดงตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้
 - 3.1 นักเรียนได้ทำการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ครบถ้วน
 - 3.2 นักเรียนเข้าใจผิด ทำให้ไม่สามารถแสดงต่อไปได้
 - 3.2.1 ครูชี้แจงพฤติกรรมที่พึงประสงค์พร้อมให้นักเรียนทบทวน 1 รอบ

3.2.2 ทำการแสดงผลบทบาทสมมติ ตามข้อ 2 ข้างบน้อย 1 รอบ

การให้ข้อเสนอแนะ

1. ครูให้รางวัลนักเรียนเป็นการให้แรงเสริม
2. ครูให้คำแนะนำในการพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในครั้งถัดๆไป
3. ครูย้ำเรื่องการทำหน้าที่นักเรียนต้องเป็นผู้ริเริ่มในการเข้าหากลุ่มเพื่อนตามสถานที่และเวลาที่นัดไว้

สื่อการสอน

1. บัตรกำกับการสนทนา (T1)

การประเมินผล

1. ประเมินผลโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม
2. ทำการบันทึกพฤติกรรมตามเวลาและสถานที่ที่ได้นัดกับกลุ่มเพื่อนเอาไว้

ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1. ให้ครูบันทึกพฤติกรรมนักเรียนเอาไว้ทุกครั้ง เพื่อนำไปชี้แจงและสอนกลุ่มเพื่อน
2. เมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ครบถ้วนทุกพฤติกรรมติดต่อกันอย่างน้อย 3 ครั้ง ให้เลื่อนแผนการสอนไปใช้ ระยะเวลาจัดกระทำที่ 2 ในครั้งถัดไป

แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการแสดงบทบาทสมมติ

(สำหรับกลุ่มเพื่อน) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ครั้งที่ 2 ระยะจัดกระทำที่ 1 ชั้นริเริ่มการทักทาย

จุดประสงค์

เพื่อให้กลุ่มเพื่อนชี้แนะให้นักเรียนออกทิสติกเข้าใจและรู้จักที่จะเป็นฝ่ายริเริ่มในการทักทายผู้อื่น

พฤติกรรมที่พึงประสงค์

1. กลุ่มเพื่อนสามารถชี้แนะนักเรียนออกทิสติกสามารถเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
2. กลุ่มเพื่อนสามารถชี้แนะนักเรียนออกทิสติกให้ยกโบกมือทักทายตนเองได้
3. กลุ่มเพื่อนสามารถชี้แนะนักเรียนออกทิสติกให้กล่าวถ้อยคำทักทายยามเช้าได้ เช่น สวัสดี เป็นไงบ้าง เป็นต้น

การดำเนินกิจกรรม

กำหนดสถานการณ์

1. ครูชี้แจงว่านักเรียนออกทิสติกจะเป็นผู้ริเริ่มในการทักทายเบื้องต้น ซึ่งครูจะระบุสถานที่และเวลาที่เหมาะสมให้กลุ่มเพื่อนรอนักเรียนออกทิสติกเข้ามาทักทายตามกำหนด
2. ครูให้บัตรกำกับการสนทนากับนักเรียน (T1) และ ชี้ให้เห็นรายละเอียดของบัตรดังกล่าว

อุปกรณ์

1. ครูชี้แจงถึงจุดประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้กลุ่มเพื่อนรับทราบ
2. ให้นักเรียนทบทวนจุดประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์
3. ให้นักเรียนอ่านบัตรกำกับการสนทนา (T1)

การแสดงบทบาทสมมติ

1. สมมติบทบาทครูผู้สอนให้เป็นนักเรียนออกทิสติก
2. ครูจะทำการแสดงบทบาทสมมติโดยแบ่งออกเป็น 2 สถานการณ์ดังนี้
 - 2.1 สถานการณ์ที่นักเรียนออกทิสติกสามารถริเริ่มด้วยตนเองได้
 - 2.1.1 นักเรียนออกทิสติกเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
 - 2.1.2 นักเรียนออกทิสติกโบกมือทักทายคู่สนทนาของตนเอง
 - 2.1.3 นักเรียนออกทิสติกกล่าวถ้อยคำทักทายยามเช้าได้ เช่น สวัสดี เป็นไงบ้าง

<p>2.2 สถานการณ์ที่นักเรียนออกทิสติกไม่สามารถริเริ่มด้วยตนเอง</p> <ul style="list-style-type: none">2.2.1 กลุ่มเพื่อนกระตุ้นความสนใจให้กับนักเรียนออกทิสติก2.2.2 กลุ่มเพื่อนชี้แนะนักเรียนออกทิสติกอ่านบัตรกำกับการสนทนาด้วยวาจา2.2.3 กลุ่มเพื่อนชี้แนะนักเรียนออกทิสติกอ่านบัตรกำกับการสนทนาด้วยการสัมผัส2.2.4 กลุ่มเพื่อนชี้แนะนักเรียนออกทิสติกเมื่อทำกิจิรยาไม่ถูกต้อง <p>3. ตัดบทการแสดงตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none">3.1 นักเรียนได้ทำการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ครบถ้วน3.2 นักเรียนเข้าใจผิด ทำให้ไม่สามารถแสดงต่อไปได้<ul style="list-style-type: none">3.2.1 ครูชี้แจงพฤติกรรมที่พึงประสงค์พร้อมให้นักเรียนทบทวน 1 รอบ3.2.2 ทำการแสดงบทบาทสมมติ ตามข้อ 2 ช้า อย่างน้อย 1 รอบ
<p>การให้ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none">1. ครูให้รางวัลนักเรียนเป็นการให้แรงเสริม2. ครูให้คำแนะนำในการพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์และวิธีการชี้แนะในครั้งถัดๆไป3. ครูย้ำเรื่องการที่ให้นักเรียนออกทิสติกต้องเป็นผู้เริ่มในการเข้าหากลุ่มเพื่อน และ นักเรียนออกทิสติกไม่สามารถริเริ่มได้ ให้ใช้วิธีการชี้แนะตามที่ได้ฝึกในบทบาทสมมติ

สื่อการสอน

1. บัตรกำกับการสนทนา (T1)

การประเมินผล

1. ประเมินผลโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม
2. ทำการบันทึกพฤติกรรมตามเวลาและสถานที่ที่ได้นัดกับกลุ่มเพื่อนเอาไว้

ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1. ให้ครูนำบันทึกพฤติกรรมนักเรียนออกทิสติกมาประกอบการสอนทุกครั้ง
2. เมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ครบถ้วนทุกพฤติกรรมติดต่อกันอย่างน้อย 3 ครั้ง ให้เลื่อนแผนการสอนไปใช้ ระยะเวลาจัดกระทำที่ 2 ในครั้งถัดไป

แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการแสดงบทบาทสมมติ
(สำหรับนักเรียนออทิสติก) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ครั้งที่ 3 ระยะเวลาจัดกระทำที่ 1 ชั่วโมงเริ่มการทักทาย

จุดประสงค์

เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนออทิสติกเข้าใจและรู้จักที่จะเป็นฝ่ายริเริ่มในการทักทายผู้อื่น

พฤติกรรมที่พึงประสงค์

1. นักเรียนออทิสติกสามารถเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนออทิสติกสามารถโบกมือทักทายคู่สนทนาของตนเองได้
3. นักเรียนออทิสติกสามารถกล่าวถ้อยคำทักทายยามเช้าได้ เช่น สวัสดี เป็นไงบ้าง

การดำเนินกิจกรรม

กำหนดสถานการณ์

1. ครูชี้แจงให้นักเรียนออทิสติกเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อน โดยระบุสถานที่และเวลาที่เหมาะสมให้นักเรียนออทิสติกรับทราบ
2. ครูให้บัตรกำกับการสนทนากับนักเรียน (T1) และชี้ให้เห็นรายละเอียดของบัตรดังกล่าว

อุปกรณ์

1. ครูชี้แจงถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้นักเรียนออทิสติกรับทราบ
2. ให้นักเรียนทบทวนพฤติกรรมที่พึงประสงค์
3. ให้นักเรียนอ่านบัตรกำกับการสนทนา (T1)

การแสดงบทบาทสมมติ

1. สมมติบทบาทครูผู้สอนให้เป็นกลุ่มเพื่อน
2. ให้นักเรียนออทิสติกริเริ่มทักทายโดยใช้บัตรกำกับการสนทนา เริ่มจากพฤติกรรมดังนี้
 - 2.1 นักเรียนออทิสติกสามารถเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
 - 2.2 นักเรียนออทิสติกสามารถโบกมือทักทายคู่สนทนาของตนเองได้
 - 2.3 นักเรียนออทิสติกสามารถกล่าวถ้อยคำทักทายยามเช้าได้ เช่น สวัสดี เป็นไงบ้าง
3. ตัดบทการแสดงตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้
 - 3.1 นักเรียนได้ทำการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ครบถ้วน
 - 3.2 นักเรียนเข้าใจผิด ทำให้ไม่สามารถแสดงต่อไปได้

3.2.1 ครูชี้แจงพฤติกรรมที่พึงประสงค์พร้อมให้นักเรียนทบทวน 1 รอบ

3.2.2 ทำการแสดงบทบาทสมมติ ตามข้อ 2 ข้างบน้อย 1 รอบ

การให้ข้อเสนอแนะ

1. ครูให้รางวัลนักเรียนเป็นการให้แรงเสริม
2. ครูให้คำแนะนำในการพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในครั้งถัดๆไป
3. ครูย้ำเรื่องการทำหน้าที่นักเรียนต้องเป็นผู้ริเริ่มในการเข้าหากลุ่มเพื่อนตามสถานที่และเวลาที่นัดไว้

สื่อการสอน

1. บัตรกำกับการสนทนา (T1)

การประเมินผล

1. ประเมินผลโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม
2. ทำการบันทึกพฤติกรรมตามเวลาและสถานที่ที่ได้นัดกับกลุ่มเพื่อนเอาไว้

ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1. ให้ครูบันทึกพฤติกรรมนักเรียนเอาไว้ทุกครั้ง เพื่อนำไปชี้แจงและสอนกลุ่มเพื่อน
2. เมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ครบถ้วนทุกพฤติกรรมติดต่อกันอย่างน้อย 3 ครั้ง ให้เลื่อนแผนการสอนไปใช้ ระยะเวลาจัดกระทำที่ 2 ในครั้งถัดไป

แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการแสดงบทบาทสมมติ (สำหรับกลุ่มเพื่อน)

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ครั้งที่ 3 ระยะเวลาจัดกระทำที่ 1 ชั้นริเริ่มการทักทาย

จุดประสงค์

เพื่อให้กลุ่มเพื่อนชี้แนะให้นักเรียนออกทิสติกเข้าใจและรู้จักที่จะเป็นฝ่ายริเริ่มในการทักทายผู้อื่น

พฤติกรรมที่พึงประสงค์

1. กลุ่มเพื่อนสามารถชี้แนะนักเรียนออกทิสติกสามารถเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
2. กลุ่มเพื่อนสามารถชี้แนะนักเรียนออกทิสติกให้โบกมือทักทายตนเองได้
3. กลุ่มเพื่อนสามารถชี้แนะนักเรียนออกทิสติกให้กล่าวถ้อยคำทักทายยามเช้าได้

เช่น สวัสดี เป็นไงบ้าง เป็นต้น

การดำเนินกิจกรรม

กำหนดสถานการณ์

1. ครูชี้แจงว่านักเรียนออกทิสติกจะเป็นผู้ริเริ่มในการทักทายเบื้องต้น ซึ่งครูจะระบุสถานที่และเวลาที่เหมาะสมให้กลุ่มเพื่อนรอนักเรียนออกทิสติกเข้ามาทักทายตามกำหนด
2. ครูให้บัตรกำกับการสนทนากับนักเรียน (T1) และชี้ให้เห็นรายละเอียดของบัตรดังกล่าว

อุปกรณ์

1. ครูชี้แจงถึงจุดประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้กลุ่มเพื่อนรับทราบ
2. ให้นักเรียนทบทวนจุดประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์
3. ให้นักเรียนอ่านบัตรกำกับการสนทนา (T1)

การแสดงบทบาทสมมติ

1. สมมติบทบาทครูผู้สอนให้เป็นนักเรียนออกทิสติก
2. ครูจะทำการแสดงบทบาทสมมติโดยแบ่งออกเป็น 2 สถานการณ์ดังนี้
 - 2.1 สถานการณ์ที่นักเรียนออกทิสติกสามารถริเริ่มด้วยตนเองได้
 - 2.1.1 นักเรียนออกทิสติกเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง
 - 2.1.2 นักเรียนออกทิสติกโบกมือทักทายคู่สนทนาของตนเอง
 - 2.1.3 นักเรียนออกทิสติกกล่าวถ้อยคำทักทายยามเช้าได้ เช่น สวัสดี เป็นไงบ้าง
 - 2.2 สถานการณ์ที่นักเรียนออกทิสติกไม่สามารถริเริ่มด้วยตนเอง

- 2.2.1 กลุ่มเพื่อนกระตุ้นความสนใจให้กับนักเรียนออกทิสติก
- 2.2.2 กลุ่มเพื่อนชี้แนะนักเรียนออกทิสติกอ่านบัตรกำกับการสนทนาด้วยวาจา
- 2.2.3 กลุ่มเพื่อนชี้แนะนักเรียนออกทิสติกอ่านบัตรกำกับการสนทนาด้วยการสัมผัส
- 2.2.4 กลุ่มเพื่อนชี้แนะนักเรียนออกทิสติกเมื่อทำกิจิรยาไม่ถูกต้อง

3. ตัดบทการแสดงตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- 3.1 นักเรียนได้ทำการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ครบถ้วน
- 3.2 นักเรียนเข้าใจผิด ทำให้ไม่สามารถแสดงต่อไปได้
 - 3.2.1 ครูชี้แจงพฤติกรรมที่พึงประสงค์พร้อมให้นักเรียนทบทวน 1 รอบ
 - 3.2.2 ทำการแสดงบทบาทสมมติ ตามข้อ 2 ซ้ำ อย่างน้อย 1 รอบ

การให้ข้อเสนอแนะ

1. ครูให้รางวัลนักเรียนเป็นการให้แรงเสริม
2. ครูให้คำแนะนำในการพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์และวิธีการชี้แนะในครั้งถัดๆไป
3. ครูย้ำเรื่องการทำให้นักเรียนออกทิสติกต้องเป็นผู้เริ่มในการเข้าหากลุ่มเพื่อน และ นักเรียนออกทิสติกไม่สามารถริเริ่มได้ ให้ใช้วิธีการชี้แนะตามที่ได้ฝึกในบทบาทสมมติ

สื่อการสอน

1. บัตรกำกับการสนทนา (T1)

การประเมินผล

1. ประเมินผลโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม
2. ทำการบันทึกพฤติกรรมตามเวลาและสถานที่ที่ได้นัดกับกลุ่มเพื่อนเอาไว้

ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1. ให้ครูนำบันทึกพฤติกรรมนักเรียนออกทิสติกมาประกอบการสอนทุกครั้ง
2. เมื่อนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ครบถ้วนทุกพฤติกรรมติดต่อกันอย่างน้อย 3 ครั้ง ให้เลื่อนแผนการสอนไปใช้ ระยะเวลาจัดกระทำที่ 2 ในครั้งถัดไป

ภาคผนวก ค
สื่อที่เข้าร่วมกับแผนการสอนในงานวิจัย

สื่อที่ใช้ร่วมกับแผนการสอนในงานวิจัย

- 1) บัตรกำกับการสนทนา มีอยู่ทั้งหมด 2 แบบ โดย
แบบที่ 1 นั้นใช้ในระยะจัดกระทำ B
แบบที่ 2 นั้นใช้ในระยะจัดกระทำ C และ D

บัตรดังกล่าวมีขนาด 13x7 เซนติเมตร เคลือบด้วยพลาสติกลามิเนต โดยในแบบที่ 2 ให้เขียนประโยคที่นักเรียนออกทิสติกต้องเข้าไปสนทนากับกลุ่มเพื่อน โดยระยะจัดกระทำ C เขียน 2 ประโยค และระยะจัดกระทำ D เขียน 4 ประโยค เพื่อให้นักเรียนออกทิสติกสามารถอ่านได้และเป็นสื่อชี้้นำให้ทำตามขั้นตอนของการเข้าสังคม

- 2) แผ่นสัญลักษณ์สำหรับให้นักเรียนออกทิสติกยื่นสนทนา มีขนาดเท่ากับ A4 เคลือบด้วยพลาสติกลามิเนต ว่างที่พื้นให้นักเรียนออกทิสติกยื่นบนแผ่นดังกล่าว เพื่อให้นักเรียนออกทิสติกรู้จักการยื่นรักษาระยะห่างกับคู่สนทนาอย่างเหมาะสม

ภาคผนวก ง
ตารางสรุปหัวข้อและคำถามที่ใช้
ในแผนการสอนนักเรียนออกทิสติกและกลุ่มเพื่อน

ตาราง 5 สรุปหัวข้อและคำถามที่ใช้ในแผนการสอนนักเรียนออกทิสติกและกลุ่มเพื่อน

หัวข้อ	คำถามพื้นฐาน	ตัวอย่างคำถาม
เรื่องที่ 1 วันหยุดสุดสัปดาห์	Where - ที่ไหน	วันหยุดไปเที่ยวที่ไหน
	What - ทำอะไร	ไปทำอะไรบ้าง
	Who-ใคร	ไปกับใคร
	When - เมื่อไหร่	ไปวันไหน
	(T3) How - อย่างไร	ไปอย่างไร
	(T3) Why - ทำไม	-
เรื่องที่ 2 ปิดเทอม	Where - ที่ไหน	ปิดเทอมไปเที่ยวที่ไหน
	Who - ใคร	ไปกับใครบ้าง
	What - ทำอะไร	ไปทำอะไร
	When - เมื่อไหร่	ไปวันที่เท่าไหร่
	(T3) How - อย่างไร	ไปอย่างไร
	(T3) Why - ทำไม	-
เรื่องที่ 3 มื้อเย็นเมือวาน	Where - ที่ไหน	กินข้าวเย็นที่ไหน
	What - ทำอะไร	กินอะไรบ้าง
	Who-ใคร	กินข้าวกับใคร/ใครทำกับข้าว
	When - เมื่อไหร่	กินข้าวเย็นตอนกี่โมง
	(T3) Why - ทำไม	-
	(T3) How - อย่างไร	-
เรื่องที่ 4 สัตว์เลี้ยง	What - ทำอะไร	ที่บ้านเลี้ยงตัวอะไร
	When - เมื่อไหร่	ได้มาเมื่อไหร่
	Where - ที่ไหน	ชื่อที่ไหน
	Who-ใคร	ใครให้อาหาร/ใครซื้อ
	(T3) Why - ทำไม	ทำไมถึงชอบสัตว์ตัวนี้
	(T3) How - อย่างไร	-

ตาราง 5 (ต่อ)

หัวข้อ	คำถามพื้นฐาน	ตัวอย่างคำถาม
เรื่องที่ 5 เกมสตันอนพัก	What - ทำอะไร	ตอนพักเล่นอะไรกัน
	Who - ใคร	เล่นกับใครบ้าง
	Where - ที่ไหน	เล่นที่ไหน
	(T3) How - อย่างไร	เล่นอย่างไร
	When - เมื่อไหร่	-
	(T3) Why - ทำไม	-
เรื่องที่ 6 ไม่ชอบทานอะไร	What - ทำอะไร	ไม่ชอบกินอะไร
	When - เมื่อไหร่	เคยกินครั้งแรกตอนไหน
	Where - ที่ไหน	กินที่ไหน
	Who - ใคร	ใครพาไปกิน
	(T3) Why - ทำไม	ทำไมถึงไม่ชอบ
	(T3) How - อย่างไร	รสชาติเป็นอย่างไร
เรื่องที่ 7 กีฬาที่ชอบ	What - ทำอะไร	ชอบเล่นกีฬาอะไร
	(T3) Why - ทำไม	ทำไมถึงชอบ
	Where - ที่ไหน	เล่นที่ไหนได้บ้าง
	When - เมื่อไหร่	เล่นเมื่อไหร่
	Who - ใคร	เล่นกับใคร
	(T3) How - อย่างไร	มีกติกาอย่างไร
เรื่องที่ 8 การ์ตูนเรื่องโปรด	What - ทำอะไร	ชอบการ์ตูนเรื่องอะไร
	Who - ใคร	ในเรื่องชอบใคร
	(T3) Why - ทำไม	ทำไมถึงชอบ
	Where - ที่ไหน	ดูช่องไหน
	When - เมื่อไหร่	ฉายกี่โมง
	(T3) How - อย่างไร	-

ตาราง 5 (ต่อ)

หัวข้อ	คำถามพื้นฐาน	ตัวอย่างคำถาม
เรื่องที่ 9 งานอดิเรก	What - ทำอะไร	เวลาร่างทำอะไร
	(T3) Why - ทำไม	ทำไมถึงชอบ
	(T3) How - อย่างไร	ทำอย่างไร
	Where - ที่ไหน	ทำที่ไหน
	Who-ใคร	มีใครช่วยไหม
	When - เมื่อไหร่	-
เรื่องที่ 10 วิชาที่ชอบ	What - ทำอะไร	ชอบวิชาอะไร
	(T3) Why - ทำไม	ทำไมถึงชอบ
	Who-ใคร	ใครสอน
	Where - ที่ไหน	เรียนที่ไหน
	When - เมื่อไหร่	เรียนวันไหนบ้าง
	(T3) How - อย่างไร	-
เรื่องที่ 11 ขนมที่ชอบ	What - ทำอะไร	ขนมที่ชอบคืออะไร
	(T3) Why - ทำไม	ทำไมถึงชอบ
	(T3) How - อย่างไร	รสชาติเป็นอย่างไร
	Where - ที่ไหน	ซื้อที่ไหนได้บ้าง
	Who-ใคร	-
	When - เมื่อไหร่	-
เรื่องที่ 12 สถานที่ที่ชอบเที่ยว	Where - ที่ไหน	ชอบไปเที่ยวที่ไหน
	Who-ใคร	ไปกับใครบ้าง
	What - ทำอะไร	ไปทำอะไร
	When - เมื่อไหร่	ไปตอนไหนบ้าง
	(T3) Why - ทำไม	ทำไมถึงชอบ
	(T3) How - อย่างไร	ไปอย่างไร

ภาคผนวก จ
แบบประเมินพฤติกรรมกรเข้าสังคม

แบบประเมินพฤติกรรมกรเข้าสังคม

ชื่อ _____ เพื่อน _____ สถานที่ _____ วันที่ ____/____/____

เวลา ____ : ____ - ____ : ____ น. ครั้งที่ ____ หัวข้อ _____

คะแนน	คะแนนของพฤติกรรมกรเข้าสังคม
4	นักเรียนออกทิสติกแสดงพฤติกรรมดังกล่าวได้ด้วยตนเอง (ไม่อ่านบัตร) และเพื่อนไม่จำเป็นต้องชี้แนะ
3	นักเรียนออกทิสติกแสดงพฤติกรรมโดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา และเพื่อนไม่จำเป็นต้องชี้แนะ
2	นักเรียนออกทิสติกแสดงพฤติกรรมโดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา และเพื่อนใช้การชี้แนะด้วยวาจา
1	นักเรียนออกทิสติกอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา แต่ตอบไม่ตรงคำถามหรือทำทิสติกไม่ถูกต้อง และเพื่อนให้ทิสทวนและแก้ไขโดยการชี้แนะด้วยวาจา
0	นักเรียนออกทิสติกไม่ตอบสนองต่อการปฏิสัมพันธ์ มากกว่า 10 วินาที และเพื่อนจำเป็นต้องกระตุ้นโดยการชี้แนะแบบสัมผัส

กริยา	พฤติกรรม	คะแนนของพฤติกรรมกรเข้าสังคม					รายละเอียด
		4	3	2	1	0	
พูด	เรียกชื่อ	4	3	2	1	0	
ท่า	ไหว้	4	3	2	1	0	
พูด	สวัสดี	4	3	2	1	0	
พูด	คำถามที่ 1	4	3	2	1	0	
พูด	คำถามที่ 2	4	3	2	1	0	
พูด	คำถามที่ 3	4	3	2	1	0	
พูด	คำถามที่ 4	4	3	2	1	0	
ท่า	สบตา	4	3	2	1	0	
พูด	กล่าวลา	4	3	2	1	0	
ท่า	โบกมือลา	4	3	2	1	0	

หมายเหตุ

.....

ภาคผนวก จ
ข้อมูลของกลุ่มเพื่อนและนักเรียนอดีต

ข้อมูลของกลุ่มเพื่อนและนักเรียนออทิสติก

กลุ่มที่ 1

นักเรียนออทิสติก เป็นเพศหญิง ผอมสูง ชอบพูดเรื่องเดิมซ้ำๆ

กลุ่มเพื่อน ของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1

A - เพศหญิง ผอม สูง

B - เพศหญิง ผอม เตี้ย

C - เพศชาย สมส่วน สูงปานกลาง

D - เพศหญิง ผอม สูงปานกลาง

กลุ่มที่ 2

นักเรียนออทิสติก เป็นเพศชาย สมส่วน สูงปานกลาง ชอบเดินไปมาไม่มีจุดหมาย

กลุ่มเพื่อนของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2

E - เพศชาย ผอม สูงปานกลาง

F - เพศชาย ท้วม สูงปานกลาง

G - เพศชาย สมส่วน สูงปานกลาง

H - เพศชาย ผอม สูงปานกลาง

ภาคผนวก ช

บันทึกพฤติกรรมกรเข้าสังคมของนักเรียนออกทิสติก

นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 วันที่ 4 ระยะจัดกระทำ B1 กลุ่มเพื่อน A B

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(A) นักเรียนสามารถทำได้ดีมากสามารถทักทายได้โดยไม่ใช้บัตรกำกับการสนทนา โดยนักเรียนโบกมือทักทาย และพูดคำว่า "Hello" แต่ไม่ได้เรียกชื่อของนักเรียนคนที่ 1

(B) นักเรียนสามารถทำได้ดีมากสามารถทักทายได้โดยไม่ใช้บัตรกำกับการสนทนา โดยนักเรียนโบกมือทักทาย เรียกชื่อเพื่อน และพูดคำว่า "Hello" และมองหน้าสบตากลุ่มเพื่อนด้วย

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(A) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา แต่ไม่ได้ทักทายกลับ และไม่ได้ชี้แนะนักเรียนออทิสติกให้เรียกชื่อตนเอง

(B) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา เมื่อนักเรียนออทิสติกทักทายก็ทักทายกลับด้วยการโบกมือ และสอนนักเรียนออทิสติกด้วยบัตรกำกับการสนทนาในเรื่องของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในขั้นตอนการทักทาย 3 ขั้น รวมถึงพูดให้กำลังใจว่า "ดีแล้วๆ เก่งมากเลย"

นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 วันที่ 5 ระยะจัดกระทำ B1 กลุ่มเพื่อน B D

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(B) นักเรียนสามารถทำได้ดีมากสามารถทักทายได้โดยไม่ใช้บัตรกำกับการสนทนา โดยนักเรียนโบกมือทักทาย แต่ไม่ได้เรียกชื่อเพื่อน และพูดคำว่า "Hello" และมองหน้าสบตากลุ่มเพื่อนด้วย

(D) นักเรียนสามารถทำได้ดีมากสามารถทักทายได้โดยไม่ใช้บัตรกำกับการสนทนา โดยนักเรียนโบกมือทักทาย แต่ไม่ได้เรียกชื่อเพื่อน และพูดคำว่า "Hello" และมองหน้าสบตากลุ่มเพื่อนด้วย

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(B) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา เมื่อนักเรียนออทิสติกทักทายก็ทักทายกลับด้วยการโบกมือ เมื่อนักเรียนออทิสติกไม่ได้เรียกชื่อตนเองเลยชี้แนะว่า "ว่าสิมเรียกชื่อเราสิเปล่า" แล้วให้แก้ไขการทักทายใหม่ พบว่านักเรียนออทิสติกเรียกชื่อเพื่อนได้ถูกต้อง

(D) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา พูดทักทายกลับ แต่ไม่ได้ชี้แนะนักเรียนออทิสติกให้เรียกชื่อตนเอง

นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 วันที่ 6 ระยะเวลาจัดกระทำที่ B1 กลุ่มเพื่อน C

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(C) นักเรียนสามารถทำได้ดีมากสามารถทักทายได้โดยไม่ใช้บัตรกำกับการสนทนา โดยนักเรียนโบกมือทักทาย แต่ระดับของมืออยู่ที่ท้องของนักเรียน เรียกชื่อเพื่อน และพูดคำว่า "Hello" และมองหน้าสบตากลุ่มเพื่อน

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(C) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา พูดทักทายกลับ แต่ไม่ได้ชี้แนะนักเรียนออทิสติก ให้แก้ไขระดับของมือในการโบกมือทักทาย

*กลุ่มเพื่อนที่เหลือไปทำงานกลุ่มจึงเก็บข้อมูลได้คนเดียว

นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 วันที่ 7 ระยะเวลาจัดกระทำที่ B1 กลุ่มเพื่อน A B

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(A B) นักเรียนสามารถทำได้ดีมากสามารถทักทายได้โดยไม่ใช้บัตรกำกับการสนทนา โดยนักเรียนโบกมือทักทาย เรียกชื่อเพื่อน และพูดคำว่า "Hello" และมองหน้าสบตากลุ่มเพื่อนด้วย

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

- (A) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา โบกมือทักทายกลับ แต่ไม่ได้พูดทักทาย
- (B) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา พูดชื่อ และโบกมือทักทายกลับ

นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 วันที่ 7 ระยะเวลาจัดกระทำที่ B2 กลุ่มเพื่อน E H

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(E) นักเรียนไม่ได้อ่านบัตรกำกับการสนทนา ทำให้เดินไม่สนใจกลุ่มเพื่อน ประมาณ 3 วินาที จึงหันกลับไปทักทายกลุ่มเพื่อนตามที่นัดเอาไว้ มีพูดทบทวนตนเองและพูดเลียนด้วย

(H) นักเรียนไม่ได้อ่านบัตรกำกับการสนทนา แต่สามารถเดินเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อนได้ โดยพูดสวัสดี เรียกชื่อยกมือไหว้ และ โบกมือทักทาย

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(E) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา โบกมือและพูดทักทายกลับ แต่ไม่ได้แก้ไขหรือชี้แนะให้กับนักเรียน ออทิสติก

(H) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ไม่ได้ยิ้มแย้มทักทาย แต่มองหน้าสบตา โบกมือและพูดทักทายกลับ มีการแตะมือกันเล็กน้อยก่อนจบการทักทาย

นักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 วันที่ 8 ระยะเวลาจัดกระทำที่ C1 กลุ่มเพื่อน D B

พฤติกรรมของนักเรียนออกทิสติก

(D) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนเรียกเพียงแค่อชื่อ ไม่ได้โบกมือทักทายและพูดสวัสดี ในส่วนของคำถาม พื้นฐานนั้น นักเรียนออกทิสติกถามคำถามเพื่อน ครบ 2 คำถาม โดยอ่านคำถามจากบัตรกำกับการสนทนา และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออกทิสติกสบตาเพื่อน แต่ไม่ได้กล่าวลาและโบกมือลา

(B) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนไม่ได้ เรียกชื่อ โบกมือทักทายและพูดสวัสดี ต่อมาในส่วนของคำถาม พื้นฐานนั้น นักเรียนออกทิสติกถามคำถามเพื่อน ครบ 2 คำถาม โดยอ่านคำถามจากบัตรกำกับการสนทนา และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออกทิสติกสบตาเพื่อน แต่ไม่ได้กล่าวลาและโบกมือลา

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(D B) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออกทิสติก แต่ไม่ได้ชี้แนะให้แก้ไข ในขั้นตอนการทักทายและการจบบทสนทนา

นักเรียนออกทิสติกคนที่ 2 วันที่ 8 ระยะเวลาจัดกระทำที่ B2 กลุ่มเพื่อน F E

พฤติกรรมของนักเรียนออกทิสติก

(F) นักเรียนไม่ได้อ่านบัตรกำกับการสนทนา สามารถเดินเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อนได้ แต่ครั้งแรกพูดสวัสดีแล้ว พูดชื่อตนเอง ต่อมาประมาณ 2 วินาที นักเรียนออกทิสติกได้เรียกชื่อเพื่อน พูดสวัสดี ยกมือไหว้ และ โบกมือทักทาย

(E) นักเรียนไม่ได้อ่านบัตรกำกับการสนทนา ทำให้เดินไปรอบๆ ไม่สนใจที่จะทักทายกลุ่มเพื่อน

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(F) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา โบกมือลา ตกใจเล็กน้อยเมื่อได้ยินนักเรียนออกทิสติก พูดทวนชื่อตนเอง

(E) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา แต่นักเรียนออกทิสติกไม่ยอมทักทายกลุ่มเพื่อน

นักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 วันที่ 9 ระยะเวลาจัดกระทำที่ C1 กลุ่มเพื่อน C D

พฤติกรรมของนักเรียนออกทิสติก

(C) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนไม่ได้ เรียกชื่อ โบกมือทักทายและพูดสวัสดี ต่อมาในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียนออกทิสติกถามคำถามเพื่อน ครบ 2 คำถาม โดยอ่านคำถามจากบัตรกำกับการสนทนา แต่คำถามที่ 2 นักเรียนยื่นหนึ่งกลุ่มเพื่อนจึงชี้แนะโดยการชี้ให้อ่านบัตรกำกับการสนทนา และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออกทิสติกสบตาเพื่อน กล่าวลาและโบกมือลา

(D) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนโบกมือทักทายและพูดคำว่า "Hello" แต่ไม่ได้เรียกชื่อเพื่อน ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียนออกทิสติกถามคำถามเพื่อน ครบ 2 คำถาม โดยอ่านคำถามจากบัตรกำกับการสนทนา และการจบบทสนทนานั้นนักเรียน ออกทิสติกสบตาเพื่อน มีการอ่านบัตรกำกับการสนทนาและพูดเตือนตนเองให้กล่าวลา นักเรียนจึงกล่าวลาและโบกมือลาด้วยตนเอง

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(C) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออกทิสติก เมื่อนักเรียนออกทิสติกยื่นหนึ่งในคำถามที่ 2 กลุ่มเพื่อนจึงชี้แนะโดยการชี้ให้อ่านบัตรกำกับการสนทนา แต่ไม่ได้ชี้แนะให้แก้ไขในขั้นตอนการทักทาย

(D) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออกทิสติก โบกมือลา แต่ไม่ได้ชี้แนะให้แก้ไขในขั้นตอนการทักทาย

นักเรียนออกทิสติกคนที่ 2 วันที่ 9 ระยะเวลาจัดกระทำที่ B2 กลุ่มเพื่อน E F

พฤติกรรมของนักเรียนออกทิสติก

(E) นักเรียนไม่ได้อ่านบัตรกำกับการสนทนา แต่สามารถเดินเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อนได้ โดยพูดสวัสดี เรียกชื่อยกมือไหว้ และ โบกมือทักทาย

(F) นักเรียนไม่ได้อ่านบัตรกำกับการสนทนา แต่สามารถเดินเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อนได้ โดยพูดสวัสดี เรียกชื่อยกมือไหว้ และ โบกมือทักทาย

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(E) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา โบกมือลา และ ไม่ได้สนทนาอะไรเพิ่มเติม

(F) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา โบกมือลา และ ชี้แนะเล็กน้อยว่าไม่ต้องไหว้ แต่ให้เป็นการทักทายโดยการโบกมืออย่างเดียวแทน

นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 วันที่ 10 ระยะเวลาจัดกระทำที่ C1 กลุ่มเพื่อน B A

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(B) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนเรียกชื่อเพื่อนและพูดคำว่า "Hello" แต่ไม่ได้โบกมือทักทาย ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียนออทิสติกถามคำถามเพื่อน โดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนาพร้อมกับเพื่อนได้ชี้แนะด้วยวาจา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 2 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออทิสติกสบตาเพื่อน กล่าวลา และโบกมือลา โดยไม่อ่านจากบัตรกำกับการสนทนา

(A) ในขั้นตอนการทักทาย ได้โบกมือทักทายและพูดคำว่า "Hello" แต่ไม่ได้เรียกชื่อเพื่อน ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียนออทิสติกถามคำถามเพื่อน โดยนักเรียนอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 2 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออทิสติกสบตาเพื่อน กล่าวลา และโบกมือลาโดยไม่อ่านจากบัตรกำกับการสนทนา

*วันนี้นักเรียนอารมณ์ไม่ค่อยดี ไม่ยิ้มแย้มแจ่มใส ทำให้การสนทนาดูไม่เป็นธรรมชาติ

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(B) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออทิสติก ในส่วนของคำถามพื้นฐาน ได้ชี้แนะนักเรียนออทิสติกด้วยวาจา เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออทิสติก แต่ไม่ได้ชี้แนะให้แก้ไขในขั้นตอนการทักทาย

(A) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออทิสติก เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออทิสติก แต่ไม่ได้ชี้แนะให้แก้ไขในขั้นตอนการทักทาย

นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 วันที่ 10 ระยะเวลาจัดกระทำที่ B2 กลุ่มเพื่อน E

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(E) นักเรียนไม่ได้อ่านบัตรกำกับการสนทนา แต่สามารถเดินเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อนได้ โดยพูดสวัสดี เรียกชื่อยกมือไหว้ และ โบกมือทักทาย

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(E) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา พูดสวัสดีทักทายนักเรียนออทิสติก และโบกมือลาด้วย

*กลุ่มเพื่อนที่เหลือไปทำงานกลุ่มจึงเก็บข้อมูลได้คนเดียว

นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 วันที่ 11 ระยะเวลาจัดกระทำที่ C1 กลุ่มเพื่อน B A

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(B) ในขั้นตอนการทักทาย ได้โบกมือทักทายและพูดคำว่า "Hello" แต่ไม่ได้เรียกชื่อเพื่อน ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียนออทิสติกถามคำถามเพื่อน โดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนาพร้อมกับเพื่อนได้ชี้และด้วยวาจา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 2 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียน กลุ่มเพื่อนต้องชี้และด้วยวาจา นักเรียนจึงสามารถ กล่าวลา และโบกมือลาได้ครบถ้วน

(A) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนเรียกแค่ชื่อเพื่อนอย่างเดียว เพื่อนเลยชี้แนะว่าต้องโบกมือและพูดคำว่า "Hello" ด้วย ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียนออทิสติกถามคำถามเพื่อน โดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนาพร้อมกับเพื่อนได้ชี้และด้วยวาจา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 2 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียน กลุ่มเพื่อนต้องชี้และด้วยวาจา นักเรียนจึงสามารถกล่าวลา และโบกมือลาได้ครบถ้วน

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(B) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออทิสติก ในส่วนของคำถามพื้นฐาน ได้ชี้และนักเรียนออทิสติกด้วยวาจา เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออทิสติก แต่ไม่ได้ชี้แนะให้แก้ไขในขั้นตอนการทักทาย

(A) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา เมื่อนักเรียนออทิสติกไม่ได้โบกมือและทักทาย จึงแก้ไข โดยการชี้และด้วยวาจา ในส่วนของคำถามพื้นฐาน ได้ตอบคำถามของนักเรียนออทิสติก เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออทิสติก

นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 วันที่ 11 ระยะเวลาจัดกระทำที่ C2 กลุ่มเพื่อน E H

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(E) นักเรียนไม่ได้อ่านบัตรกำกับการสนทนา ทำให้ไม่สามารถเดินเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อนได้ โดยกลุ่มเพื่อนต้องชี้แนะโดยการชี้ให้ดูบัตรกำกับการสนทนา นักเรียนจึงพูดตามและไม่ได้ดำเนินขั้นตอนในการจบการสนทนา

(H) นักเรียนไม่ได้อ่านบัตรกำกับการสนทนา ทำให้ไม่สามารถเดินเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อนได้ โดยกลุ่มเพื่อนต้องชี้แนะโดยการชี้ให้ดูบัตรกำกับการสนทนาแต่ก็ยังไม่สามารถสนทนาได้ และเดินไปที่อื่น

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(E) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ สวมผ้าปิดปาก มองหน้าสบตา เมื่อเห็นนักเรียนออทิสติกไม่ริเริ่มการสนทนา จึงได้ทำการชี้แนะด้วยการสัมผัสและสอนการใช้บัตรกำกับการสนทนา

(E) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ มองหน้าสบตา เมื่อเห็นนักเรียนออทิสติกไม่ริเริ่มการสนทนา จึงได้ทำการชี้แนะด้วยการสัมผัสและสอนการใช้บัตรกำกับการสนทนา

นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 วันที่ 12 ระยะเวลาจัดกระทำที่ D1 กลุ่มเพื่อน B A

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(B) ในขั้นตอนการทักทาย ได้โบกมือทักทายและพูดคำว่า "Hello" แต่ไม่ได้เรียกชื่อเพื่อน ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียน ออทิสติกถามคำถามเพื่อน โดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนาพร้อมกับเพื่อนได้ชี้แนะด้วยวาจา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 4 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียน กลุ่มเพื่อนต้องชี้แนะด้วยวาจา นักเรียนจึงสามารถ กล่าวลา และโบกมือลาได้ครบถ้วน

(A) ในขั้นตอนการทักทาย ได้โบกมือทักทายและเรียกชื่อเพื่อน ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียน ออทิสติกถามคำถามเพื่อน โดยนักเรียนอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 4 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออทิสติกสบตาเพื่อน กล่าวลา และโบกมือลาโดยไม่อ่านจากบัตรกำกับการสนทนา

*วันนี้มีกิจกรรมที่ลานกว้างก่อนเก็บข้อมูลวิจัย ทำให้นักเรียนดูเห็นเหนื่อย ทำให้การสนทนาไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(B) กลุ่มเพื่อนได้ยื่นรอ ดูเหนื่อย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออทิสติก ในส่วนของคำถามพื้นฐานได้ชี้แนะนักเรียนออทิสติกด้วยวาจาและจับมือชี้ให้อ่านที่บัตรกำกับการสนทนา รวมถึงบอกให้นักเรียนออทิสติกพูดเสียงดังขึ้น เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออทิสติก แต่ไม่ได้ชี้แนะให้แก้ไขในขั้นตอนการทักทาย

(A) กลุ่มเพื่อนได้ยื่นรอ ดูเหนื่อย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออทิสติก ในส่วนของคำถามพื้นฐานได้ชี้แนะนักเรียนออทิสติกด้วยวาจาและจับมือชี้ให้อ่านที่บัตรกำกับการสนทนา รวมถึงคอยสะกิดให้นักเรียนออทิสติกสนใจ เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออทิสติก

นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 วันที่ 12 ระยะเวลาจัดกระทำที่ C2 กลุ่มเพื่อน G F

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(G) นักเรียนออทิสติกไม่ได้อ่านบัตรกำกับการสนทนา ทำให้ไม่สามารถริเริ่มการสนทนากับกลุ่มเพื่อนได้ โดยกลุ่มเพื่อนต้องชี้แนะโดยการชี้ให้ดูบัตรกำกับการสนทนา นักเรียนได้พูดตามเพื่อน ในการจบบทสนทนานั้นนักเรียน ออทิสติกสบตา กล่าวลา และโบกมือลาตามเพื่อน

(F) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนออทิสติกได้เรียกชื่อเพื่อนอย่างเดียว ไม่ได้โบกมือทักทายและกล่าวสวัสดิ์ ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียน ออทิสติกถามคำถามเพื่อน โดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 2 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออทิสติกสบตา กล่าวลา และโบกมือลาได้ครบถ้วน

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(G) กลุ่มเพื่อนได้ยื่นรอ มองหน้าสบตา เมื่อเห็นว่านักเรียนออทิสติกไม่ได้ริเริ่มสนทนา จึงเป็นฝ่ายเริ่มก่อน จากนั้นจึงสอนให้นักเรียนรู้จักการใช้บัตรกำกับการสนทนา และโบกมือและพูดลาเป็นตัวอย่างให้กับนักเรียนออทิสติก

(F) กลุ่มเพื่อนได้ยื่นรอ มองหน้าสบตา และได้สอนนักเรียนออทิสติกใช้บัตรกำกับการสนทนาแต่ผู้วิจัยเห็นว่านักเรียนออทิสติกกำลังจะริเริ่มด้วยตนเอง จึงให้สัญญาณ กลุ่มเพื่อนจึงหยุดและรอคอยนักเรียนออทิสติกเป็นฝ่ายทักทาย เมื่อจบบทสนทนางroupเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออทิสติก

นักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 วันที่ 13 ระยะจัดกระทำที่ D3 กลุ่มเพื่อน A

พฤติกรรมของนักเรียนออกทิสติก

(A) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนออกทิสติกโบกมือทักทาย แต่ไม่ได้กล่าวทักทายและเรียกชื่อเพื่อน ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียนออกทิสติกถามคำถามเพื่อน โดยนักเรียนอ่านจากบัตรกำกับการสนทนาพร้อมกับเพื่อนได้ ชี้แนะด้วยวาจาและสัมผัส นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 4 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออกทิสติกสบตาเพื่อน กล่าวลา และโบกมือลาโดยไม่อ่านจากบัตรกำกับการสนทนา

*วันนี้นักเรียนอารมณ์ไม่ค่อยคงที่ ทำให้ไม่มีสมาธิในการสนทนาเท่าที่ควร

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(A) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา เมื่อนักเรียนออกทิสติกถามคำถามพื้นฐานไม่ครบถ้วน จึงแก้ไขโดยการชี้แนะด้วยวาจา ชี้นำไปที่บัตรกำกับการสนทนา และสัมผัสเมื่อนักเรียนออกทิสติกเมื่อไม่มีสมาธิ เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออกทิสติก

*ในช่วงนี้ นักเรียนส่วนใหญ่ได้ลาป่วยเนื่องจากใช้หวัดสายพันธุ์ A ระบาด

นักเรียนออกทิสติกคนที่ 2 วันที่ 13 ระยะจัดกระทำที่ C2 กลุ่มเพื่อน G H

พฤติกรรมของนักเรียนออกทิสติก

(G H) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนออกทิสติกได้เรียกชื่อเพื่อน และ โบกมือทักทาย แต่ไม่ได้กล่าวสวัสดิ ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น กลุ่มเพื่อนได้ชี้แนะนักเรียนด้วยวาจาและชี้ให้ดูในบัตรกำกับการสนทนา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 2 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออกทิสติกสบตา กล่าวลา และโบกมือลาได้ครบถ้วน

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(G H) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออกทิสติก ในส่วนของคำถามพื้นฐาน ได้ชี้แนะนักเรียนออกทิสติกด้วยวาจาและชี้ให้อ่านที่บัตรกำกับการสนทนา เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออกทิสติก แต่ไม่ได้ชี้แนะให้แก้ไขในขั้นตอนการทักทาย

นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 วันที่ 14 ระยะเวลาจัดกระทำที่ D1 กลุ่มเพื่อน B C

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(B) ในขั้นตอนการทักทาย ได้โบกมือทักทายและเรียกชื่อเพื่อน แต่ไม่ได้ทักทายว่า “Hello” ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียน ออทิสติกถามคำถามเพื่อน โดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนาร่วมกับเพื่อนได้ชี้แนะด้วยวาจา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 4 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออทิสติกสบตา กล่าวลา และโบกมือลาได้ครบถ้วน

(C) ในขั้นตอนการทักทาย ได้โบกมือทักทายและพูดคำว่า “Hello” แต่ไม่ได้เรียกชื่อเพื่อน ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียน ออทิสติกถามคำถามเพื่อน โดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนาร่วมกับเพื่อนได้ชี้แนะด้วยวาจา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 4 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียน กลุ่มเพื่อนต้องชี้แนะด้วยวาจา นักเรียนจึงสามารถ กล่าวลา และโบกมือลาได้ครบถ้วน

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(B) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา เมื่อนักเรียนออทิสติกยื่นนิ้ว ชูวงถามคำถามพื้นฐาน จึงแก้ไขโดยการชี้แนะด้วยวาจา เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออทิสติก

(C) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออทิสติก ในส่วนของคำถามพื้นฐาน ได้ชี้แนะนักเรียนออทิสติกด้วยวาจาและชี้ให้อ่านที่บัตรกำกับการสนทนา เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออทิสติก แต่ไม่ได้ชี้แนะให้แก้ไขในขั้นตอนการทักทาย

นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 วันที่ 14 ระยะเวลาจัดกระทำที่ C2 กลุ่มเพื่อน G F

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

(G) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนออทิสติกได้เรียกชื่อเพื่อน และ กล่าวคำทักทาย แต่ไม่ได้โบกมือทักทาย ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น กลุ่มเพื่อนได้ชี้แนะนักเรียนด้วยวาจาและชี้ให้ดูในบัตรกำกับการสนทนา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 2 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออทิสติกสบตา กล่าวลา และโบกมือลาได้ครบถ้วน

(F) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนออทิสติกได้เรียกชื่อเพื่อน กล่าวคำทักทาย และโบกมือทักทายครบถ้วน ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น กลุ่มเพื่อนได้ชี้แนะนักเรียนด้วยวาจาและชี้ให้ดูในบัตรกำกับการสนทนา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 2 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออทิสติกสบตา กล่าวลา และโบกมือลาได้ครบถ้วน

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(G F) กลุ่มเพื่อนได้ยินรอ ยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออทิสติก ในส่วนของคำถามพื้นฐาน ได้ชี้แนะนักเรียนออทิสติกด้วยวาจาและชี้ให้อ่านที่บัตรกำกับการสนทนา เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออทิสติก

นักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 วันที่ 15 ระยะเวลาจัดกระทำที่ D1 กลุ่มเพื่อน A C

พฤติกรรมของนักเรียนออกทิสติก

(A C) ในขั้นตอนการทักทาย ได้โบกมือทักทายและพูดคำว่า "Hello" แต่ไม่ได้เรียกชื่อเพื่อน ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น นักเรียน ออกทิสติกถามคำถามเพื่อน โดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนาร่วมกับเพื่อนได้ชี้แนะด้วยวาจา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 4 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียน กลุ่มเพื่อนต้องชี้แนะด้วยวาจา นักเรียนจึงสามารถ กล่าวลา และโบกมือลาได้ครบถ้วน

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(A C) กลุ่มเพื่อนได้ยื่นรอยยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออกทิสติก ในส่วนของคำถามพื้นฐาน ได้ชี้แนะนักเรียนออกทิสติกด้วยวาจาและชี้ให้อ่านที่บัตรกำกับการสนทนา เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออกทิสติก แต่ไม่ได้ชี้แนะให้แก้ไขในขั้นตอนการทักทาย

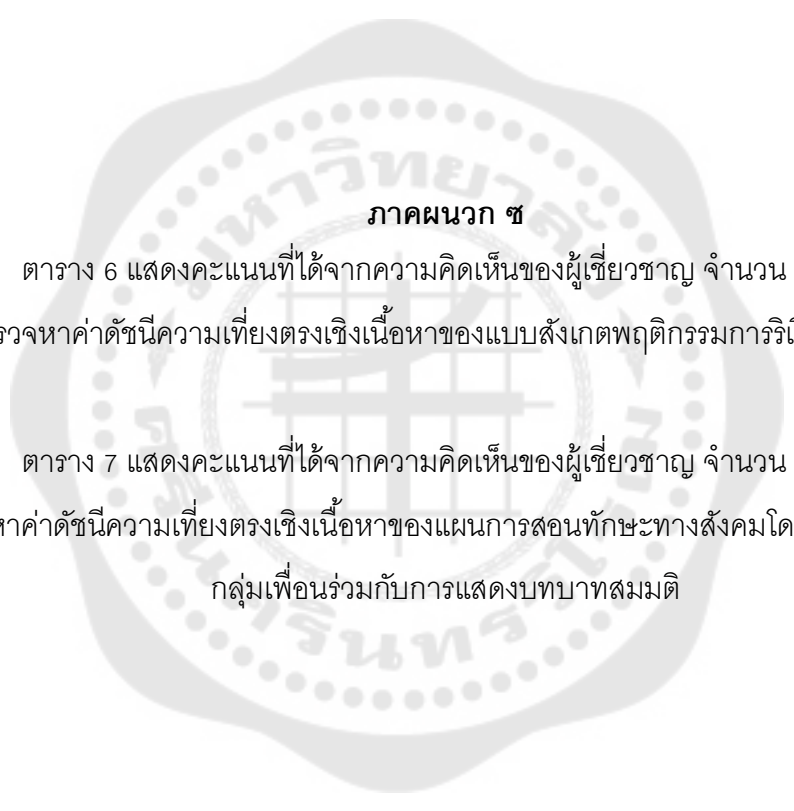
นักเรียนออกทิสติกคนที่ 2 วันที่ 15 ระยะเวลาจัดกระทำที่ D2 กลุ่มเพื่อน G F

พฤติกรรมของนักเรียนออกทิสติก

(G F) ในขั้นตอนการทักทาย นักเรียนออกทิสติกได้เรียกชื่อเพื่อน กล่าวคำทักทาย และโบกมือทักทายครบถ้วน ในส่วนของคำถามพื้นฐานนั้น กลุ่มเพื่อนได้ชี้แนะนักเรียนด้วยวาจาและชี้ให้ดูในบัตรกำกับการสนทนา นักเรียนจึงถามคำถามได้ครบ 2 คำถาม และการจบบทสนทนานั้นนักเรียนออกทิสติกสบตา กล่าวลา และโบกมือลาได้ครบถ้วน

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน

(G F) กลุ่มเพื่อนได้ยื่นรอยยิ้มแย้มทักทาย มองหน้าสบตา ตอบคำถามนักเรียนออกทิสติก ในส่วนของคำถามพื้นฐาน ได้ชี้แนะนักเรียนออกทิสติกด้วยวาจาและชี้ให้อ่านที่บัตรกำกับการสนทนา เมื่อจบบทสนทนาเพื่อนได้โบกมือและกล่าวลานักเรียนออกทิสติก

ภาคผนวก ซ

ตาราง 6 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน
ที่ตรวจหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสังเกตพฤติกรรมการริเริ่มเข้าสู่สังคม

ตาราง 7 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน
ที่ตรวจหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้
กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ตาราง 6 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสังเกตพฤติกรรมการริเริ่มเข้าสังคม

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
2	0	+1	+1	+2	0.67	นำไปใช้ได้
3	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
4	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
5	+1	0	+1	+2	0.67	นำไปใช้ได้
6	+1	0	+1	+2	0.67	นำไปใช้ได้
7	+1	0	+1	+2	0.67	นำไปใช้ได้
8	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
9	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
10	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

ตาราง 7 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
2	+1	+1	0	+2	0.67	นำไปใช้ได้
3	+1	+1	0	+2	0.67	นำไปใช้ได้
4	+1	+1	0	+2	0.67	นำไปใช้ได้
5	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
6	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
7	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
8	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
9	+1	+1	0	+2	0.67	นำไปใช้ได้
10	+1	+1	0	+2	0.67	นำไปใช้ได้
11	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
12	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
13	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
14	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
15	+1	+1	0	+2	0.67	นำไปใช้ได้
16	+1	+1	0	+2	0.67	นำไปใช้ได้
17	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
18	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
19	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
20	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
21	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
22	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

ตาราง 7 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	ผู้เชี่ยวชาญ					
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
23	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
24	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
25	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
26	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
27	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
28	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
29	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
30	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
31	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
32	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
33	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
34	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
35	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
36	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
37	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
38	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
39	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
40	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
41	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
42	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
43	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
44	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
45	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
46	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

ตาราง 7 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	ผู้เชี่ยวชาญ					
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
46	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
47	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
48	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
49	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
50	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
51	-1	+1	+1	+1	0.33	ไม่สามารถนำไปใช้ได้
52	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
53	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
54	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
55	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
56	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
57	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
58	+1	+1	0	+2	0.67	นำไปใช้ได้
59	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
60	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
61	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
62	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

ภาคผนวก ฅ

ตาราง 8 แสดงคะแนนทักษะสังคม 3 ระยะเวลาจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1

ตาราง 9 แสดงคะแนนทักษะสังคม 2 ระยะเวลาจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์และการแปลความหมายเป็นที่เข้าใจตรงกับ ผู้วิจัยจึงขอกำหนด สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

B11 แทน พฤติกรรมการเรียกชื่อเพื่อน

B12 แทน พฤติกรรมการโบกมือทักทาย

B13 แทน พฤติกรรมการกล่าวทักทาย

Q1 แทน พฤติกรรมการถามคำถามที่ 1

Q2 แทน พฤติกรรมการถามคำถามที่ 2

Q3 แทน พฤติกรรมการถามคำถามที่ 3

Q4 แทน พฤติกรรมการถามคำถามที่ 4

B21 แทน พฤติกรรมการสบตา

B22 แทน พฤติกรรมการกล่าวลา

B23 แทน พฤติกรรมการโบกมือลา

เกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

0 คะแนน หมายถึง นักเรียนออกทัศนคติไม่ตอบสนองต่อการปฏิสัมพันธ์ มากกว่า 10 วินาที และเพื่อนจำเป็นที่จะต้องกระตุ้นโดยการชี้แนะแบบสัมผัส

1 คะแนน หมายถึง นักเรียนออกทัศนคติอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา แต่ตอบไม่ตรงคำถามหรือทำกิริยาไม่ถูกต้อง และเพื่อนให้ทบทวนและแก้ไขโดยการชี้แนะด้วยวาจา

2 คะแนน หมายถึง นักเรียนออกทัศนคติแสดงพฤติกรรมโดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา และเพื่อนใช้การชี้แนะด้วยวาจา

3 คะแนน หมายถึง นักเรียนออกทัศนคติแสดงพฤติกรรมโดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา และเพื่อนไม่จำเป็นต้องชี้แนะ

4 คะแนน หมายถึง นักเรียนออกทัศนคติแสดงพฤติกรรมดังกล่าวได้ด้วยตนเอง (ไม่อ่านบัตร) และเพื่อนไม่จำเป็นต้องชี้แนะ

ตาราง 8 แสดงคะแนนทักษะสังคม 3 ระยะเวลาจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1

ระยะ	ครั้งที่	B11	B12	B13	Q1	Q2	Q3	Q4	B21	B22	B23
ระยะจัด กระทำ B1	4	0	4	4	-	-	-	-	-	-	-
		4	4	4	-	-	-	-	-	-	-
	5	0	4	4	-	-	-	-	-	-	-
		0	4	4	-	-	-	-	-	-	-
	6*	4	4	4	-	-	-	-	-	-	-
	7	4	4	4	-	-	-	-	-	-	-
		4	4	4	-	-	-	-	-	-	-
ระยะจัด กระทำ C1	8	4	0	0	3	3	-	-	4	0	0
		0	0	0	3	3	-	-	4	0	0
	9	0	0	0	3	2	-	-	4	1	1
		0	4	4	3	3	-	-	4	3	3
	10	4	0	4	3	3	-	-	4	4	4
		0	4	4	3	3	-	-	4	4	4
	11	3	4	4	3	2	-	-	2	4	4
	4	2	2	3	3	-	-	4	4	4	
ระยะจัด กระทำ D1	12	0	4	4	1	1	1	1	1	4	4
		4	4	0	4	3	1	1	4	4	4
	13*	0	4	0	4	3	2	1	4	4	4
		0	4	4	4	1	1	1	4	4	4
	14	4	4	4	4	2	2	2	4	4	4
		0	4	4	4	3	1	2	4	4	4
	15	0	4	4	4	4	1	0	4	4	4

*นักเรียนออทิสติกเข้าหักหายกลุ่มเพื่อน 1 ครั้ง เนื่องจากกลุ่มเพื่อนที่เหลือติดภารกิจ หรือ ลาป่วย ในวันนั้นๆ (ภาคผนวก ข)

ตาราง 9 แสดงคะแนนทักษะสังคม 2 ระยะเวลาจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2

ระยะ	ครั้งที่	B11	B12	B13	Q1	Q2	Q3	Q4	B21	B22	B23
ระยะจัด กระทำ B2	7	0	1	1	-	-	-	-	-	-	-
		4	4	4	-	-	-	-	-	-	-
	8	4	4	4	-	-	-	-	-	-	-
		0	0	0	-	-	-	-	-	-	-
	9	4	4	4	-	-	-	-	-	-	-
	4	4	4	-	-	-	-	-	-	-	
	10*	4	4	4	-	-	-	-	-	-	-
ระยะจัด กระทำ C2	11	0	0	0	1	1	-	-	1	0	0
		0	0	0	0	0	-	-	0	0	0
	12	1	1	1	1	1	-	-	1	1	1
		4	0	0	2	4	-	-	4	4	4
	13	4	0	4	1	1	-	-	4	4	4
		1	1	1	1	1	-	-	4	4	4
	14	0	4	4	1	1	-	-	4	4	4
		4	4	4	4	0	-	-	4	4	4
	15	4	4	4	1	1	-	-	4	4	4
		4	4	4	1	1	-	-	4	4	4

*นักเรียนออทิสติกเข้าทักทายกลุ่มเพื่อน 1 ครั้ง เนื่องจากกลุ่มเพื่อนที่เหลือติดภารกิจ หรือ ลาป่วย
ในวันนั้นๆ (ภาคผนวก ข)

ภาคผนวก ญ

ใบรับรองจริยธรรมจากสถาบันยุทธศาสตร์ทางปัญญาและวิจัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่ ศธ 6922(6)/ 605

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

13 พ.ค. 2562

เรื่อง ขอแจ้งผลการพิจารณาโครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-447/2561E
เรียน นายศิริธันย์ ชัยธรรนาวัฒน์
สิ่งที่ส่งมาด้วย ใบรับรองโครงการวิจัย SWUEC/E-447/2561

ตามที่ท่านได้ส่งโครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ โครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-447/2561E เพื่อรับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ นั้น

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยดังกล่าว บัดนี้ คณะกรรมการฯ ให้การรับรองโครงการวิจัยดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2562 รายละเอียดดังนี้

Certificate Number SWUEC/E-447/2561
Date of Approval 12 มีนาคม 2562 (อายุใบรับรองโครงการวิจัย 12 เดือน)
Date of Expiration 12 มีนาคม 2563
Continuing Review ทุก 12 เดือน (ครบกำหนดส่งรายงานครั้งแรก 12 มีนาคม 2563)

ในการนี้ คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ขอแสดงความกรุณาให้ผู้วิจัยส่งรายงานความก้าวหน้าของการวิจัยและต่ออายุการรับรองก่อนกำหนดวันหมดอายุ 30 วัน เพื่อให้เป็นไปตามวิธีดำเนินการมาตรฐาน (SOPs version 2.0) ของคณะกรรมการฯ ทั้งนี้รายละเอียดของเอกสารที่ให้การรับรองตามที่ปรากฏใน Certificate of Approval (Certificate Number SWUEC/E-447/2561) ที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(แพทย์หญิงสุรีพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

สถาบันยุทธศาสตร์ทางปัญญาและวิจัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
โทรศัพท์ 0-2649-5000 ต่อ 11019 และ 11093
โทรสาร 0-2259-1822

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยของข้อเสนอการวิจัย
เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยและยินยอม

หมายเลขข้อเสนอการวิจัย SWUEC- 447/2561E

ข้อเสนอการวิจัยนี้และเอกสารประกอบของข้อเสนอการวิจัยตามรายการแสดงด้านล่าง ได้รับการพิจารณาจาก คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแล้ว คณะกรรมการฯ มีความเห็นว่าข้อเสนอการวิจัยที่จะดำเนินการมีความสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากล ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและ ข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามข้อเสนอการวิจัยนี้ได้

ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง: การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอน ด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ชื่อผู้วิจัยหลัก: นายศิริธัญย์ ชัยธรรณาวัดมณี

สังกัด: คณะศึกษาศาสตร์

เอกสารที่รับรอง: 1. แบบเสนอโครงการวิจัย
2. โครงการวิจัย
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย
4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย

เอกสารที่พิจารณาทบทวน

1. แบบเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 12 มี.ค. 2562
2. โครงร่างการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 12 มี.ค. 2562
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 12 มี.ค. 2562
4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 12 มี.ค. 2562

(ลงชื่อ).....

(นายปิยชาติ บุญเพ็ญ)

กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

(ลงชื่อ).....

(แพทย์หญิงสุรีพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/E-447/2561

วันที่ให้การรับรอง : 12/03/2562

วันหมดอายุใบรับรอง : 12/03/2563

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ศิริพันธ์ ชัยธรรนาวัฒน์
วัน เดือน ปี เกิด	26 กรกฎาคม 2531
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2553 วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ จาก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ที่อยู่ปัจจุบัน	80/1072 ซ.42 หมู่บ้าน ทิพวัล ถ.เทพารักษ์ ต.บางเมืองใหม่ อ.เมือง สมุทรปราการ จ.สมุทรปราการ 10270
ผลงานตีพิมพ์	การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ วารสาร วิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ เล่มปีที่ 8 ฉบับที่ 2

